

ΠΑΝΟΡΑΜΑ

ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ,

ἢ

ΣΥΛΛΟΓΗ

ΠΟΙΚΙΛΩΝ ΠΟΙΗΜΑΤΙΩΝ,

ὑπὸ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΣΟΥΤΣΟΥ,

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ.

Εν ΝΑΥΠΑΛΙΩ,

1833.

ΠΑΝΟΤΑΝ

ΕΡΕΥΝΑ

ΕΡΕΥΝΑ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ

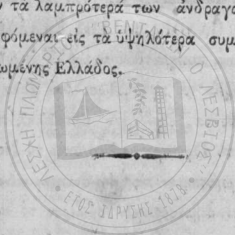
ΕΡΕΥΝΑ

1878

ΠΡΟΛΟΓΟΣ.

Πρό τινος ἤδη χρόνου εἶχομεν διὰ προγράμματος ὑποσχεθῆ νὰ ἐκδώσωμεν εἰς ἓνα καὶ μόνον τόμον, ὑπὸ τ' ὄνομα ΠΑΝΌΡΑΜΑ ΤΗΣ ἙΛΛΆΔΟΣ, συλλογὴν ποικίλων ποιηματίων μας. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἔγεινεν ἀκολούθως χρεῖα νὰ προστεθῶσι καὶ ἄλλα τινὰ εἰς τὰ προκηρυχθέντα, ἐκρίναμεν καταλληλότερον, διὰ νὰ μὴ φανῇ τὸ ἄθροισμα τοῦτο ὑπὲρ τὸ δέον ὀγκῶδες, νὰ τὸ χωρίσωμεν εἰς δύο διακεκριμένα μέρη ἢ βιβλίδια, καὶ δημοσιεύομεν σήμερον τὸ πρῶτον ἐξ αὐτῶν, ἐμπεριέχον διαφόρους ποιήσεις, ἀπὸ τὰς ὁποίας αἱ πλείότεραι διὰ τοῦ ΑΠΌΔΑΩΝΟΣ ἢ εἰς φύλλα χωριστὰ εἶχον τυπωθῆ προλαβόντως. Δὲν ἐνομίσκαμεν περιττὸν νὰ βάλωμεν ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῶν ἐκθέσεις συνοπτικὰς, παριστώσας τὰ συμβάοντα τῶν ἐποχῶν, καθ' ἃς συνετέθησαν, καὶ τὴν ἔποψιν καθ' ἣν πρέπει νὰ τὰς θεωρήσῃ ὁ ἀναγνώστης. Ἄν καὶ ἄλλαι μὲν ἀπ' αὐτῶν ἦναι κωμικαὶ, ἄλλαι δὲ λυρι-

καὶ, ὅλαι ὅμως ἀπὸ ἐν καὶ τὸ αὐτὸ αἶσθημα ἐνε-
πνεύσθησαν, καὶ πρὸς ἓνα μόνον σκοπὸν ἀποβλέπουσι,
τὴν ὠφέλειαν τοῦ ἔθνους. Ἐλπίζομεν δὲ, ὅτι θέλουν
τύχει τῆς καλῆς ὑποδοχῆς τοῦ κοινοῦ, ὡς πολεμοῦ-
σαι καθ' ὅλην τῆς τὴν περίοδον τὴν καποδιστριακὴν
Τυραννίδα, ὡς ἀνακαλοῦσαι εἰς τὴν μνήμην τῶν
Ἑλλήνων τὰ λαμπρότερα τῶν ἀνδραγαθήματα, καὶ
περιστροφόμεναι εἰς τὰ ὑψηλότερα συμφέροντα τῆς
ἀναγεννωμένης Ἑλλάδος.

ΠΑΝΟΡΑΜΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

Ἡ ΔΙΟΓΕΝΙΚὴ ΖΩὴ μου.

(Συνετέθη τὸν Μάρτιον τοῦ 1831 ἔτους.)

(Ἡ ἐχθρόνισις τοῦ δεκάτου Καρόλου, ταραξάσα τὴν Εὐρώπην, εἶχε διακόψει τὴν ἀποστολὴν τῶν χρηματικῶν βοηθειῶν τῆς Συμμαχίας, τὰς ὁποίας ὁ Ἰωάννης Καποδίστριας κατεχρᾶτο πρὸς καταδυνάστευσιν τῆς Ἑλλάδος, καὶ ὁ τύραννος, ἐστερημένος τῆς ὕλικῆς ταύτης ὑποστηρίξεως, ἔσκαπε κλονομένην τὴν ἐξουσίαν του. Οἱ ἀρχηγοὶ τῶν διαφόρων κομμάτων τῆς Ἑλλάδος, συναισθανόμενοι τὴν ἀδυναμίαν του, ἐνεφανίζοντο εἰς τὴν καθέδραν τοῦ Κράτους, ἐδεικνυσιν μετὰ παρρησίας τὰς ἀξιώσεις των, καὶ καθ' ἡμέραν ἔφερον εἰς ἀντίκρουσιν τὸν ἀγέρωχον χαρακτῆρα τοῦ τυράννου μὲ τὰ πολιτικά του συμφέροντα. Τὸ ἔθνος ὁμῶς ἀκόμῃ ἔτρεμεν ὅλον ὑπὸ τὸν κερκυραϊκὸν ζυγὸν, καὶ καμμία φωνὴ ἐλευθερά δὲν ἤκούετο. Ἰδοὺ ἡ ἐποχὴ, καθ' ἣν ἤρχισα νὰ συγγράψω τὰς ποιήσεις ταύτας. Εἰς τὴν ἀκόλουθον, τοξεύονται βέλη τινὰ ἐν παρόδῳ κατὰ τοῦ κερκυραίου δεσπότη καὶ τῶν Γραμματέων του.)

Γῆς τρεῖς πῆχαις νὰ με θάψουν δὲν με ἄφηνεν ἡ τύχη,
Κ' εἶναι μόνος θησαυρός μου οἱ ἐλεύθεροί μου στίχοι.
Ἐλαφρὸς ἀπὸ χρυσάφι, δὲν πλαγιάζω μὲ φροντίδαις,
Καὶ ξυπνῶ χωρὶς ἐλπίδαις.

Διογένης, διὰ δόξαις, διὰ πλούτη δὲν με μέλει

« Ἄς γυρνᾷ ἡ Τύχη, λέγω, τὸν τροχὸν τῆς ὅπως θέλῃ.»

Στὴν αὐλὴν τῆς τυραννίας σὺν τοῖς ἄλλοις δὲν συχνάζω·

Ἐξαπλώνομαι στὸν ἥλιο, καὶ ἀντίκρυ τοῦ διαβάζω·

Τῆς Ἑλλάδος ὁ Δεσπότης ἀπ' ἐμπρός μου ἂν περάσῃ

Καὶ τὸν ἥλιο μου σκεπάσῃ,

Διογένης θυμωμένος, « Ἄνθρωπε! χωρὶς νὰ νοιώσῃς,

Ἀνθρωπε! φωνάζω, πέρνεις ὅ,τι δὲν μπορείς νὰ δώσῃς.»

Στὸν περίπατον πηγαίνω μοναχὸς, συλλογισμένος.

Ἀπ' ἐδῶ περὶς με σπρώχνει ἓνας κοῦρκος φουσκωμένος·

Ἐκεῖ ἓνας καθαλλάρης, γιὰτὶ στέκεται στὰ ὕψη,

Ζητεῖ κάτω νὰ με ρίψῃ.

Διογένης, τῶν ἀνθρώπων τὴν κουρότητα κυττάζω,

Καὶ κατόπι τοὺς ἀγάλλῃ ὕλην σάτυρας συνάζω.

Ἄν στοῦ καθενὸς προσεῖξῃς τὸ περπάτημα κομματί,

Ὁ καθένας καπνοὺς ἔχει καὶ θαρρεῖ πῶς εἶναι κατ'.

Μιραμπὸς ὁ ἓνας εἶναι, Μετερνίχης εἶν' ὁ ἄλλος

Καὶ πολιτικὸς μεγάλος·

Κ' ἐγὼ μέρα μεσημέρι με φανᾶρι περπατῶ·

Διογένης, εἰς τοὺς δρόμους ναῦρω ἄνθρωπον ζητῶ.

Ὁ καθεὶς, ἂν τὸν ἀκούσῃς, γιὰ τὸ ἔθνος κοπιάζει,

Καὶ με γλῶσσα κρεμασμένη σὺν τὸν σκύλλο λαχανιάζει·

Απ' τὸ γράψε, γράψε, γράψε δέκα γραμματεῖς ποῦ ξεύρω

Πετσί μείναν καὶ νεῦρο.

Σὺν αὐτοὺς κ' ἐγὼ ἰδρῶντα καὶ τὸ γένος ὠφελῶ

Διογένης, εἰς τοὺς δρόμους τὸ πιθάρι μου κυλῶ.

Ὅσοι πρῶτα περπατοῦσαν μὲ οὐρὰ χωρὶς κεφάλι

Καὶ παντοῦ σκαλίζουν τῶρα οὐρὰ νέα ναῦρουν ἄλλη,

Ὡς καὶ στοῦ στενοῦ μου πίθου συχνοέρχονται τὴν τρύπα,

Καὶ τὸν πίθον κτύπα κτύπα,

«Ποιᾶς φαρτρίας, λέγουσιν, εἶσαι; Πέμας το νᾶχης καλὸ!

— Διογένης, τοὺς φωνάζω, μὲ τὸν κόσμ' ὅλον γελῶ.

Ο ΠΕΡΙ ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑΣ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ, ἢ Τὸ ΤΥΠΟΚΤΟΝΟΝ ΨΗΦΙΣΜΑ ΤΟΥ Ι. ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑ.

(Τὸν Μάϊον τοῦ 1831).

(Εἶδομεν εἰς τὴν ἐπὶ κεφαλῇ τοῦ προλαβόντος ποιηματίου ἔχθαι πῶς ἦτον ἡ πολιτικὴ στάσις τοῦ Ι. Καποδίστρια. Οἱ ἀντιπολιτευόμενοι, καίτοι ἔχοντες πολλὰ ἐνδοξμα κατ' αὐτοῦ, ἐκαιροφυλάκτουσιν ὡς νὰ εὕρωσιν εὐλογοφανεστέραν ἀφορμὴν διὰ ν' ἀντικρούσωσιν ἀναφανδὸν τοὺς ἀντεθνικοὺς σκοποὺς του, καὶ δὲν ἤργησαν νὰ τὴν εὕρωσιν. Εἰς τὴν ἐν Ἀργεῖ ἐθνικὴν Συνέλευσιν ὁ Ι. Καποδίστριας, καταστρέψας τὸν ὄργανισμὸν τῆς συνταγματικῆς μας πολιτείας, εἶχε παραμελήσει νὰ καταργήσῃ καὶ τὴν ἐνέργειαν τῶν προσωπικῶν τοῦ πολίτου δικαίων, τῶν ἀπ' ἀρχῆς τῆς ἐπαναστάσεως καθιερωθέντων. Εἰς ἐν ἐξ αὐτῶν, εἰς τὸν περὶ Ἐλευθεροτυπίας νόμον ἐπιστηριζόμενος ὁ ἀληθὴς πατριώτης Κ. Ἀναστάσιος Πολυζωίδης ἤρχισε νὰ ἐκδίδῃ τὸ περιοδικὸν Φύλλον τοῦ ἈΠΟΛΛΩΝΟΣ. Ὁ διπλωματικὸς Κυβερνήτης, ὅστις, καθὼς ἔλεγεν, ὀλιγώτερον ἐφοβεῖτο τὰ κανόνια παρὰ τὰς τυπωμένας σελίδας, ἐλέπων τοὺς ἀντιπάλους τοῦ ζητούντος νὰ τὸν καταβάλῃ διὰ τῆς δημοσιότητος, διεύθυνε διάγγελμα πρὸς τὴν Γερουσίαν διὰ νὰ συντάξῃ μετ' αὐτῆς Κανονισμὸν, κατὰ μὲν τὸ φαινόμενον βάλλοντα εἰς πρᾶξιν τὴν ἐλευθερίαν τοῦ Τύπου, πραγματικῶς δὲ καταλύοντα αὐτήν. Πέντε μόνον μέλη τῆς Γερουσίας ἀντεστάθησαν· οἱ λοιποὶ Γερουσιασταὶ συνέθεσαν, ἐν εἰδὲι Κανονισμοῦ, τὸ τυποκτόνον Ψήφισμα, ἀντικείμενον τῆς παρούσης ποιήσεως.)

Ένας Γερουσιαστὴς μας μετ' ὁ στόμα γελαστὸ,
Σεῦτσ' ἐλεύθερε, με εἶπε, συγχαρίτω σε ζητῶ.

Πρόβαλα ὑπὲρ τοῦ Τύπου δεκαπέντε ἄρθρα νόμου.

Κατ' αὐτὸ τὸ σχέδιό μου,

Εἶν' ἐλεύθερος ὁ Τύπος, φθάνει μόνον νὰ μὴν βλάψῃ.

Τῆς Ἀρχῆς τοὺς Ὑπαλλήλους,

Τοὺς Κριτὰς, τοὺς Ὑπουργοὺς μας καὶ τῶν Ὑπουργῶν τοὺς φίλους.

Εἶν' ἐλεύθερος ὁ Τύπος, φθάνει μόνον νὰ μὴν γράψῃ.

Ἐχω ἓναν ἀδελφόν μου Ἑκτακτον Διοικητὴν,

Κ' ἓναν πρωτεξάδελφόν μου στὸ Πρωτόκλητο Κριτήν.

Κ' ἐγὼ ἓνα κοκκαλάκι σὲ μιὰν κώχη γλυκογλύφω.

Πλὴν τὸν Τύπο τὸν λατρεύω· κατ' αὐτοῦ δὲν δίδω ψῆφον.

Εἶν' ἐλεύθερος ὁ Τύπος, φθάνει μόνον νὰ μὴν βλάψῃ.

Τῆς Ἀρχῆς τοὺς Ὑπαλλήλους,

Τοὺς Κριτὰς, τοὺς Ὑπουργοὺς μας καὶ τῶν Ὑπουργῶν τοὺς φίλους.

Εἶν' ἐλεύθερος ὁ Τύπος, φθάνει μόνον νὰ μὴν γράψῃ.

Ἕνας μου συναδελφός,

Ὅπου ἔχει κάποιον λόγον νὰ συχαίνεται τὸ φῶς,

Φώναζε κατὰ τοῦ Τύπου, φώναζε μὲ στόμα τόσο!

Ἰδρῶσα τὸν ἑωσφόρο, ἰδρῶσα ν' ἀποστεμώσω . . .

Εἶν' ἐλεύθερος ὁ Τύπος, φθάνει μόνον νὰ μὴν βλάψῃ.

Τῆς Ἀρχῆς τοὺς Ὑπαλλήλους,

Τοὺς Κριτὰς, τοὺς Ὑπουργοὺς μας καὶ τῶν Ὑπουργῶν τοὺς φίλους.

Εἶν' ἐλεύθερος ὁ Τύπος, φθάνει μόνον νὰ μὴν γράψῃ.

Στὸ ἐξῆς κάθου καὶ γράφε . . . Κάθου καὶ κουπάνιζέ μας.

Τραγουδάκια τύπωνέ μας·

Ὅ,τι πράγμα δὲν σ' ἀρέσῃ, κι' ὅποιον ἄνθρωπον θελήσῃ,

Ἡμπορεῖς νὰ σατυρίσῃς.

Εἶν' ἐλεύθερος ὁ Τύπος, φθάνει μόνον νὰ μὴν βλάψῃς

Τῆς Ἀρχῆς τοὺς Ἱπαλλήλους,

Τοὺς Κριτὰς, τοὺς Ἱπουργοὺς μας καὶ τῶν Ἱπουργῶν τοὺς φίλους·

Εἶν' ἐλεύθερος ὁ Τύπος, φθάνει μόνον νὰ μὴν γράψῃς.

Τὶ λοιπὸν φυλάγεις; Πάρε τὸ κονδυλομάχαιρό σου·

Κονδυλάκια κόψε . . . Βάλε τὸ χαρτί στὸ γόνατό σου·

Κόκκινη μελάνη θέλεις; Μὲ τὴν κόκκινη ἀρχίνα·

Ἀπ' τὸ κόσκιν' ὅλους πέρνῃ, καὶ κἄνένα μὴν προσκύνῃ.

Εἶν' ἐλεύθερος ὁ Τύπος, φθάνει μόνον νὰ μὴν βλάψῃς

Τῆς Ἀρχῆς τοὺς Ἱπαλλήλους,

Τοὺς Κριτὰς, τοὺς Ἱπουργοὺς μας καὶ τῶν Ἱπουργῶν τοὺς φίλους·

Εἶν' ἐλεύθερος ὁ Τύπος, φθάνει μόνον νὰ μὴν γράψῃς.

Ο ΥΠΟΥΡΓΗΜΑΤΙΚΟΣ

ΤΟΥ Ι. ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑ

(Τὸν Μαΐον τοῦ 1831).

{ Βάναυσος ὑλικότης, προσήλωσις εἰς τὸν χρυσόν, ἀμάθεια παχυλὴ, ἀδιαφορία πρὸς τὴν πατρίδα, εἰς ἓνα λόγον γύμνωσις παντός εὐγενοῦς καὶ ἐλευθέρου φρονήματος, ταῦτα ἦσαν τὰ χαρακτηριστικὰ ὅλων σχεδὸν τῶν Ἱπαιλλήλων τοῦ Ι. Καποδίστρια περὶ τὰ τέλη τῆς αὐθαιρέτου κυβερνήσεώς του. Τὸ ἐφεξῆς ποιημάτων τοὺς ἐξεικονίζει κατ' ἀκρίβειαν.)

Στοῦ Ναυπλιοῦ τοὺς ξενοδόχους συγχοχάφτω κατὰψι,

Κούρκαις, ὄρνιθαις, ῥοσμπίφι

Καὶ ζυμαρικὰ ποῦ στάζουν γάλα, βούτυρο καὶ μέλι·

Ἡ κοιλιὰ μου εἶναι φοῦσκα, στρεγγυλὴ σὰν τὸ βαρέλι·

Δὲν γυνωρίζω τ' εἶναι πείνα.

Τὸ Ταμεῖον μὲ πλερώνει πεντακόσια κάθε μῆνα.

Γρόσια ὅσοι μὲ πλερώνουν ὁ Θεὸς νὰ τοὺς φυλάγῃ!

Ἡ δουλιὰ κακὰ δὲν πάγει.

Δὲν χωροῦν τὰ πᾶχύτᾳ μου στὴν φαρδιά μου φουστανέλα·
Κοκκινίζω, νοστιμαίνω καὶ μὲ πᾶγ' ἡ φουντα τρέλα·

Δὲν γνωρίζω τ' εἶναι πείνα·

Τὸ Ταμεῖον μὲ πλερώνει πεντακόσια κάθε μῆνα

Ἄξιζα νὰ πέρνω χίλια κ' ἴσως καὶ παραπάνω·

Τὸ κονδύλι γερά πιάνω,

Καὶ μὲ μάτια σφαλισμένα τὴν ὑπογραφή μου βάζω·

Ποῦ τὴν βάζω, τί πειράζει ἂν πολὺ δὲν ἐξετάζω;

Δὲν γνωρίζω τ' εἶναι πείνα·

Τὸ Ταμεῖον μὲ πλερώνει πεντακόσια κάθε μῆνα.

Ὅσοι θέλουν νὰ μ' ἄρπάξουν τὸ ψωμί ἀπὸ τὸ στόμα,

«Τὸ ψωμί ποῦ τρώγεις, λέγουν, εἶναι μαῦρο σὰν τὸ χῶμα.

— Φίλοι μου, τὴν ὁρεξί σας ἄνοιξε ἡ μυραδιά του,

Καὶ μᾶς φέρετε γιὰ τοῦτο ἕναν κόσμον ἄνου κάτου;

Πλὴν τί θέλω τοῦτα 'κεῖνα;

Τὸ Ταμεῖον μὲ πλερώνει πεντακόσια κάθε μῆνα.

Τοὺς συντρόφους μου κ' ἐμένα ὀνομάζουν γαστρονόμους·

Τί μὲ λέγετε «Ἀγάπα τῆς Ἀμερικῆς τοὺς νόμους;»

Ἐχουν βούτυρο οἱ νόμοι; Ἐχουν λάδι; Ἐχουν ἄλας;

Τὸ στομάχι δὲν γεμίζει μὲ τὰς φράσεις τὰς μεγάλας.

Πλὴν τί θέλω τοῦτα 'κεῖνα;

Τὸ Ταμεῖον μὲ πλερώνει πεντακόσια κάθε μῆνα.

Ἡ Εὐρώπη ἄς ἀνάψῃ κι' ἄς κορώσῃ ὅσῳ θέλῃ·
 Φθάνει μόνον ταλαράκια καὶ στερλίναις νὰ μᾶς στέλῃ·
 Ἐδιώξαν τὸν Κάρολόν τους οἱ ἐλευθεροὶ Φραντσέζοι·
 Θα πνιγοῦν στὰ αἵματά τους οἱ καλοὶ μας Πολλωνέζοι.
 Πλὴν τί θέλω τοῦτα 'νεῖνα ;
 Τὸ Ταμεῖον μὲ πλερώνει πεντακόσια κάθε μῆνα.

Ο ΕΠΙΣΤΑΤΗΣ ΤΩΝ ΕΘΝΙΚΩΝ ΟΙΚΟΔΟΜΩΝ

ΕΠΙ Ι. ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑ.

(Τὸν Μάϊον τοῦ 1831.)

(Εἰς τὸν ὑπουργηματικὸν τοῦ Ι. Καποδίστρια ἐμπαίζων τὰ αἰσθήματα καὶ τὸν χαρακτῆρα τῶν Ὑπαλλήλων του, δὲν ἀνέφερα καὶ περὶ τῆς κλοπῆς τῶν δημοσίων χρημάτων, διὰ τῆς ὁποίας τινὲς ἐξ αὐτῶν, εἰς τῶν ἐθνικῶν κτιρίων τὰς οἰκοδομὰς ἐπιστατοῦντες, ὑπερεπλούτησαν εἰς βραχύτατον καιροῦ διάστημα. Τὴν τοιαύτην κατάχρησίν τῶν, εἰς τὴν ὁποίαν, πρὸς ἀνταμοιβὴν τῶν κατασκοπειῶν τῶν, ἔκλειεν ὁ εὐγνώμων Κυβερνήτης τὰ ὄμματα, ἠθέλησα νὰ στηλιτεύσω εἰς τὸν Ἐπιστάτην τῶν ἐθνικῶν οἰκοδομῶν.)

Φοίνικες καὶ ταλαράκια τὸ πουγγί μου κουδουνίζει,

Καὶ τὸ στόμα μου σαμπανιαὶ καὶ ρίζγαλο μυρίζει·

Χαιρετᾷτέ με μὲ σέβας, μὲ θαθὺν προσκυλισμόν·

Ἐπιστάτης, Κύριοί μου, ἔγχενα οἰκοδομῶν.

Τερπρέμ, λαλά, λαλά·

Ἡ δουλιὰ πάγει καλά.

[Ἐκτακτε Διοικητή μου, πόσα γρόσια θησαυρίζεις;]

Ὅσα πέρνω σ' ἕνα μῆνα, σ' ἕνα χρόνο τὰ κερδίζεις;
Ἐκτακτα τὸν μῆνα πέρνεις ἐσὺ χίλια, . . . Κι' ἄς νὰ μὴ!
Ἐγὼ πέρνω τρεῖς χιλιάδαις εἰς τὴν κάθε πιθαμὴ.

Τερερέμ, λαλά, λαλά.

Ἡ δουλιὰ πάγει καλά.

Ἡ αὐτοῦ Πανεξοχότης μ' ἀγκαλιάζει κάθε μέρα·
Μὰ ῥημάζω τὸ Ταμεῖον; Ἄλλου βλέπει· βρέχει πέρα.
Φθάνει μόνον πουρνὸ βράδυ νὰ τὸν λέγω εἰς τ' αὐτὸ
Τὶ φρονεῖ ὁ ἕνας κι' ἄλλος καὶ τὶ δρόμο περπατεῖ.

Τερερέμ, λαλά, λαλά.

Ἡ δουλιὰ πάγει καλά.

Σήμερα τὸ Ναύπλιόν μας ἡ Πρωτεύουσά μας εἶναι·
Λύριο θὰ ἦναι, λέγουν, αἱ περίφημαι Ἀθῆναι·
Τότε γρόσια μιλιούνια, τότε δὲ θὰ ξεδευθοῦν,
Καὶ πατόκορφ' ἀπ' ἐμένα αἱ Ἀθῆναι θὰ κτισθοῦν.

Τερερέμ, λαλά, λαλά.

Ἡ δουλιὰ πάγει καλά.

Κριματίζει ὁποῖος λέγη, πῶς ἐγὼ μισῶ τὰ φῶτα·
Τὰ Σχολεῖα, στὴν τιμὴ μου, τ' ἀγαπῶ ἀπ' ὅλα πρῶτα,
Καὶ πολλαῖς φοραῖς λαχαίνει στ' ὄνειρό μου νὰ ἰδῶ
Πῶς οἰκοδομῶ Μουσεῖα, κι' ἀπ' τὸ στρώμα τραγουδῶ

« Τερερέμ, λαλά, λαλά »

Ἡ δουλιὰ πάγει καλά. »

Μὲ κολνοῦνται ἢ γυναῖκες καὶ γλυκιάς ματιαῖς μὲ ῥίχνουν·
 Μ' ὄλαις μου ταῖς ἄσπραις τρίχαις πῶς μ' ὀρέγονται μὲ δείχνουν;
 Γαμβρὸς εἶμαι ὅπου πάγω, κ' εἰς τὸ κάθε σπητικὸ
 Ταπεινότηταις προτάσεις ὑπανδρείας ἀγροικῶ.

Τερερέμ, λαλά, λαλά·

Ἡ δουλιὰ πάγει καλά.

Ὁ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ

ΤΟΥ Ι. ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑ.

(Τὸν Μάϊον τοῦ 1831).

(Ἡ ἄγνωστος εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ ἐπὶ τῆς Ὀθωμανικῆς τυραννίας κατασκοπεῖα εἰσήχθη παρὰ τοῦ Ι. Καποδίστρια εἰς αὐτὴν ἐπὶ τῶν ἐλευθέρων ἡμερῶν της. Ὁ υἱὸς κατεσκόπευε τὸν πατέρα, ἡ γυνὴ τὸν σύζυγόν της, ὁ δὲ παρὰ τῆς Συμμαχίας χορηγούμενος χρυσὸς πρὸς ἀνόρθωσιν τοῦ ἔθνους κατεδαπανᾶτο εἰς διαφθοράν τῶν ἡθῶν καὶ εἰς τροφοδότησιν ἀνδραπόδων ὠτακουστῶν. Εἰς τὴν Πρωτεύουσαν οἱ Γερουσιασταὶ καὶ Ὑπουργοὶ του, εἰς τὰς πόλεις τῶν ἐπαρχιῶν οἱ Διοικηταὶ καὶ Ἀσυνόμοι του, εἰς τὰ χωρία οἱ Δημογέροντες καὶ Ἱερεῖς, ἐκτὸς δὲ τούτου ἐν μυστικὸν στράτευμα κατασκοπῶν, περιπλανωμένων εἰς τὰς ἀγοράς καὶ εἰς ἄλλους δημοσίους τόπους, παρεμόνευσον τὰ παραμικρότερα διαβήματα τῶν πολιτῶν καὶ παρεξήγουν τὰς ἀθωοτέρας πράξεις ἢ ἐκφράσεις των.)

Στοὺς καιροὺς τοῦ Κυβερνήτου, στὴν Ἑλλάδα ὅποιος ζῇ
Καλὰ πρέπει νὰ προσέχῃ μὲ ποιὸν εὐρίσκεται μαζύ,
Κι' ἀπ' αὐτοὺς τοὺς συγγενεῖς του

Νὰ καλοβαστᾷ τὰ βάρη κλειδομένα τῆς ψυχῆς του.
 Ἐνα τῆς Αστυνομίας κυνηγάρικο σκυλλί,
 Ἀφ' οὗ μ' ἔκαμ' τὸν φίλο μὲ μυρίαὶς ὑποκλίσεις,
 Ἄρχισ' ἔτσι νὰ λαλῇ,
 Κι' ἀπ' ἐμένα τέτοιαις πῆρε ξεκομμέναις ἀποκρίσεις.

« Φίλε Σοῦτσε, μὲ εἶπε, ὁμιλῶ κρυφὰ στ' αὐτὶ
 Πότε μ' ἕνα, πότε μ' ἄλλον Ἑκτακτον Διοικητή.
 Μ' ἐρωτοῦν οἱ ἄρχοντές μου γιὰ τὸν ἕνα, γιὰ τὸν ἄλλο·
 Συμπαθᾷτέ με, τοὺς λέγω, λάθος ἔχετε μεγάλο·
 Τὸν κατάσκοπο δὲν κάμω, καὶ συνήθειο δὲν ἔχω
 Ἀδελφοὺς νὰ καταδίδω, ἀδελφοὺς νὰ κατατρέχω.
 — Ξεκούμισέ μου, καλέ μου, κ' εἶμαι Κυβερνητικός·
 Μὴν ζητᾷς νὰ μὲ ψαρέψης, καὶ θὰ πᾶς κακὴν κακῶς.

« Προχθὲς, Σοῦτσε, μὲς στὸν δρόμο ἕνας φίλος μ' ἀντικρύζει,
 Καὶ μὲ γλῶσσα τοῦ Ἀρείου τὴν Κυβέρνησιν στολιζει·
 Γαργαλίσθηκα κομμαῖτι, τὴν ἀλήθειαν νὰ σὲ πῶ,
 Κι' ἄρχισα κ' ἐγὼ νὰ ψάλλω εἰς τὸν ἴδιον τὸν σκοπό.
 Πλὴν ὁ θεομπέκτης ἦταν ἀπ' τοὺς πρώτους κατασκόπους·
 Τὴν καρδιά σου μὴν ἀνοίγης εὐθὺς σ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους.
 — Δειξέ με, καλέ, τὴν ράχην, κ' εἶμαι Κυβερνητικός·
 Μὴν ζητᾷς νὰ μὲ ψαρέψης, καὶ θὰ πᾶς κακὴν κακῶς.

« Σὲ ἀρέσει τάχα, Σοῦτσε, ἡ δουλεία τῆς Ἑλλάδος,

Κ' οἱ ἀνεύθυν' Ἱπουργοί μας, κι' ὁ δικαστικός μας κλάδος,
καὶ τὸ ὕψος τῶν διστομῶν

Διπλωματικῶν μας νόμων,

Καὶ ἡ συρροὴ τῶν ξένων, καὶ ἡ προγραφὴ τῶν φώτων,

Καὶ ὁ διωγμὸς καθ' ὅλων τῶν ἡρώων μας τῶν πρώτων;

— Ξεφορτώσου με, σὲ εἶπα, κ' εἶμαι Κυβερνητικός·

Μὴν ζητᾷς νὰ μὲ ψαρέψῃς, καὶ θὰ πᾶς κακὴν κακῶς.

» Σοῦτσέ μου, κάμμιαν δὲν ἔχεις νοστιμοῦλα σατυρίτσα;

Δεῦξέ με τὴν νὰ χαρῶ . . .

Πλήγωσες κανένα πάλε μὲ τὴν κοφτερὴ γλωσσίτσα; . .

Δὲν λαλεῖς; . . Σὲ ἀπορῶ . . .

Κυβερνητικὸ μὲ πῆρες; . . Τὸν πολιτικὸ μὲ κάνεις;

Βρίσε με τοὺς Γραμματεῖς μας, καὶ μὴ δὰ μὲ χολοσκάνης.

— Τί τὰ ἐάληθκες μ' ἐμένα; Εἶμαι Κυβερνητικός·

Μὴν ζητᾷς νὰ μὲ ψαρέψῃς, καὶ θὰ πᾶς κακὴν κακῶς.

« Ἐπρεπε νὰ ἔχω, Σοῦτσε, τὸ μισὸ προτέρημά σου,

Τὴν μιστὴ φιδεγλωσσιὰ σου,

Γιὰ νὰ διῶν οἱ Κύριοί μας πόσ' ἀπιδῖα βάζ' ὁ σάκκος.

Θὰ τοὺς ἐμβαινα στὴν μύτη σὰν ἐγγλέζικος ταμπάκος.

Γιὰ τὰ κρίματά μου ὅμως μὲ φραγμένο στόμα εἶσαι

Και τὸν ἴσχιό σου φοβεῖσαι.

— Ἔως πότε θὰ στὸ λέγω; Εἶμαι Κυβερνητικός·

Μὴν ζητᾷς νὰ μὲ ψαρέψῃς, καὶ θὰ πᾶς κακὴν κακῶς.

* Λέγουν, Σοῦτσε, πῶς θὰ δώσης εἰς τὸν τύπο μερικὰ

Τραγουδάκια κωμικά . . .

— Θὰ τὰ δώσω . . . Εἶν' ἀλήθεια . . . κ' ἔσω βέβαιος εἰς ἓνα

Πῶς μακρὸν πλατὺ θὰ βάλλω τὸν κατάσκοπον ἐσένα.

— Τὸν κατάσκοπον!!! Ἄ! τώρα ξεύρω πῶς νὰ σὲ ζυγίσω!

Νὰ κρυφθῇς ζητᾶς τοῦ κάκου ἀπ' τὸ δάκτυλό σου πίσω.

Βάζω στοίχημα πῶς εἶσαι σφόδρα Συνταγματικὸς,

Κ' εἶδῃσιν νὰ δώσω τρέχω, γιὰ νὰ πᾶς κακὴν κακῶς.

Ο ΑΠΟΜΑΧΟΣ ΡΟΥΜΕΛΙΩΤΗΣ.

(Τὸν Μαΐον τοῦ 1831.)

(Ὁ Ι. Καποδίστριας, σκοπὸν προθέμενος νὰ καθυποδουλώσῃ τοὺς Ἕλληνας, ἐκζητεῖ πρὸς τοῖς ἄλλοις νὰ τοὺς καταστήσῃ ἐπιλήσιμονας τῶν ἰδίων τῶν ἀνδραγαθημάτων, καὶ μωρίας τῶν ἀσημάντους ὀνομαζόντων τὰς ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας θυσίας τῶν ἀπέδιδεν ἀναιδῶς εἰς ἑαυτὸν μόνον τὴν σωτηρίαν τῆς Ἑλλάδος. Ὁ ἀφόρητος ὁμῶς ζυγὸς, ὅστις κατέβληθε τὸ ἔθνος, καθίσα ἐξ ἐναντίας ζωηροτέραν τὴν ἀνάμνησιν τῶν πρὸ τῆς ἐλευσεώς του ἡρωϊκῶν χρόνων. Τὸ αἶσθημα τοῦτο ἐκζητήσα νὰ ζωπυρήσω εἰς τὰς καρδίας τῶν πολεμικῶν μας διὰ τοῦ ἀκολούθου ποιηματίου, καὶ νὰ τοὺς παραστήσω ὅτι, ποτὲ μὴ κύψαντες τὸν αὐχένα εἰς τοὺς τυράννους, ἐχρεώστουν νὰ φανῶσιν ἄξιοι τῶν παρελθόντων ἀγώνων τῶν)

Εἰς τὸν γέρον Ὀλυμπόν μας, κοντὰ σ' ἓνα κυπαρίσσι

Ἕνας γέρος Ρουμελιώτης

Μὲ τοὺς φίλους του τὸ βράδυ κάθησε νὰ τραγουδήσῃ.

Τῆς πατρίδος στρατιώτης,

Ἐπτὰ, ἔλεγ', ἑπτὰ χρόνους μὲ καρδιὰ πάντοτε νέα

Βάσταξα καὶ στὸ Δερβένι καὶ στὸν κάμπο τὴν σημαία.

Ἐνθυμᾶσθε, σύντροφοί μου, ἐνθυμᾶσθε τοὺς καλοὺς μας,

Τοὺς ἡρωϊκοὺς καιροὺς μας;

Ἐνθυμᾶσθε, τοῦ Χουρσίτη αἱ τριάντα χιλιάδες

Μιά μιά ὅλαις διαλεκταῖς

Ὅταν γέμισαν τοῦ Ἄργους ταῖς μεγάλαις πεδιάδαις

Μ' ἀστραπαῖς καὶ με βρονταῖς,

Ἐνθυμᾶσθε με τί θάρρος ἐπιασθήκαμε στὰ χέρια

Με δρεπᾶνια, με κοντάρια καὶ με ξύλ' ἀντὶς μαχαίρια;

Ἐνθυμᾶσθε, σύντροφοί μου, ἐνθυμᾶσθε τοὺς καλοὺς μας,

Τοὺς ἡρωϊκοὺς καιροὺς μας;

Ἐνθυμᾶσθε, τῶν Σκοδριάνων σὺν μᾶς πλάκωσε το πλῆθος,

Πῶς εὐθύς στὸ Καρπενήσι

Ἐτρεξεν ὁ Μπότζαρής μας, καὶ με τ' ἄφοβό του στᾶθος

Πρόφθασε νὰ τοὺς σκορπίσῃ;

Ἐνθυμᾶσθε τῆς πληγῆς του πῶς μᾶς ἔκρυψε τὸ αἷμα;

Τί καρδιά μᾶς ἔδιδ' ὅλους με τὸ ὕστερό του βλέμμα;

Ἐνθυμᾶσθε, σύντροφοί μου, ἐνθυμᾶσθε τοὺς καλοὺς μας,

Τοὺς ἡρωϊκοὺς καιροὺς μας;

Ἐνθυμᾶσθε, ἀπ' τοὺς Τούρκους σὺν σκεπάσθηκαν εἰ λόγγοι

Τῆς ἀνδρείας Ρούμελις μας

Καὶ βαστοῦσε ὁ Ἀράπης σφαιλιστοὺς στὸ Μισολόγγι

Τὰ παιδιὰ μας, τοὺς γονεῖς μας,

Ἐνθυμᾶσθε μες στὰ μάτια γῆς σκληρῆς Εὐρώπης ὅλης

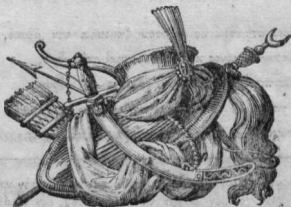
Πῶς ἀνέστηκεν ὡς στ' ἄστρα τοῦ Μισολογγίου ἡ πόλις;

Ἐνθυμᾶσθε, σύντροφοί μου, ἐνθυμᾶσθε τοὺς καλοὺς μας,

Τοὺς ἡρωϊκοὺς καιροὺς μας;

Ἐνθυμᾶσθ', ὁ Καραΐσκος μὲ τρακίστους διαλεκτοὺς τοῦ
 Ὅταν ἦλθε στὰς Ἀθήνας,
 Πῶς τοῦ Κλουταχῆ ἐχάθη κ' ἡ ἀνδρία του κι' ὁ νοῦς του ;
 Δὲν ἐπέρασ' ἓνας μῆνας,
 Καὶ ἡ Ρούμελη σηκώθη, κ' ἔγεν' ὅλη ἓνα σῶμα,
 Κ' ἐκοκκίνησ' ἀπὸ αἷμα τῆς Ἀράχοβας τὸ χῶμα·
 Ἐνθυμᾶσθε, σύντροφοί μοι, ἐνθυμᾶσθε τοὺς καλοὺς μας,
 Τοὺς ἡρωϊκοὺς καιροὺς μας ;

Χωρὶς πόλεις, χωρὶς Κάστρα, ξεσχισμένοι, πεινασμένοι
 Καὶ μὲ διψασμένο στόμα,
 Νεκρωμένοι ἀπ' τὸν τύφο, ἀπ' τὰ βόλια πληγωμένοι
 Καὶ χλωμοὶ ὥσαν τὸ χῶμα,
 Εἰς τὸν οὐρανὸ τὰ μάτια εἶχαμ' ὅλοι γυρισμένα,
 Πλὴν ποτὲ εἰς τοὺς τυράννους δὲν ἐκλίναμεν αὐχένα.
 Ἐνθυμᾶσθε, σύντροφοί μου, ἐνθυμᾶσθε τοὺς καλοὺς μας,
 Τοὺς ἡρωϊκοὺς καιροὺς μας ;

Ο ΨΩΜΟΖΗΤΗΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ.

(Τὸν Ιούνιον τοῦ 1831. ἀ.)

(Ὁ Ι. Καποδίστριας, ἐν ᾧ ἐσκόρπιζεν ἀφθόνως τὸν ἐθνικὸν πλοῦτον εἰς κατασκοπούς του καὶ εἰς τυχοδιώκτας Ὑπουργούς του, ἄφινε τῆς πατρίδος τοὺς προμάχους ἐστερημένους καὶ τοῦ ἐπιουσίου ἄρτου. Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του, πολλάκις τὰ τέκνα τοῦ μεγάλου Καραϊσκού ἐπείνασαν, καὶ εἰς μάτην ἢ ὀρφανὴ θυγάτηρ τοῦ στρατηγοῦ Χ. Μιχαῆλ ἐκρούσε τὴν θύραν του. Πολλοὶ Ἕλληνες ὑπῆρξαν αὐτῆκος μάρτυρες τῆς περιφρονητικῆς συμβουλῆς, τὴν ὁποίαν ὁ Σατράπης τοῦ Βιάρος ἔδωκεν εἰς ἓνα στρατιώτην, κολοβωθέντα εἰς μάχας καὶ ζητοῦντα ἀπ' αὐτὸν χρηματικὴν ἐξοικονομησιν. « Εὖ ρε λύρα ν, τὸν ἀπεκρίθη, παῖζέ την εἰς τοὺς δρόμους καὶ ζήτα ἐλεημοσύνην. » Ἡ τραγικὴ στάσις, εἰς τὴν ὁποίαν παρουσιάζω τὸν Ψωμοζήτην στρατιώτην, ἐπενεθῆ ἐπὶ σκοπῶν ἀκινήτων οἱ Ἕλληνες εἰς τὴν συναίσθησιν τῶν θλιβερῶν τῶν παθημάτων.)

Ἕνας γέρος στρατιώτης μὲ τοῦ ζήτουλα τὸν δίσκο,
Στὸ βράδι ἀκουμισμένος καὶ μὲ τὸ σακκὶ στὸν ὦμο,
Ἐλεγε σ' ἓνα παιδάκι ποῦ τοῦ ἔδειχνε τὸν δρόμο·
Μὴ παιδάκι μου, μὴν τρέχῃς καὶ πολὺ ὀπίσω μνήσκω·
Ἐσὺ εἰς' εὐτυχισμένο . . . τὰ ματάκια σου τὰ ἔχεις,

ἀ. Τὸ παρὸν ποιημάτιον εἶχε συντεθῆ κατ' αὐτὸν τὸν μῆνα, καὶ περιεφέρετο χειρόγραφον μέχρι τοῦ Αὐγούστου, ὅτε ἐξεδόθη διὰ τοῦ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ.

Γερά ἔχεις ποδαρακία, κ' ἑλαφρὸ σὰν λάφι τρέχεις . . .
 Ἐγὼ ἔχασα τὸ φῶς μου στοῦ Μισολογγριῦ τὴν πόλι,
 Καὶ τὸ ἓνα μου ποδάρι μὲ τὸ ἄρπαξε τὸ βόλι.

Ποῦ νὰ εἶμασθε παιδί μου ; . . Εἶναι νύκτα ; . . Εἶναι μέρα ; . .
 — Νύκτα εἶναι . . . Στὸ Ἀνάπλι ἐζυγώσαμε, πατέρα.
 — Στὸ Ἀνάπλι ! — Κλαίεις, γέρο ; — Τὰ παλιά μου ἐνθυμοῦμαι . . .
 Τ' ἤμουν πρῶτα, τ' εἶμαι τώρα στέκουμαι καὶ συλλογαῦμαι . . .
 Στὸ Ἀνάπλι !!! Ἐγὼ πρῶτος καὶ μὲ τὸ σπαθὶ στὸ στόμα

Πήδησα στὸ Παλαμίδι·

Ἀπὸ ἓνα σ' ἄλλον βράχο πρῶτα ρίπτουμαι σὰν φίδι,
 Καὶ σηκώνω μόλις τώρα τὸ θαρύνετρό μου σῶμα.

Ἐτυφλάθηκα . . . Δέν βλέπω τῆς Ἑλλάδος τὰ βουνά,
 Κι' ὁ ἐλεύθερός της ἥλιος στὰ ματάκια μου δέν λάμπει . . .
 Λενδροσκεπάστοι, ὠραῖοι κ' αἵματοβρεμένοι κάμποι,
 Σ' ἐσᾶς τώρα κόσμος ἄλλος ζωὴν ἡσυχὴ περνᾷ·
 Ἐγὼ μόνος, γιὰ νὰ ζήσω, τρέχω καὶ ψωμοζητῶ·
 Στα ἐρημοκλήσια μέσα καὶ στοὺς δρόμους ξενυκτῶ.

Παντοῦ εἶμ' ἀπορριμμένος·

Ξένος εἶμαι στὴν Ἑλλάδα, καὶ στὸ σπῆτι μ' εἶμαι ξένος.

Ὅλος ἀλλάξε ὁ κόσμος, καὶ τὴν σήμερον ἡμέρα
 Τὰ παιδιὰ εἰς τὴν Ἑλλάδα δέν γνωρίζουν τὸν πατέρα·
 Ταῖς θυσίαις, τοὺς ἀγῶνας ξέχασαν τῶν παλαιῶν,
 Καὶ τὸν Πλοῦταν ἔχουν ὅλοι διὰ μόνον τοὺς θεόν.

Προσπαθῶ τοῦ κακοῦ ναῦρω ἓναν φίλον τοῦ παλίου μας,
Τοῦ ἥρωϊκοῦ καιροῦ μας.

Ἄλλοι πέθαναν, καὶ ἄλλοι ζοῦν ἀπ' ὅλους ξεχασμένοι·
Ὅπου κι' ἂν σταθῶ μὲ σπρώχνουν, μὲ περιγελοῦν οἱ ξένοι:

Ξένοι, μὴν περιγελᾶτε τὰ χυμένα μου τὰ μάτια,
Τὸ σπασμένο μου ποδάρι·

Τοῦ μεγάλου Μπότζαρὴ μας ἦμουν πρῶτο παλλικάρι.
Ἡ παλιὰ μου φουστανέλα, ὅπου βλέπετε κομμάτια,
Χάρισμα τοῦ Καραϊσκού, ἀπὸ δόξα μὲ σκεπάζει·
Τὸ σπαθὶ αὐτὸ ποῦ φέρνω στὸ πλευρὸ μου κρεμαστό,
Ἄν δὲν ᾔηται μὲ χρυσάφι καὶ κοράλιν σκεπαστό,
Εἶν' ἐνθύμησις φιλίας τοῦ Ναυάρχου μας Τομπάζη.

Ἡρώες ἐξακουσμένοι!

Καὶ ἂν ᾔσθε πεθαμένοι,

Στὴν ἐνθύμησιν τοῦ κόσμου, στὴν ἐνθύμησίν μας ζῆτε·
Πέθαναν, κι' ἂν ζοῦν ἀκόμα, ὅσοι ἄτιμοι πολεῖται

Εἰς τοὺς τάφους σας πατοῦν,

Νὰ κληρονομήσουν ὅλας τὰς θυσίας σας ζητοῦν,
Καὶ ἀφίνουν τῆς πατρίδος τοὺς πατέρας, τοὺς προμάχους,
Νὰ ψωμοζητοῦν στὰς πόλεις καὶ νὰ ξενυχτοῦν στοὺς βράχους.

Ο Ι. ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΣ ΕΙΣ ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΤΟΥ.

(Τὸν Ιούνιον τοῦ 1831.)

(Ἀλλεπάλληλοι ὑπὲρ Ἐθνoσυνελεύσεως καὶ Συντάγματος ἀναφοραὶ διαφόρων Ἐπαρχιῶν τοῦ Κράτους ἤρχοντο εἰς τὸ Συμβούλιον τοῦ Ι. Καποδίστρια, ὅστις ἄλλοτε μὲ ἀγανάκτησιν καὶ ὕβρεις τὰς ἔρριπτε κατὰ γῆς, καὶ ἄλλοτε διὰ τῆς συνήθους ἀσυββάπτου διαλεκτικῆς του εἰήτηι νὰ πείσῃ τοὺς Ἱπουργοὺς του καὶ τοὺς Γερουσιαστάς, ὅτι τῆς ἐθνικῆς Συνελεύσεως ἡ συγκρότησις καὶ τοῦ Συντάγματος ἡ πραγματοποιήσις δὲν ἐσύμφερον κατ' οὐδένα λόγον εἰς τὴν Ελλάδα. Μίαν τῶν τοιούτων ὁμιλιῶν του ἠθέλησα νὰ παρωδήσω εἰς τοὺς ἀκολουθοῦς στίχους.)

Καλῶς ἦλθετε . . . Καθῆστε . . . Ἦθελα νὰ σᾶς λαλήσω·

Περὶ Συνελεύσεώς σας

Καὶ περὶ Συντάγματός σας

Διπλωματικὰς μου σκέψεις ἔχω νὰ σᾶς ἀναλύσω . . .

Ἐπειδὴ κ' ἡ Συμμαχία δὲν συσκέπτεται σπουδαίως,

Ἐπειδὴ ἐλπίς δὲν εἶναι Ἡγεμῶν νὰ ἔλθῃ νέος,

Κ' ἐπειδὴ τὸ τῶν ἐρίων σχέδιον τῆς Βρετανίας

Πολλὰς φέρει δυσκολίας,

Κ' ἐπειδὴ συχνοσυμβαίνουν ταραχαὶ κ' ἐπαναστάσεις,

Κ' ἐπειδὴ τῆς Πολλωνίας ὀλεθρία εἶν' ἡ στάσις,

Κ' ἐπειδὴ ὁ Εἰνάρδος . . . Κ' ἐπειδὴ ὁ Παριέρος . . .

Κ' ἐπειδὴ ἀπὸ τὸ ἓνα καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος . . .

Ἐπομένως, λοιπὸν, ἄρα, διὰ ταῦτα καὶ δι' ἄλλα,

Τοῦ ἰν στάτου κουò, τοῦ ἴδε μ ἀντικείμενα μεγάλα,

Ἡ Συνέλευσις τοῦ ἔθνους (τὸ αἰσθάνεσθε καλὰ)

Θέλει φέρεи στὴν Ἑλλάδα δυστυχήματα πολλὰ.

Στρέψετε κ' εἰς ἄλλο μέρος, Κύριοι, τὴν προσοχὴν σας,

Καὶ ἰδέτε μὲ τὴν ἄκραν καὶ συνήθη φρόνησίν σας,

Πῶς πηγαίνει κ' ἡ Εὐρώπη·

Στὸν ἀνταρκτικὸν τῆς πόλου φάνηκαν καινεῦροι τόποι,

Καὶ κοντὰ στὴν Σικελίαν μία νῆσος φλογερὰ

Πήδησεν ἀπ' τὰ νερά·

Ἡ πανοῦκλα ἐρημώνει τῶν Ὀθωμανῶν τὰς πόλεις,

Κ' ἡ χολέρα δεκατίζει τοὺς κατοίκους τῆς γῆς ὅλης·

Κήρυξαν κατὰ τῶν Βέλγων πόλεμον ἡ Κάτω-Χώραις·

Σύνταγμα λοιπὸν περιάζει στὴν Ἑλλάδα τέτοιαις ὥραις;

Ἐκτὸς τούτου καὶ Κομήτης μετ' ὀλίγον θὰ περάσῃ·

Σύνταγμα ζητοῦν, ὁ κόσμος ἐν ᾧ πάγει νὰ χαλάσῃ;

Ἐπομένως, λοιπὸν, ἄρα, διὰ ταῦτα καὶ δι' ἄλλα,

Τοῦ ἰν στάτου κουò, τοῦ ἴδε μ ἀντικείμενα μεγάλα,

Σύνταγμα δὲν σᾶς συμφέρει, καὶ σᾶς εἶμαι ἀναγκαῖος,

Καὶ νὰ τρέχῃ στὰ νερά μου ὁ καθεὶς σας ἔχει χρεὸς.

Δὲν μ' ἀκούουν... Δὲν μ' ἀκούουν... Σύνταγμα ζητοῦν πέντ' ἔξη,
Σύνταγμα, ἐξαρτησίαις (1), Βουλαῖς, νόμους, ὅ,τι βρεῖξη.

Τὴν σειρὴν τῶν ἰδεῶν μου, Κύριοι, ἀκολουθεῖτε,
Καὶ ἐξάρτηται νὰ ἦσθε πῶς δὲν πρέπει θα ἰδῇτε.

Παντὸς ἔθνους κοινωνία τίποτε δὲν εἶναι ἄλλο,

Παρ' ἀνθρώπων ἐνωμένων ἓνα σύστημα μεγάλο·

Καὶ καθὼς, ὅταν σαπίσῃ τῆς χειρός σου ἓνα μέρος,

Με τὸ κόψιμόν της μόνον προλαμβάνεις τὴν γαγγράϊνα,

Καὶ καθὼς ἡ ἀτμοσφαῖρα με τὸ βάρος τοῦ ἀέρος

Εἰς τοὺς πόρους τῶν ἀνθρώπων τὰ ὑγρὰ κρατεῖ κλεισμένα,

Καὶ καθὼς εἰς τὰς φλογώδεις καὶ βιαίαις ἀθρονεῖς

Εἶναι ἄφραυκτος ἀνάγκη συνεχοῦς φλεβοτομίας...

Ἐπομένως, λοιπὸν, ἄρα, διὰ ταῦτα καὶ δι' ἄλλα,

Τοῦ ἐν στήθεσσι τοῦ κοῦ, τοῦ ἰδεῖν ἀντικείμενα μεγάλα,

Μὲ τὰ μάτια ασφαλισμένα στὸν ζυγὸν τοῦ Τούρκου πίστε,

Καὶ ῥαχηάδην σερβέτα στὸ κεφάλι σας φορέστε.

(1) Ὁ Ι. Καποδίστριας συνεῖθε εἶναι νὰ λέγῃ ἐξαρτησίαν τὴν ἀνεξαρτησίαν, ὡς νὰ εἶχεν ἀπέχθειν καὶ κατ' αὐτῆς τῆς λέξεως ὅμοιος εἰς τοῦτο μὲ τὸν σύγχρονόν μας ἐκείνον Μονάρχη, τοῦ ὁμοίου ἢ πρὸς τὸ Σύνταγμα ἀποσροφὴ ἔφθασεν εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε, ἀκούων ποτὲ τὸν Ἀρχιατρὸν τοῦ ὁμιλοῦντα περὶ ἰδιοσυγκρασίας, τῆς ὁποίας ἡ γαλλικὴ ἔκφρασις συμπίπτει μὲ τὴν λέξιν Σύνταγμα (Constitution), τὸν εἶπε μὲ ἀγανάκτησιν « Ne me parlez pas de Constitution. (Μὴ μὲ ἀναφέρῃς περὶ . . .) »

Ἡ ΑΝΑΦΟΡΑ ΜΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟΝ

Ι. ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΝ.

(Τὸν Ἰούνιον τοῦ 1831.)

(Βλέπων ὁ Ι. Καποδίστριας, ὅτι πανταχοθεν ἤρχοντο πρὸς αὐτὸν ὑπὲρ ἔθνοσυνελεύσεως ἀναφοραί, καὶ προσποιούμενος, ὅτι δὲν ἀνεγνώριζεν εἰς αὐτάς τὴν γενικὴν θέλησιν τοῦ ἔθνους, ἐξέδωκε πρὸς τοὺς λαοὺς τῶν Ἐπαρχιῶν ἔγκλιους, δι' ὧν τοὺς προέτρεπε νὰ ἐκφράσωσι μετὰ παρρησίας τὰς περὶ συγκαλέσεως Πληρεξουσίων καὶ Συντάγματος ἰδέας τῶν. Ἀλλ' ἐν τοσούτῳ διὰ τῶν κρυφῶν ἀποστόλων του, διὰ τῶν Ἀρτυνόμων καὶ Διοικητῶν του συνέθετεν ἰδικὰς του κατ' ἔθνοσυνελεύσεως καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ ἀναφορὰς, τὰς ὁποίας διὰ τῶν βιασιτέρων μέσων ἠνάγκαζε τοὺς πολίτας νὰ υπογράψωσι καὶ νὰ τὸν ἐξαποστέλλωσι. Τὴν παρχμομένην τῇ ἀπὸ Ναυπλίου ἐξορίας μου ἔγραψα τὴν πρὸς αὐτὸν διευθυνομένην ἐφεξῆς ἀναφοράν.)

Ἀρχηγὲ σοφὲ τοῦ ἔθνους, στὴν Ἐγκύκλιόν σου εἶδα,
Πῶς ζητεῖς τοῦ καθενός μας νὰ συμβουλευθῇς τὰ φῶτα·
Μᾶς προστάξεις νὰ σέ ποῦμε τί συμφέρει στὴν πατρίδα·
Ἡ ἀναφορά μου νὰ τῆς . . . Ὁρκον ὅμως κάμε πρῶτα,
Πῶς στὸ Μπούρτζι μιὰ σου λέξις μυστικὴ δὲν θὰ μὲ βάλῃ,

Καὶ ἀμέσως, νᾶ, σὲ λέγω, καθὼς τόσκι ἄλλοι φίλοι·
 «Λάμπα σκάμπα, τσιμπιριμπιτό,
 Συνταγματάκι σᾶς ζητῶ.»

Διοικεῖ τὸ Κράτος ὅλο πατρικῶς ὁ Κύρ Βιάρος·
 Κίχ γι' αὐτὸν ἂν πῆ κἀνένας, στὴν ψυχὴ του πέρνει θάρρος·
 Τὴν Ἑλλάδα, Κυβερνήτη, εὐτυχῇ θα καταστήσης,
 Ἕνα ἕνα τὰ παιδιὰ της ἂν στρεβλώσης κ' ἐξορίσης,
 Κι' ἂν ἐνδώσης καταγράμμα εἰς τὴν ταπεινὴν τοῦ γνώμης·
 Μ' ὅλον τοῦτο καλὸ εἶναι νᾶ μᾶς διοικοῦν κ' οἱ νόμοι.
 Λάμπα σκάμπα, τσιμπιριμπιτό,
 Συνταγματάκι σᾶς ζητῶ.

Τὸ δικαστικὸ μας μέρος προσδεύει ὅσον πάγει·
 Τὰ Κριτήριά μας εἶναι παλαιοὶ Ἄρειοι Πάγοι,
 Καὶ Κριταὶ σὰν τοὺς Κριτὰς μας εἰς τὸν κόσμον δὲν εἶν' ὅλον,
 Καὶ ὁ Γεννατᾶς σου εἶναι τοῦ αἰῶνός μας ὁ Σόλων.
 Μ' ὅλον τοῦτο
 Κ' ἐν τσοῦτω
 Λάμπα σκάμπα, τσιμπιριμπιτό,
 Συνταγματάκι σᾶς ζητῶ.

Θαῦμα εἶναι, τέρας εἶναι τὰ Σχολεῖα τῆς Ἑλλάδος!
 Ἀνθῆσε καὶ λουλουδιζει τῆς παιδείας μας ὁ κλάδος!
 Ἀπὸ τὰ πολλὰ μας φῶτα ἐσκοτίσθηκε τὸ φῶς μας,
 Καὶ δὲν ἔλεπομεν τὴν λάμψιν τοῦ Στρατάρχου Κόμητός μας,
 Καὶ ὁ Κόμης μας τοῦ κακοῦ φέρνει γύραις εἰς τοὺς δρόμους

Μὲ χρυσαῖς δυὸ ἐπωμίδαις στοὺς στρατηγικοὺς τοῦ ἑοῦς·

Λάμπα σκάμπα, τσιμπιριμπιτό,

Συνταγματάκι σᾶς ζητῶ.

Ἐτρελάθηκε τὸ ἔθνος καὶ δὲν ξεύρει τὸ ἀχρεῖο,

Καὶ δὲν ξεύρει νὰ μετρήσῃ ἀπ' τὸ ἓνα ὡς στὰ δύο·

Οἱ κατάσκοποι τί ἔχουν; Τί τὸ ἐλάπτουν καὶ φωνάζει;

Τοὺς πολίτας ἂν ἀκρίτως φυλακῶνῃς, τί πειράζει;

Τὸ αὐθάδικο δὲν ξεύρει τί τὸ γίνεται, τί κάνει,

Κι' ὅπου πᾶς κι' ὅπου γυρίσῃς, μιὰ καὶ μόνῃ φωνῇ ἐγάνει·

« Λάμπα σκάμπα, τσιμπιριμπιτό,

Συνταγματάκι σᾶς ζητῶ. »

Ἡ ἀναφοραῖς ποῦ πέρνεις μὲ φοβέρας ἀπ' τὸ Κράτος,
Ἐξοχώτατε, δὲν λέγουν τὴν ἀλήθεια κατὰ πλάτος.

Ἐσὺ μόνος ταῖς συνθέσεις· διπλωματικαῖς εἰν' ὄλαις,

Σκοτειναῖς, κ' ἡ κάθε μιὰ τῶν παχιά ψεύματα δυὸ κόλλαις.

Ἡ δική μου ὅμως εἶναι ὅσον δίδεται σαφές,

Καὶ ἀπλᾶ τὴν τελειώνω μὲ τὸ κάτω τῆς γραφῆς,

Λάμπα σκάμπα, τσιμπιριμπιτό,

Συνταγματάκι σᾶς ζητῶ.

Ὁ ΓΕΡΟΥΣΙΑΣΤΗΣ ΤΟΥ

I. ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑ.

(Τὸν Ἰούλιον τοῦ 1831.)

(Ἐν ᾧ τόσαι Κοινότητες τοῦ Κράτους ἀνεφέροντο διὰ τὴν συγκαλέσειν τῆς Ἐθνικῆς Συνελεύσεως καὶ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ καταπατηθέντος Συντάγματος, ἐν ᾧ τὸ ἔθνος ὅλον κυμαίνομαιν εἰς τόσον σάλον ἐκινδύνευε νὰ ναυαγήσῃ, ἡ πρέσβειρα Γερουσία ἔμενεν εἰς ἐντελῇ ἀπάθειαν, καὶ οἱ ἀπληστοὶ Γερουσιασταί, λαμβάνοντες τακτικῶς τοὺς μισθοὺς των, δὲν εἶχον κεφαλὴν εἰμὴ διὰ νὰ τὴν νεύωσιν εἰς τὰς αὐθαιρέτους θελήσεις τοῦ Καποδίστρια, οὐδὲ φωνὴν εἰμὴ διὰ νὰ συναινῶσιν εἰς τὰς τυραννικὰς αὐτοῦ διατάξεις. Τὸ παρανομώτατον παρασατικὸν τοῦτο σῶμα, ἐν ᾧ ἐναντίον τῆς ἀρμεδιότητός του ἐπεμβαίνειν εἰς διπλωματικὰς καὶ νομοθετικὰς ἐργασίας, ὅσάκις τοῦτο ἐσύμφερεν εἰς τὸν αὐθέντην του, ἔμενεν ἄλαλον, ὅτε μία μόνη διαμαρτύρησις του ἐδύνατο νὰ σώσῃ τὸν ἐθνικὸν μας στόλον, ὅτε μία μόνη διαλύσεώς του ἀπειλὴ ἐδύνατο νὰ ἐμποδίσῃ τόσας φυγαδεύσεις καὶ τόσους φυλακισμύς. Τὸ ἀκολουθοῦν ποιημάτιον παριστὰ τὰ φρονήματα τῶν πλειοτέρων τῆς Γερουσίας μελῶν, προσεχόντων μόνον εἰς τὰ χίλια γρόσια τοῦ μηνιαίου των.)

Τέσσαραις φοραῖς τὸν μῆνα τὸ πολὺ συνεδριάζω,
Καὶ ταῖς ἄλλαις μέραις χάσκω καὶ τὰ γρόσια μου στοιβάζω.
Μὲ φωναῖς καὶ μὲ φοβέrais ζητεῖ Σύνταγμα τὸ Γένος.

Ἐγὼ ἥσυχος τ' αὐτιά μου μέ τα δυό μου χέρια πιάνω,
Τὴν πρωτομηνία φυλάγω, καὶ κοιμοῦμαι ξαπλωμένος
Εἰς τὰ χίλια μου ἐπάνω.

Τὰ εὐλογημένα χίλια στὸ χεράκι μου σὰν βάλω,
Ἡ καρδίτσα μου ἀνοίγει καὶ χοροπηδῶ καὶ ψάλλω·
Γένουμαι, κι' ἂν ἤμαι γέρος, Φοῖνιξ ἀνανεωμένος,
Τοῦ Ταμείου ἀσημένιους ὅταν Φοῖνικας λαμβάνω·
Τρισευτυχισμένο βλέπω, τρισελεύθερο τὸ Γένος
Ἀπ' τὰ χίλια μου ἐπάνω.

Τὰ ἐλεύθερα κεφάλια ἢ κατρά νὰ τὰ πάρῃ!
Με τὸ γιρ γιρ γιρ τί κάνουν;
Τὴν χορὴ τους μόνον σκάνουν·
Κόκκινος ἐγὼ σὰν ῥόδι, τρυφερός σὰν κουκουναίρι,
Τρώγω, πίνω, γελῶ, παίζω, κι' ἂν πεθάνω θὰ πεθάνω
Εἰς τὰ χίλια μου ἐπάνω.

Γιὰ τὸ πῆδημα τοῦ φύλλου, γιὰ τὸ σάλευμα τοῦ γάτου,
Οἱ συναδελφοί μου φέρνουν ἕναν κόσμον ἄνου κάτου.
Γένουνται μαλλιὰ κουδάρι, καὶ φωνάζουν γέροι νέοι,
Καθὼς μὲς στὸ Συναγῶγι τῶ σαββατέρ οἱ Ἑβραῖοι.
« Ἡ Φωναὶς σας θὰ σᾶς δώσουν, ἄνθρωποι τυφλοὶ, τοὺς κάνουν,
Ἀπ' τὰ χίλια παραπάνω; »

Ποῦ τῆς ψήφου μου θὰ ρίψω τὸ κουκί δὲν ἐξεταζώ·

Ἡ Κυβέρνησίς μου μόνον τί ὀρέγε-ται κυττάζω·

Ζητεῖ μέρα; Ζητεῖ νύκτα; Πρὶν το μωρισθῶ ἀκόμα,

«Ναὶ! Ναὶ! Μάλιστα!» φωνάζω μὲ τρεῖς πήχαις πλατὺ στόμα,

Καὶ τὴν ψῆφόν μου τὴν θάνω

Εἰς τὰ χίλια μου ἐπάνω.

Ἄν ὁ Κυβερνήτης θέλῃ, ἀπ' τὴν ἥσυχή μου κόωχη
Γιὰ τὸ ἴδιον πράγμα λέγω τρεῖς το ναὶ καὶ τρεῖς τὸ ὄχι·
Μ' ὅλ' αὐτὰ μὲ κρυφοβλέπουν Ὑπουργοὶ τοῦ ἑνὸς δύο,
Κ' εἰς τὸ κάθε πάτημά μου μὲ προσέχουν ἂν κουτσάνω.
«Κύριοί μου, τοὺς φωνάζω, πιστὸς εἰμὶ, σὰς ὁμνύω
Εἰς τὰ χίλια μου ἐπάνω.»

Ἡ ΜΥΣΤΙΚὴ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

ΤΟΥ Ι. ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑ.

(Τὸν Αὐγούστου τοῦ 1831).

(Ἀναγκασθεὶς τέλος πάντων ὁ Ι. Καποδίστριας νὰ προκηρύξῃ τὴν ἔθνικὴν Συνέλευσιν, ἤρχισε νὰ μεταχειρίζεται τὴν ἐπίρροσιν του εἰς τὰς ἐκλογὰς τῶν Πληρεξουσίων διὰ παντοίων τρόπων διαφθορᾶς, δόλου καὶ βίας. Εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἐπικρατείας τὸ αἷμα τῶν ἐκλογέων ἐχύθη, καὶ πολιτῶν φιλελευθέρων αἱ ἰδιοκτησίαι κατεστράφησαν. Οἱ φυλακισμοὶ διεδέχθησαν τοὺς φυλακισμένους καὶ αἱ ἐξορίαι τὰς ἐξορίας. Ὅλοι δὲ αἱ τοιαῦται Νερονικαὶ πράξεις τοῦ Ι. Καποδίστρια ἐξετελοῦντο διὰ μυστικῶν Ἐγκυκλίων.)

Ἐκτακτοὶ Ἐπίτροποί μου καὶ Διοικηταὶ τοῦ Κράτους,
Εὐρισκόμεθα εἰς ζάλαις, εἰς καιροῦς κρισιμωτάτους·
Οἱ ἐχθροὶ μας, μὲ μυρρίζει, γλήγορα θὰ κατορθώσουν
Τὰ παπούτσια νὰ μᾶς δώσουν.
Βοηθεῖτέ με, πιστοὶ μου, μὲ στρεβλώσεις, μὲ δεσμεύσεις,
Μὲ πυρκαϊὰς, μὲ φόνους, μ' ἐξορίας, μὲ δημεύσεις.
Βεβαιώσετε τὸ ἔθνος καὶ χωρίστε στὸ μυαλό του,
Πῶς λαμβάνω τέτοια μέτρα διὰ μόνον τὸ καλό του.

Ἡ Συνέλευσις θὰ γένη διὰ λόγους ἀνωτέρους·
 Ἐκλογαὶ Πληρεξουσίων ἐπειδὴ νὰ γένουν πρέπει,
 Πρὶν ἀρχίσουν, ἐξορίστε ὅσους ξεύρετ' ἐλευθέρους,
 Καὶ μὲ μάτι λοξὸν ὅσους ἡ Κυβέρνησίς σας βλέπει.
 Εἰς τὴν Ρούμελην ἐβγαῖτε μὲ μαχαίρια καὶ μὲ ξύλα,
 Καὶ τὰς ἐκλογὰς χαλᾶτε τοῦ Τρικούπη καὶ τοῦ Ψύλλα.
 Βεβαιώσετε τὸ ἔθνος καὶ χωρέστε στὸ μυαλό του,
 Πῶς πατῶ τοὺς νόμους ὅλους διὰ μόνον τὸ καλὸ του.

Στὴν Τριπολιτσᾶ, στὴν Πάτρα, στὸ Ἀνάπλι, στὰ Θερμιά
 Ἐγεῖνε φιλελευθέρων ἔγειν' ἐκλογὴν κάμμιᾶ;
 Οἱ τρανοὶ Διοικηταί μου ἔδειξαν τῷ ὄντι στῆθος·
 Μὲ τὴν σπάθα τοὺς στὸ χέρι 'μάτοκύλισαν τὸ πλῆθος,
 Καὶ προκρίνοντες ἐμένα κι' ἀπ' αὐτὸν τοὺς τὸν Θεόν.
 Ἐσφαξαν σταῖς ἐκκλησίαις τὸν ἀνόητον λαόν.
 Βεβαιώσετε τὸ ἔθνος καὶ χωρέστε στὸ μυαλό του,
 Πῶς βουτήχθηκα στὸ αἷμα διὰ μόνον τὸ καλὸ του.

Βάλετε τὰ δυνατά σας, καὶ τῶν χωρικῶν ἀνθρώπων
 Ἀγοράσετε τὰς ψήφους μὲ ψευτιάς, μὲ κάθε τρόπον.
 Ἄν σᾶς λείπη κάπου κάπου ἡ μονέδα ἡ χρυσῇ,
 Πέρνετέ τοὺς εἰς τὰ σπῆττα καὶ κερνατέ τοὺς κρασί.
 Εἶπα εἰς τὸν Κύρ Γλαράκην (ἂν πρὸς ἑάρος του δὲν ἦτον)
 Ἀπὸ τὰ γλυκὰ κρασιᾶ του νὰ σᾶς στείλῃ τὸ ἐν τρίτον.
 Βεβαιώσετε τὸ ἔθνος καὶ χωρέστε στὸ μυαλό του,
 Πῶς ζητῶ νὰ τὸ μεθύσω διὰ μόνον τὸ καλὸ του.

Στείλετέ μ' Ἀντιπροσώπους γεωργούς καὶ ζευγολάτας
 Καὶ ἀνθρώπους μὲ τὰς πτέρνας ἀπὸ χόματα γεμάτας.
 Πλὴν νὰ γράψωμιν δὲν θὰ ξεύρουν. . . Ἐγὼ χαρτί, μελάνι.
 Πλὴν δὲν θάχουν πολλὰ φῶτα. Ὁ Περρῶνός μου τοὺς φθάνει.
 Θὰ κανοναρχῇ ὁ Σταῦρος, ὁ Κύρ, Αἰνιὰν θὰ ψάλλῃ,
 Καὶ « ἈΜΗΝ ! » αὐτοὶ θὰ λέγουν μὲ ξεσκούφωτο κεφάλι.
 Βεβαιώσετε τὸ ἔθνος καὶ χωρέστε στὸ μυαλό του,
 Πῶς εἰς τὸν ζυγὴν τὸ ἑαλλῶ διὰ μόνον τὸ καλὸ του.

Στοὺς Πληρεξουσίους πέτε, πῶς τὸν ὑστερόν μου γρόππεν
 Σώδευσα εἰς τὰς ἐκτάχτους πληρωμὰς τῶν κατασκόπων.
 Πλὴν ἂς ἔχουν ὅλοι θάρρος κ' ἡ κορφή μου δὲν ἰδρώνει.
 Ὁ Κύρ Παπαδόπουλος μου εἰς χαρτί θὰ τοὺς πλερώνῃ.
 Μὲ τὴν ὑψηλὴν Χημεϊάν, ποῦ στὰ δάκτυλά του ξεύρει,
 Καὶ τὴν μέθοδον πῶς κάμνουν τὸ χρυσάφι θὰ ἐφεύρῃ.
 Βεβαιώσετε τὸ ἔθνος καὶ χωρέστε στὸ μυαλό του,
 Πῶς ὁ χριστιανὸς δουλεύει διὰ μόνον τὸ καλὸ του.

Ὅσον δι' ἐμέ, τοῦ ἔθνους Ἀρχηγὸς δὲν ἐπεθύμουν
 Οὔτε μιὰν στιγμὴν νὰ ἤμουν.
 Τὸν ἐπταετῇ μου θρόνον καταδίκην θεωρῶ,
 Καὶ ν' ἀνθίσω εἰς τὸ θάρος τῆς Ἀρχῆς δὲν ἤμπορῶ.
 Πλὴν ξορίζω, φυλακώνω, χαλνῶ πόλεις, καίω στόλους,
 Κι' Ἀρχηγὸς ζητῶ νὰ μένω μὲ τῆς γῆς τοὺς τρόπους ὅλους.
 Βεβαιώσετε τὸ ἔθνος καὶ χωρέστε στὸ μυαλό του,
 Πῶς τὰ πάντα ὑποφέρω διὰ μόνον τὸ καλὸ του.

Στὴν Συνέλευσιν αὐτὴν μας σκοπὸν ἔχω, ἂν νικήσω,

Να κρεμάσω, να φευρκίσω

Διαβασμένους, ἀδιαβάστους, κτηματίας, χωρικούς,

Πρώτης τάξεως, δευτέρας, ἱερεῖς καὶ Λαϊκούς.

Εἰς τὸν Ράμφον μου θα δώσω τοῦ Μιχούλη τὸ Παλάτι,

Καὶ τοὺς Πύργους τοῦ Ζαήμη στὸν πιστό μου Μαυρομμάτη.

Βεβαιώσετε τὸ ἔθνος καὶ χωρέστε στὸ ἔμυαλό του,

Πῶς Ἀλῆ-Πασᾶς θὰ γένω διὰ μόνον τὸ καλὸ του.

Ο Ι. ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΣ ΑΠΟΛΟΓΟΥΜΕΝΟΣ ΕΠ' ΕΘΝΙΚΗΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΩΣ.

(Τὸν Αὐγούστον τοῦ 1831.)

(Ὁ Ι. Καποδίστριας, βλέπων τὴν συγκρότησιν τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως πλησιάζουσιν, ἤρχισε νὰ συγγράφῃ Ἀπολογία τοῦ ῥητορικωτάτου, ἐλπίζων δι' αὐτῆς νὰ κερδίσῃ τὰς ψήφους τῶν Πληρεξουσίων καὶ νὰ κατατροπώσῃ τοὺς ἀντιπάλους του. Οἱ Ὑπουργοὶ τοῦ μᾶς παρίστανεν ὡς φόβητρον τὸ πόνημα τοῦτο, καὶ, ὡσάκις ὁ Κυβερνήτης εὐρίσκετο ἐνησχολημένος, ἔλεγον εἰς τὸ δημοσίον, ὅτι κατεγίνετο εἰς τὴν σύνθεσιν τοῦ πολυβουλλήτου αὐτοῦ Λόγου του. Διὰ νὰ καταστήσῃ γελοίαν καὶ νὰ ματαιώσῃ τὴν τοιαύτην ἐπιχείρησίν του, συνέθεσα τὸ ἀκόλουθον ποιημάτιον.)

Πληρεξούσιοι τοῦ ἔθνους, σεβαστὸν Κριτήριόν μου,
Νὰ σᾶς δώσω ἤλθα λόγον τῶν νομίμων πράξεών μου.
Ἡ Ἑλλάς (χάριτι θεία), βλέπετε, δὲν ἐδουλώθη·
Ἄν ἡ Σάμος, ἂν ἡ Κρήτη στοὺς ἐχθρούς μας παρεδόθη,
Ἄν τὰ Φρούρια δὲν πῆρα τῆς Εὐρίπου, τῆς Ἀθήνας,
Καὶ ἂν ἐπαιζα τὸ πρᾶγμα δεκαπέντε σωστοὺς μῆνας,
Εἶχα λόγους ἀνωτέρους·

Αἱ Αὐλαί... Ἐγὼ... τὸ ἔθνος... ἐξ ἑνός, ἐξ ἄλλου μέρους

Θεωροῦντες... Εἶχα κι' ἄλλα νὰ σᾶς πῶ... Πλὴν τί τὸ κάμεις;
Σ' ἐμποδίζουν νὰ λαλήσης αἱ συμμαχικαὶ Δυνάμεις.

Ἄν κατώρθωσα νὰ καύσω τὸν πολύτιμόν σας στόλον
Μὲ τὴν βίαν, μὲ τὸν δόλον,
Καὶ ἂν ἔχουσα τὸ αἷμα τῶν Ἑλλήνων εἰς τὸν Πόρον
Μὲ τὸ μισθωτὸ μαχαίρι τῶν πιστῶν μου δορυφόρων,
Ἄν μὲ σκῆπτρον ξένου Κράτους θέλησα νὰ σᾶς παιδεύσω
Καὶ μὲ ὅλην τὴν Εὐρώπην τὴν Ἑλλάδα νὰ μπερδεύσω,

Εἶχα λόγους ἀνωτέρους·

Αἰ Αὐλαί... Ἐγώ... τὸ ἔθνος... ἐξ ἑνός, ἐξ ἄλλου μέρους
Θεωροῦντες... Εἶχα κι' ἄλλα νὰ σᾶς πῶ... Πλὴν τί τὸ κάμεις;
Σ' ἐμποδίζουν νὰ λαλήσης αἱ συμμαχικαὶ Δυνάμεις.

Θερμὸς εἶμαι Δημοκράτης... Γιὰ τὸ Σύνταγμα πεθαίνω·
Ἄν μὲ εἶδατε τρεῖς χρόνους τ' ἄρθρα του νὰ παραβαίνω
Κι' ἀπ' τοὺς ὅρκους μου νὰ λείπω,

Γράμματα νὰ κρυφανοίγω καὶ νὰ κυνηγῶ τὸν Τύπο,
Σπῆτια νὰ πατῶ τὴν νύκτα, καὶ πολίτας, πρὶν τοὺς κρίνω,
Νὰ ξορίζω, νὰ ξυλιζῶ καὶ τὰ νύχια τους νὰ χύνω,

Εἶχα λόγους ἀνωτέρους·

Αἰ Αὐλαί... Ἐγώ... τὸ ἔθνος... ἐξ ἑνός, ἐξ ἄλλου μέρους
Θεωροῦντες... Εἶχα κι' ἄλλα νὰ σᾶς πῶ... Πλὴν τί τὸ κάμεις;
Σ' ἐμποδίζουν νὰ λαλήσης αἱ συμμαχικαὶ Δυνάμεις.

Ὑπερπλούτισα τὸ Γένος· (μάρτυρες οἱ ἀδελφοί μου

Καὶ τρεῖς τέσσαρες πιστοὶ μου,

Ὅπου τρέχουν πουργὸ θράδυ μὲ τὰ τάλαρα στὴν τσέπη.)

Πλὴν τοὺς Πρώτους τῆς Ἑλλάδος ὁ καθένας πτωχοὺς βλέπει·

Πλὴν τοῦ Μπότζαρη ταῖς κόραις, τὰ παιδιὰ τοῦ Καραϊσκού

Ἄφησα νὰ ζοῦν μ' ἐλέη, μὲ μαζώματα τοῦ δίσκου.

Εἶχα λόγους ἀνωτέρους·

Αἱ Αὐλαί... Ἐγώ... τὸ ἔθνος... ἐξ ἑνός, ἐξ ἄλλου μέρους

Θεωροῦντες... Εἶχα κι' ἄλλα νὰ σᾶς πῶ... Πλὴν τί τὸ κάμεις;

Σ' ἐμποδίζουν νὰ λαλήσης αἱ συμμαχικαὶ Δυνάμεις.

Ἡμπορεῖ νὰ διῇ ὁ Πλάστης εἰς τῶν σπλάγγνων μου τὸ βάθος·

Ἡ ἀγάπη τῆς πατρίδος, νὰ τὸ μοναχό μου πάθος·

Πλὴν κατέτρεξα τὰ φῶτα· πλὴν διέφθειρα τὰ ἥθη·

Πλὴν εἰς πλῆθος κατασκοπῶν χρυσὸς ἄφθονος ἐχύθη·

Πλὴν ἠθέλησα νὰ σβύσω καὶ μεγάλους καὶ μικροὺς·

Πλὴν νὰ διῶ τοὺς Πρώτους ὅλους ἐπεθύμησα νεκροὺς.

Εἶχα λόγους ἀνωτέρους·

Αἱ Αὐλαί... Ἐγώ... τὸ ἔθνος... ἐξ ἑνός, ἐξ ἄλλου μέρους

Θεωροῦντες... Εἶχα κι' ἄλλα νὰ σᾶς πῶ... Πλὴν τί τὸ κάμεις;

Σ' ἐμποδίζουν νὰ λαλήσης αἱ συμμαχικαὶ Δυνάμεις.

Σᾶς ἀπέδειξα πῶς εἶμαι ἀμεμπτος... Δὲν τ' ἀμφιβάλλω·

Σύνταγμα· σὰς ἐγὼ εἶμαι... Μὴν ζητῆτε Σύνταγμ'· ἄλλο·

Δεῖξτέ με, σὰν στο Ἀργος, ἀφοσίωσιν τελείαν·

Δόσετέ με, σὰν στὸ Ἄργος, ἐντελῇ Δικτατορίαν,
Καὶ ὁμνῶ στοῦ Βιάρου τὴν ζωὴν πῶς, ἂν μπορέσω,
Προκομμένους κι' ἀπροκόπους χέρια πόδια θὰ σᾶς δέσω.

Ἐχὼ λόγους ἀνωτέρους
Αἱ Αὐλαί... Ἐγὼ... τὸ ἔθνος... ἐξ ἑνός, ἐξ ἄλλου μέρους
Θεωροῦντες... Εἶχα κι' ἄλλα νὰ σᾶς πῶ... Πλὴν τί τὸ κάμεις;
Σ' ἐμποδίζουν νὰ λαλήσης αἱ συμμαχικαὶ Δυνάμεις.

Ο Ι. ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΣ ΔΗΜΗΓΟΡΩΝ
ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΎΔΡΑΙΟΥΣ.

(Τὸν Αὐγούστου τοῦ 1831.)

(Ὡς ὁ προπαρασκευάζεν ὁ Ι. Καποδίστριας τὴν Ἐθνικοσυγκλήτου, διαπραγματεύετο συγχρόνως συμβιβασμὸν με τοὺς Ὑδραίους, ζητῶν νὰ τοὺς ἐξαπατήσῃ με μυρίας ψευδεῖς ὑποσχέσεις· ἱερεῖς, ἐμπόρους, διαφόρους μυστικούς ἀποστόλους ἐπεμπεν ἀκαταπαύστως εἰς Ὑδραν. Ἀλλ' ὅλα τὰ μηχανουργήματά του ἐθραύοντο εἰς τοὺς βράχους τῆς ἐνδόξου αὐτῆς νήσου. Διὰ νὰ τὸν ἀποτρέψω ἀπὸ τὴν τοιαύτην ματαιοπονίαν καὶ διὰ ν' ἀνυψῶσιν ἐν ταύτῳ ἔτι μᾶλλον τὰ ὅμιματα τοῦ Ὑδραϊκοῦ λαοῦ, συνέθεσα τὸ ἐφεξῆς ποιημάτιον.)

Κάτοικοι τῆς νήσου Ὑδρας, σκοπὸν ἔχω, ἂν μπορέσω,
Μ' ἓνα δύο τάγματά μου εἰς τὴν πόλιν σας νὰ πέσω,
Καὶ αὐτὸ πρὸς ὄφελός σας, πρὸς κοινὴν σας εὐτυχίαν·
Ἄν παραμικρὰν εἰς τοῦτο ἔχετε ἀμφισβολίαν,
Καμαρώσατε τὸν Πόρον . . . Ἐχετε τί νὰ μὲ πῆτε;
Διέτ' ἐκεῖ τί εὐταξία! Γεννητὴ ψυχὴ σπαράζει;
Πετεινὸς φωνίτσα ἐγάζει;
ὦ! Ἐλάτε στὰ νερά μου, καὶ θὰ διῆτε καὶ θὰ διῆτε!

Θὰ σᾶς δώσω τὸν Κύρ Ράμφον Ἐκτακτὸν Διοικητὴν,
 Καὶ τὸν Κύρ Ποταμιάνον Ἀστυνόμον καὶ Κριτὴν.
 Στῆς θαλάσσης τὸν Μηνύστρον, τὸν ἐλεύθερον Γλαράκη,
 Κάθε μῆνα μιὰ φορά
 Δύο τρία βαρελάκια θὰ νὰ στέλλετε κρασάκι,
 Κ' εἰς ἐμένα κάπου κάπου μιὰ μικρὴν ἀναφορά·
 Τρισευτυχισμένοι στ' ἄλλα, τρισελεύθεροι θὰ ζῆτε.
 Ὡ! Ἐλάτε στὰ νερά μου, καὶ θὰ διῆτε καὶ θὰ διῆτε!

Διὰ τὸ καλὸ τῆς ὕδρας ὁ πτωχὸς ἴδρωσα τόσο!
 Ζήτησα τρίγκι τράγκι τὰ γρόσια τοῦ Κοινοῦ σας νὰ πλερώσω.
 Δὲν σᾶς εἶπα, « εἰς τὰ δέκα κατεβάσετε σεῖς δύο,
 Ἄλλα δύο ἐγὼ πέρνω, μὲ χαρίζετε δυὸ ἄλλα,
 Καὶ μὲ διάφορα μεγάλα
 Εἰς χαρτὶ θὰ σᾶς μετρήσω τ' ἄλλα τέσσαρα, ὁμνύω; »
 Πλὴν σᾶς πῆραν στὸν λαϊμὸ τους οἱ κακοὶ σας συμπολίται·
 Ὡ! Ἐλάτε στὰ νερά μου, καὶ θὰ διῆτε καὶ θὰ διῆτε!

Τὰ καράβια σας, ποῦ τρέχουν σὰν τ' ἀκούραστα δελφίνια,
 Πάλευσαν μὲ τοῦ Σουλτάνου τὰ θεώρατα Δελίνια.
 Ἄν ἐπάνω κάτω τρέχω γιὰ νὰ μὴν σᾶς μείνῃ ἓνα,
 Ξεύρετε γιατί τὸ κάμνω; Γιὰ νὰ ζῆτε στὸν λιμένα·
 Δὲν μπορῶ χωρὶς τρομάρα, χωρὶς σύγχυσιν μεγάλην,
 Τὰ παιδάκια μου νὰ βλέπω εἰς μιὰν θάλασσαν κ' εἰς ἄλλην.
 Πλὴν ἐσεῖς δὲν μ' ἐννοεῖτε·
 Ὡ! Ἐλάτε στὰ νερά μου, καὶ θὰ διῆτε καὶ θὰ διῆτε!

Σεῖς ἐσώσατε, ὕδραῖοι, σεῖς μονάχοι τὴν πατρίδα·

Πλὴν φωνάζετε· « Πεινοῦμε·

Μὲ τοῦ βράχου μας ταῖς πέτραις νὰ χορτάσουμε μπορούμε;

— ὦ! πεινᾶτε; Μὴ σᾶς μέλη! Ἐγὼ ἔχω τὴν φροντίδα·

Τὰ λαμπρὰ ὀνόματά σας καὶ τὰ ἔργα σας τὰ θεῖα

Θὰ προστάξω νὰ τὰ γράψουν εἰς ὀλόχρυσα βιβλία.

Νὰ παραπονῆσθε πλέον ἀπὸ πεῖνα δὲν μπορείτε·

ὦ! Ἐλᾶτε στὰ νερά μου, καὶ θὰ διῆτε καὶ θὰ διῆτε!

Σύνταγμα δὲν μὲ ζητεῖτε καὶ Συνέλευσιν μαζύ;

Ναί, τὸ Σύνταγμα τὸ θέλω! Ναί, τὸ Σύνταγμα νὰ ζῇ!

Συνταγματικοί, σᾶς δίδω εἰδήσιν χαρποϊάν·

Θεωρεῖ το Σύνταγμα σας ὁ πιστός μου Αἰνιάν.

Ἡ Συνέλευσις τοῦ Ἄργους τώρα τώρα θὰ νὰ γένῃ·

Γύρω της θὰ στέκουν χίλιοι στρατιῶται ὥπλισμένοι·

Πλὴν ἐλεύθεροι θὰ ᾔσθε ὅ,τι θέλετε νὰ πῆτε·

ὦ! Ἐλᾶτε στὰ νερά μου, καὶ θὰ διῆτε καὶ θὰ διῆτε.

ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΨΗΦΙΣΜΑΤΑ ΤΟΥ Ι. ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑ.

(Τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1831.)

(Ἡ Γενικὴ Ἐφημερίς, ἡ ἐπικληθεῖσα *Συναξάριον* τοῦ Ι. Καποδίστρια, δὲν ἦτον ἄλλο, περὶ τὰ ἔσχατα μάλιστα τῆς Κυβερνήσεώς του, εἰ μὴ συλλογὴ Διαταγμάτων καταδιωκτικῶν καὶ θεμελιωμένων εἰς τὴν παρανομίαν. Τ' ἀκόλουθα Ψηφίσματα δὲν διαφέρουν σχεδὸν τελείως, ὡς πρὸς τὴν οὐσίαν, ἀφ' ὧν ὁ Ι. Καποδίστριας ἀδιακόπως ἐξεδίδε διὰ τοῦ *Συναξαρίου* του.)

Τοῦ Μαρόκου Πολιτεία.

Κυβερνήτης Κόντε Νάννες, τοῦ ποτὲ Τόνη Μαρία.

Θεωροῦντες πῶς ὁ πλοῦτος εἰς τὰς χεῖρας τῶν μεγάλων

Γίνεται πηγὴ σκανδάλων,

Βλέποντες πῶς, καὶ μὲ ὅλην τοῦ Κυρ Σταύρου τὴν σοφίαν

Καὶ τοῦ Κυρ Παπαδοπούλου τὴν ἀλχημικὴν μαγείαν,

ἔχει χρεῖαν το Γαμβίων ἀπὸ τρισεκτάκτου φοροῦς,

Παρακούσαντες τὴν γνώμην ἐν ταύτῃ τῆς Γερουσίας,

Z*

Προκηρύττομεν ἐνόχους τῆς ἐσχάτης προδοσίας
 Τῶν Ὑδραίων τοὺς Προκρίτους καὶ τῆς Σύρας τοὺς ἐμπόρους.
 Ἐπομένως προσκαλεῖται ὁ Τζεβάννης Γεννατᾶς
 Νὰ ἐκλέξῃ ὅσον τάχος ἐξαιρετικούς Κριτάς,

Ἀπὸ μὲν τὴν Γερουσίαν

Τοὺς Κυρίους Αἰνῶνα, Μεταξῶν καὶ Συντροφίαν,
 Ἀπὸ δὲ τοὺς Γραμματεῖς μας τὸν Γλαράκην, πρὶν ἀρχίσῃ
 Τῆς ὑπνωτικῆς τοῦ πλόσκας τὸ κλοῦ κλοῦ νὰ τὸν ζαλίσῃ .
 Νὰ ἰδῇ τὸ ἔθνος θέλει θριαμβεύοντας τοὺς νόμους,
 Κι' ὅσους ἔχουν ταλαράκια κρεμασμένους εἰς τοὺς δρόμους.

Τοῦ Μαρόκου Πολιτεία.

Κυβερνήτης Κόντε Νάννες, τοῦ ποτὲ Τόνη Μαρία.

Θεωροῦντες πῶς τὰ φῶτα τὰ πολλὰ δὲν φέρουν ἄλλο

Παρὰ θάμνημα μεγάλο,

Βλέποντες πῶς χωρὶς μέσα καὶ μὲ γράμματα δυὸ τρία
 Κατωρθώσαμεν ὡς τώρα τόσα τέρατα σημεῖα,
 Καὶ τὰ κάμαμεν μὲ ῥάμφους, μ' ἀπροκόπους Κολανδρούτσους,
 Παρακούσαντες τὴν γνώμην ἐν ταύτῳ τῆς Γερουσίας,
 Προκηρύττομεν ἐνόχους τῆς ἐσχάτης προδοσίας
 Τοὺς Ζωγράφους, τοὺς Τρικούπας καὶ τοὺς ἐδόδεμῆντα Σούτσους
 Ἐπομένως, προσκαλεῖται τὸν Κορφῶν τὸ πολλικάρι,
 Ὁ Κύρ Κόμης Αὐγουστῖνος, εἰς τὴν Ὑδραν νὰ στρατεύσῃ
 Κ' ἐμπρὸς ὅλους νὰ τοὺς βάλῃ μὲ σπαθὶ καὶ μὲ σκουτάρι.

Ἄν μ' ἐκείνους δὲν τολμήσῃ στῆθος στῆθος νὰ παλεύσῃ,
 Ἐκεῖ πάντοτε γυρίζουν Ἀνεμόμυλοι μεγάλοι·
 Μὲ αὐτοὺς ἄς πολεμήσῃ καὶ τὰ ἐγάζει στὸ κεφάλι.
 Νὰ ἰδῇ τὸ ἔθνος θέλει θριαμβεύοντας τοὺς νόμους,
 Κι' ὅσους ἔχουν ἄσπρου φωτα κρεμασμένους εἰς τοὺς δρόμους.

Τοῦ Μαρόκου Πολιτεία.

Κυβερνήτης Κόντε Νάννες, τοῦ ποτὲ Τόνη Μαρία.

Θεωροῦντες, ὅτι ὅσοι παλαιὰς δουλεύσεις ἔχουν
 Στὰ τυφλὰ μ' ἐμᾶς δὲν τρέχουν,
 Βλέποντες, ὅτι συμβάλλει στὸ δημόσιον καλὸν
 Νὰ κληρονομήσῃ ἕνας τὰς θυσίας τῶν πολλῶν,
 Καὶ στ' ἀνάθεμα νὰ πάγουν ὅσοι ἔχουν κᾶποιαν φήμην,
 Παρακούσαντες τὴν γνώμην ἐν ταύτῳ τῆς Γεουσιίας,
 Προκηρύττομεν ἐνόχους τῆς ἐσχάτης προδοσίας
 Τοὺς αὐθάδεις Κουντουριώτας καὶ τὸν ἄπιστον Ζαήμην.
 Ἐπομένως προσκαλοῦμεν τὸν πιστό μας Σπηλιάδην,
 Στὸν καφέ μας τὴν αὐγίτσα, στὸ Συμβούλιον τὸ ἐράδην,
 Μὲ τὸ φέσι του στὸ χέρι, μὲ φλωκῆτα σταυρωμένη

Καὶ μὲ κεφαλὴ σκυμμένη
 Τ' ὄνομα νὰ καταράτῃ τοῦ Μιαούλη καὶ μαζὺ
 Τοῦ Ἀντώνη Κριαζῆ.

Νὰ ἰδῇ τὸ ἔθνος θέλει θριαμβεύοντας τοὺς νόμους,
 Κι' ὅσους ἔχουν ἐκδουλεύσεις κρεμασμένους εἰς τοὺς δρόμους.

Τοῦ Μαρόκου Πολιτεία.

Κυβερνήτης Κόντε Νάννες, τοῦ ποτὲ Τόνη Μαρία.

Θεωροῦντες πῶς ὁ ὅρκος νὰ φυλάττεται δὲν πρέπει
Ὅταν εἰς τοῦ Κυβερνήτου τὸ καλὸν δὲν ἀποβλέπη,
Βλέποντες ἐξ ἄλλου μέρους πῶς πολλοὶ ἀπ' τοὺς πιστοὺς μας,

Ὅπου τρώγουν τοὺς μισθοὺς μας,

Μῆς ἐνόρκου Ἐταιρίας μέλη τόλμησαν νὰ γένουν,
Παρακούσαντες τὴν γνώμην ἐν ταύτῳ τῆς Γερουσίας,
Προκηρύττομεν ἐνόχους τῆς ἐσχάτης προδοσίας
Ὅσους ἀπ' αὐτοὺς θελήσουν εἰς τὸν ὅρκον τοὺς νὰ μένουν
Ἐπιμένως προσκαλοῦμεν τὸν Μηνύστρον τῆς Θρησκείας

Νὰ ἑαστᾷ ἐπ' ἐκκλησίας

Τὴν εἰκόνα μας εἰς τόπον τῆς εἰκόνος τοῦ Θεοῦ,
Ἀλληλουῖα νὰ ψάλλῃ, καὶ τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ
Στὴν εἰκόνα μας ἐπάνω νὰ ὁμνύῃ ἐπιστήμως
Πῶς, ἂν ἔκαμε καὶ ὅρκον, ῥά τὸν παραβῇ προθύμως
Νὰ ἰδῇ τὸ ἔθνος θελεῖ θριαμβεύοντας τοὺς νόμους,
Κι' ὅσους δὲν πατοῦν τὸν ὅρκον κρεμασμένους εἰς τοὺς δρόμους.

Τοῦ Μαρόκου Πολιτεία.

Κυβερνήτης Κόντε Νάννες, τοῦ ποτὲ Τόνη Μαρία.

Ἐπειδὴ κ' οἱ Ἀντιπρέσβεις τῆς Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας
Μὲ στραβὸ μᾶς βλέπουν μάτι ὡς ἐχθροὶ τῆς τυραννίας,

Ἐπειδὴ μπορεί ὁ νοῦς μας μιὰν ἡμέραν νὰ πετάξῃ,
Καὶ χωρὶς πολὺ λεμόνι προσταγὴν ῥητὴν νὰ λάβῃ
Ὁ καλὸς μας Ἀστυνόμος ἀπ' ἐδῶ νὰ τοὺς τινάξῃ,
Ἐπειδὴ καὶ νὰ μᾶς φέρῃ μπορεί τοῦτο δυστυχίας,
Πρὶν νὰ κάμωμεν πανάκια μ' ἓνα Ῥώσικο καράβι

Πρὸς τὰ μέρη τῆς Ῥωσσίας,

Προσκαλοῦμεν τῶν Γλαράκην, Ἱπουργῶν τῶν Ναυτικῶν

Καὶ τῶν Ἐξωτερικῶν,

Στῶν Κυρίων Ρουάν, Δόκινς νὰ φυσήξῃ τὸ μυαλὸ,

Πῶς στὴν Ἰδραν τοὺς συμφέρει νὰ σωθοῦν μὲ τὸ καλὸ.

Ἄντ' αὐτῶν καλῶς νὰ ἔλθῃ στὴν Καθέδραν τῆς Γραικίας

Ἐνας Πρέσβυς τῆς Τουρκίας·

Νὰ ἰδῇ τὸ ἔθνος θέλει θριαμβεύοντας τοὺς νόμους,

Κ' ἓνα τούρκικο καβούκι σὺρτα φέρτα εἰς τοὺς δρόμους.

Τὰ Ψηφίσματά μας ταῦτα κατὰ βάθος, μῆκος, πλάτος,
Ἱπουργοί μας, ὅσον τάχος ἐνεργήσετε στὸ Κράτος.

ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ ΕΝΟΣ ΤΩΝ ΔΥΟ ΤΥΡΑΝΝΟΚΤΟΝΩΝ
ΜΑΥΡΟΜΙΧΑΛΑΙΩΝ (1).

(Τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1831.)

(Δύο μεγάλοι ἄνδρες, ὁ Κωνσταντῖνος καὶ Γεώργιος Μαυρομιχαλαῖοι, καταφλεγόμενοι ἀπὸ θεῖον πατριδος ἔρωτα καὶ μὴ ἀνεχόμενοι νὰ βλέπωσι τὴν Ἑλλάδα τόσον αἰσχρῶς τυραννευμένην, συνέλαβον τὸν ἥρωϊκον σκοπὸν νὰ προσφέρωσι τὴν ζωὴν των ὑπὲρ τῆς κοινῆς σωτηρίας, καὶ θυσιασθέντες ἐθυσίασαν τὸν Ι. Καποδίστριαν. Δὲν εἶαψαν δὲ τὰς χεῖρας εἰς ἀνθρώπινον αἷμα διὰ νὰ ἐκδικήσωσι πάθη των ἰδιαίτερα, ὥς τοὺς ἐτυκοφάντησαν οἱ δορυφόροι τῆς τυραννίας, ἀλλὰ μόνον διὰ ν' ἀπολυτρώσωσι τὴν Ἑλλάδα. Τὸ ἀκολουθοῦν ποιημάτιον παριστᾷ καὶ τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα, ἀπὸ τὰ ὅποια ἐνεπνέοντο, καὶ τὰς αἰτίαι, ἀπὸ τὰς ὁποίας ὠρμήθησαν εἰς τὴν ἐπιχείρησιν των. Ἡ ποίησις αὕτη θέλει φανῇ βέβαια πολὺ τῆς ὑποθέσεως ὑποδεστέρα· καθιερώθη ὁμοῦς τρόπον τινὰ ἀπὸ τὸν ἀθάνατον Γεώργιον, ὅστις, ἀμέριστος εἰς τὰς παρχιμονὰς αὐτὰς τῆς καταδίκης του διὰ τοῦ ἐπικείμενον θάνατον, ἐπανελάμβανε, λέγουσιν, συνεχῶς τὴν ἀναγνώσιν τῆς μετ' ὀνόματι φωνῆς ἐνθουσιώσης καὶ μετὰ δάκρυα πατριωτικῶν παραφορῶν.)

Ὅταν ζοῦσαν εἰς ἡμέρας δουλικὰς οἱ Ἀθηναῖοι,

Δύο ἥρωες γενναῖοι,

Ὁ Ἀρμίδιος ὁ ἓνας, ἄλλος ὁ Ἀριστογείτων,

Ἐκρυψαν μετὰ ταῖς μυρσίναις τὸ ἀθάνατο σπαθί των

(1) Ὁ γνωστός εἰς τὴν Ἑλλάδα διὰ τὴν παιδείαν καὶ τὸν φιλελληνισμόν του Κ. Ε. Μάσσων ἐπεχείρησε νὰ μεταφέρῃ τὸ ΠΑΝΟΡΑΜΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ εἰς

Καὶ τὰ σπλάγχνα τοῦ τυράννου σπάραξαν εἰς τὸν Ναόν.
Πέθαναν . . . Πλὴν μ' ἀνδριάντας τιμὰς ἔλαβαν Θεῶν.
Μιμητὴς τοῦ Ἀρμοδίου καὶ Ἀριστογείτων νέος,
Τὸ φιλέκδικο σπαθί μου θὰ σκεπάσω μὲ μυρσίνη,
Εἰς τὸν τύραννον θὰ πέσω . . . θὰ τὸν σφάξω . . . καὶ γενναίως
Θὰ σφαγῶ καθὼς ἐκείνοι.

Ἐνας πλάνος Κερκυραῖος νόμους, ὅρκους παραβαίνει
Μὲ τὸ μισθωτό του χέρι Ἑλλήνας ἀλυσσodένει,
Καὶ τὸ αἷμα τῆς Ἑλλάδος μὲ τὰ ὅπλα τῶν Ἑλλήνων
Σ' ἐμφυλίους στάσεις χύνων,
Τὸν δεσποτικόν του θρόνον εἰς τοὺς τάφους μας ὑψώνει,
Καὶ κἀνεὶς ἀπ' τὰ δεσμά της τὴν πατρίδα δὲν λυτρώνει!

τὴν μητρικὴν τοῦ Ἀγγλικῆν γλῶσσαν, καὶ πρὸ μικροῦ μὲ διακρίνωσε μέρος τῶν δοκιμῶν του. Καθ' ὅσον δύναμαι νὰ ἐκτιμήσω τὰς καλλονὰς τῆς Ἀγγλικῆς ποιήσεως, ἐβίβλην ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσίν των, καὶ, καταχωρῶν ἐνταῦθα τοῦ προκειμένου ποιη-
ματίου τὴν μετάφρασιν, ὑλπίζω νὰ εὐαρεστήσω καὶ τοὺς γνωρίζοντας τὴν Ἀγγλικὴν Ἑλληνας, καὶ ἐκείνους ἐκ τῶν ὁμογενῶν τοῦ μεταφραστοῦ, ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ λάβω-
σιν ἰδίαν τινὰ τῶν σημερινῶν μας ποιήσεων.

SOLILOQUY OF MAVROMICHALI.

When Thralldom darken'd fair Athena's plains,
Two heroes vow'd to burst their country's chains;
In myrtle wreaths conceal'd each glittering blade,
And stretch'd the tyrant mid his proud parade:
They bled—but still their fame to Freedom dear remains.
Thus in our tyrant's breast I'll sheath
My glaive, conceal'd in myrtle wreath;

Μιμητὴς τοῦ Ἀρμοδίου καὶ Ἀριστογείτων νέος,
 Τὸ φιλέκδικο σπαθί μου θὰ σκεπάσω μὲ μυρσίνη,
 Εἰς τὸν τύραννον θὰ πέσω... θὰ τὸν σφάζω... καὶ γενναίως
 Θὰ σφαγῶ καθὼς ἐκείνοι.

Παντοῦ θρῆναι, ἐξορία

Καὶ καταδρομαὶ κρυφαί·

Παντοῦ φόνοι, προδοσίαι·

Καὶ τοῦ Σύλλα προγραφαί.

Εἰς βαρὺν ζυγὸν ὁ Ἕλλην χρόνα τέσσαρα στενάζει,
 Καὶ τὰς δάφνας τοῦ με λώπην νὰ μαραίνωνται κυττάζει·
 Μιμητὴς τοῦ Ἀρμοδίου καὶ Ἀριστογείτων νέος,
 Τὸ φιλέκδικο σπαθί μου θὰ σκεπάσω μὲ μυρσίνη,

Fond rival of Harmodius' fame,
 I'll die to gain a deathless name.

A false Corcyran, mad ambition's slave,
 Treads on the free, and triumphs o'er the brave;
 Bedews with Grecian blood each Grecian plain,
 And rears his throne on heaps of Grecian slain—
 While no deliverer's nigh this fated land to save!
 In our tyrant's etc.

Greece weeps to see her day of freedom o'er;
 Her laurels fade, her garlands bloom no more,
 And insult, exile, or the dungeon's gloom
 Become each glowing patriot's ready doom;
 And hireling Treachery haunt where Friendship beam'd before!
 In our tyrant's etc.

Εἰς τὸν τύραννον θά πέσω . . . θά τὸν σφάξω . . . καὶ γενναίως
Θά σφαγῶ καθὼς ἐκεῖνοι.

Κυριακούλη! Κυριακούλη! ἄλλαις ἔτρεφες ἐλπίδαις,
Ὅταν πῆγες στῆς Ἠπείρου νά ταφῇ τὴν πεδιάδα . . .
Εὐτυχής! τὴν κατασχύνῃ τῆς πατρίδος σου δὲν εἶδες,
Κ' ἐξεφύγησες ἀφίνων ἐλευθέραν τὴν Ἑλλάδα.
ἔχυσεν εἰς τὴν Ἑλλάδα δάκρυ, αἷμα ὁ καθένας·
Τόσο δάκρυ, τόσο αἷμα τὸ ἐκληρονόμησ' ἓνας!
Μιμητὴς τοῦ Ἀρμοδίου καὶ Ἀριστογείτων νέος,
Τὸ φιλέκδικο σπαθί μου θά σκεπάσω μὲ μαυρίνη,
Εἰς τὸν τύραννον θά πέσω . . . θά τὸν σφάξω . . . καὶ γενναίως
Θά σφαγῶ καθὼς ἐκεῖνοι.

When, Kyriakuli! on Epirus' strand,
Thou bled'st a martyr mid thy Spartan band,
Thou smild'st in death to deem thy country free—
Thrice happy, glorious chieftain! not to see,
Whate'er our toils and tears and blood had won;
Our dear-bought trophies all—but deck a tyrant's throne—
In our tyrant's etc.

Last night in sleep I saw Dark-Isos' shade;
Its dun bare arm uprais'd a naked blade,
While thus: «Enough «It said» thou'at slept—Awake!
«Face death undaunted for thy country's sake;
Whith this bid Greece be free —Thy fame shall never fade.»
In our tyrant's etc.

Ἡ σκιά τοῦ Καραϊσκού χθὲς στοὺς ὕπνους μου ἐφάνη·

Εἰς τὸ μελανό της χέρι

Ἐκρατοῦς' ἓνα μαχαίρι,

Κ' ἔκραξε· « Μαυρομιχάλοι ! ὁ βαρὺς σας ὕπνος φθάνει·

« Πάρτε τοῦτό μου τὸ ξίφος, ἐκδικεῖστε τὴν πατρίδα,

« Καὶ τοῦ αἵματός σας χύστε τὴν ὑστερινὴν ῥανίδα ! »

Μυμητῆς τοῦ Ἀρμεδίου καὶ Ἀριστογείτων νέος,

Το φιλέκδικο σπαθί μου θὰ σκεπάσω μὲ μυρσίνη,

Εἰς τὸν τύραννον θὰ πέσω . . . θὰ τὸν σφάζω . . . καὶ γενναίως

Θὰ σφαγῶ καθὼς ἐκείνοι.

Ὁ Κρατὴρ μας, ἑπτὰ χρόνους ἄφ' οὗ ἔχυσε φωτιάς,

Ἐσῶσε . . . δὲν καίει πλέον,

Fair Freedom's flame, that gleam'd on Hellas' shore,

While wondering nations hail'd the bursting blaze,

Dimm'd by Oppression's touch, now burns no more;

And joyous o'er its embers despots gaze,

Nor dread, e'er Vengeance' breath shall wake its slumbering rays—

In our tyrant's etc.

Now, tyrant, tremble! for thy doom is near —

He comes! the trumpet's warning voice I hear;

Here shall I wait for him within the fane,

His impious tread shall ne'er pollute again.

He comes! the tyrant comes! his circling bands appear!

Now in his hated breast I'll sheath

My glaive, conceal'd in myrtle wreath,

And, rival of Harmodius' fame,

Die to gain a deathless name!

Καὶ στὴν στάχτην τοῦ τὴν κρίαν ῥίπτουν ἄφοβαις ματιαῖς
Οἱ αὐθάδεις Κερκυραῖοι . . . Μὲ σεισμὸν καὶ κρότον νέον
Δὲν φοβοῦνται μὴν ξεσκάσῃ,
Καὶ τοῦ φλογεροῦ θυμοῦ τοῦ ἡ ὁρμὴ μὴν τοὺς προφθάσῃ;
Μιμητὴς τοῦ Ἀρμοδίου καὶ Ἀριστογείτων νέος,
Τὸ φιλέκδικον σπαθὶ μου θὰ σκεπᾶσω μὲ μυρσίνη,
Εἰς τὸν τύραννον θὰ πέσω . . . θὰ τὸν σφάξω . . . καὶ γενναίως
Θὰ σφαγῶ καθὼς ἐκαῖνοι.

Τρέμε, τύραννε! . . Ἡ ὄρα τοῦ θανάτου σου σημαίνει·
Ἡ ὁργὴ τοῦ ἔθνους ἔλου, ἡ ὁργὴ μου σὲ προσμένει·
Στὸν Ναὸν ποῦ θὰ μαλόνῃς τρέχω νὰ παραμνεύσω . . .
Τρέχω, τρέχω στοῦ Ἰψίστου τὸν βωμὸν νὰ σὲ φονεύσω . . .
Ἔρχεται . . . Τὸν προμηνύουν σάλπιγγες καὶ μουσικὴ·
Ἔρχεται . . . Τὸν προπομπεῖει μισθοφόρος φυλακὴ·
Μιμητὴς τοῦ Ἀρμοδίου καὶ Ἀριστογείτων νέος,
Σκέπασε, Μαυρομιχάλη, τὸ σπαθὶ σου μὲ μυρσίνη . . .
Τὸν προδότην τῆς πατρίδος κτύπα . . . κτύπα . . . καὶ γενναίως
Πέθανε καθὼς ἐκαῖνει!

Ὁ ΨΕΥΔΟΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΣ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΠΛΟΙΟΝ ΤΗΣ ΦΥΓΗΣ ΤΟΥ.

(Τὴν Μάρτιον τοῦ 1832.)

(Μετά τὸν θάνατον τοῦ Ι. Καποδίστρια, ὁ ἀδελφός του Αὐγουστῖνος, περιωρισμένου νῦν ἄνθρωπος, ἐμφανίζεται εἰς τὴν πολιτικὴν σκηνὴν τῆς Ἑλλάδος. Ἐκλαμβάνων ὡς διπλωματικὴν ἱκανότητα τὴν μαιρακιώδη φιλαρχίαν του, καὶ χειραγωγούμενος ἀπὸ τοῦς ὁπαδοῦς τῆς ἤδη καταλυθείσης τυραννίδος, συνέλαβε τὸν σκοπόν· ἀρπάσῃ τὴν ὑπερτάτην Ἀρχὴν καὶ νὰ καθιερώσῃ τὴν δουλείαν τῶν Ἑλλήνων δι' ἔθνοσυνελεύσεως, τῆς ὁποίας τόπος εἶχε προσδιορισθῇ τὸ Ἄργος. Ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὴν τὴν κατεχομένην ἀπὸ τοῦς δορυφόρους τοῦ πλοῦν, ἀπαντήσας πρόσκομμα εἰς τὰ σχέδια του τὰς πατριωτικὰς ἀντικρούσεις πολλῶν ἡντιπροσώπων, καὶ μάλιστα τῶν τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος Ἀντιπροσώπων καὶ ὀπλαρχηγῶν, ἐζήτησε κατ' ἀρχὰς νὰ δολοφονήσῃ τοὺς γενναίους αὐτοὺς ὑπερμάχους τῶν ἐλευθεριῶν μας· ἀποτυχὼν δὲ κατὰ θεῖαν εὐδοκίαν, ἐπεχείρησεν ὕστερον νὰ τοὺς ἐξολοθρεύσῃ ἀναφανδόν, περιζώσας αὐτοὺς μὲ πυρεβολιστάς, μὲ πεζικὸν καὶ ἱππικὸν στράτευμα. Ἐκτραγέντος οὕτως ἐμφυλίου πολέμου, ὁ μὲν Αὐγουστῖνος κατέφυγεν εἰς τὰ τεῖχη τοῦ Ναυπλίου, ὅπου, ἀναγορεύσας αὐτὸς ἑαυτὸν Ἀρχηγὸν τοῦ ἔθνους, ἐπρόγραφε καὶ κατεδίκαζεν ἐρήμην ὅλην τὴν Ἑλλάδα διὰ τῶν ἀργυρωνήτων Ψηφισμάτων τῆς ὑποδούλου Συνελεύσεώς του· οἱ δὲ ἐνδοξῶς ἀπὸ τὸ Ἄργος ὑποχωρήσαντες φιλελεύθεροι Παραστάται καὶ ὀπλαρχηγοί, συγκεντρωθέντες εἰς τὴν Χέρσον Ἑλλάδα, εἰσέβαλον μετ' ὀλίγον εἰς τὴν Πελοπόννησον, καὶ τρέψαντες εἰς σφῆν τὸς ὑπερασπιστὰς τοῦ Ψευδοκυβερνήτου,

Ξερνή του ἔφθασαν ἀπνευστὶ μέχρι τῶν πυλῶν τοῦ Ναυ-
πλίου, καὶ ἠνάγκασαν τὸν αἵτιον ἀπείρων δυστυχημάτων νὰ
καταλίπη διὰ νυκτὸς τὸ Ἑλληνικὸν ἔδαφος μὲ τρόμον καὶ μὲ
ὀδυρμούς.)

«Δὲν μπορῶ εἰς τὸ κακὸ μου κ' εἰς τὴν λύπην μου ν' ἀνθεῶ·
Νὰ μὲ ποῦν, «ἀπ' τὴν Ἑλλάδα, Ἐξοχώτατέ μου, ἔξω!»
Προχθὲς ἤμουν Κυβερνήτης· τώρα φεύγω παλιουῦτσος
Μ' ἓνα Ρώσσιον καράβι, καθὼς πρόλεγεν ὁ Σοῦτσος!
Τὰ παιδιὰ μὲ τὰ λεμόνια τὸ κατόπι μὲν μὲ πέρνουν,
Στοὺς Κορφοὺς ἐν ᾧ οἱ Φράγγοι σὰν κατὰδικὸν μὲ σέρνουν...!
Μὴ, παιδιὰ, μὲ τὰ λεμόνια!!! Ἐγὼ μὲ! Ἐγὼ λείπα!
Ἕνας Κόντες εἶναι μέσα.

Ζήτησα τοὺς Ρουμελιώτας μὲς στοῦ Ἀργεὺς τὸ Παλάτι
Νὰ τοὺς πιάσω ἓναν ἓνα, σὰν τὰ ψάρια στὸ πλεμάτι.
Νὰ, τοῦ Ἀργεὺς τὸ Παλάτι τ' ἄρπαξαν μὲ τὸ σπαθὶ τους,
Καὶ στὰ κόκκινά μου πεύκια στρώθηκαν οἱ ψυχογὸί τους!
Ζήτησα ἀπ' τὸν Μωρέα νὰ τοὺς διώξω μὲ κανόνια,
Καὶ αὐτοὶ μὲ διώχνουν τώρα μὲ τὰ σάπια τὰ λεμόνια!...
Μὴ, παιδιὰ, μὲ τὰ λεμόνια!!! Ἐγὼ μὲ! Ἐγὼ λείπα!
Ἕνας Κόντες εἶναι μέσα.

Ἐχθὲς πέρασ' ὁ Κωλέττης ἀπὸ τὰ παράθυρά μου,
Κ' ἓνας κόσμος «Ζήτω! Ζήτω!» ἐξεφώνιζε στ' αὐτιά μου!

Τὴ ντροπή! Αὐτὸς στ' Ἀνάπλι μπῆκε μέρα μεσημέρι,
 Κ' ἐγὼ φεύγω νύκτα νύκτα μ' οὐρανὸ χωρὶς ἀστέρι.
 Εἰς τὸ ἓνα πλάγι ἔχω συντροφιά μου τὸν Τζορτζέτο,
 Εἰς τὸ ἄλλο ἓνα πτώμα, καὶ ποῦ πάγω; Στὸν Βιαρέτο...
 Μὴ, παιδιὰ, μὲ τὰ λεμόνια!!! Ἐγὼ μὲ! Ἐγὼ λέσα!
 Ἕνας Κόντες εἶναι μέσα.

Δὲν τὰ κάπνισες, Βιαρέτο, σὰν ἐγὼ μ' ἓνα παπούτσι.
 Φλουριὰ πῆρες ὅσα νῦρες, καὶ δὲν ἄφησες κουκούτσι.
 Τραβημένος ἐσὺ τώρα στὸ χρυσὸ σου Παλατάκι,
 Ζῆς σὰν ἥσυχο ποντίκι στ' Ὀλανδέζικο τυράκι.
 Κ' ἐγὼ τρέχω ζαλισμένος κι' ἀπὸ τὸ μεθύσι ψάθα,
 Κυβερνήτης χωρὶς σκῆπτρο καὶ Στρατάρχης χωρὶς σπάθα...
 Μὴ, παιδιὰ, μὲ τὰ λεμόνια!!! Ἐγὼ μὲ! Ἐγὼ λέσα!
 Ἕνας Κόντες εἶναι μέσα.

Νάπλι μου, πολλαταέτη! Νάπλι μου, ἔχε ὑγείαν!
 Σὲ ἀφίνω!!! πλὴν μὲ λύπην, μ' ἐντροπὴν καὶ μ' ἀτιμίαν.
 Μὲ ἡλιοκαμένην ὄψι, μὲ μακρὸ καὶ στραβὸ φέσι,
 Οἱ ἐξόριστοι γυρίζουν εἰς τοῦ Πλάττανου τὴν μέση.
 Ἀπὸ ποῖαν ν' ἀρχίσω πρῶτα νὰ θρηνῶ ταῖς ἐντροπαῖς μου;
 Ὡς κι' αὐταῖς μ' ἡ φιλιάδαις τραγουδοῦν ταῖς Σάτυραῖς μου!..
 Μὴ, παιδιὰ, μὲ τὰ λεμόνια!!! Ἐγὼ μὲ! Ἐγὼ λέσα!
 Ἕνας Κόντες εἶναι μέσα.

Πληρεξούσιοί μου, πάρτε τὰ Ψηφίσματά σας πίσω!
 Ἐλπίς μέσα θὰ νὰ ἔχῃ; Τί μ' αὐτὰ θὰ νὰ κερδίσω;
 Δώστε με τὰ τάλάρά μου! Πάρτε πίσω τὸ χαρτί σας!
 Κρίμα τὰ γραψίματά σας! Κρίμα ἡ ῥητορικὴ σας!
 Κρίμα, Παπαδόπουλέ μου, ἡ φωτιά σου ἡ μεγάλη,
 ὅπου καὶ τὸν Κοραῆ σου νὰ ψηθῇ τὸν εἶχες βάλει (ι)!..
 Μὴ, παιδιὰ, μὲ τὰ λεμόνια!!! Ἐγὼ μόλα! Ἐγὼ λέσα!
 Ἕνας Κόντες εἶναι μέσα.

Τὴν Συνέλευσιν θυμοῦμαι τοῦ Ναυπλίου... Τί λαμπρότης!
 Στὸ Βουλευτικὸ μὲ πῆγε Ἄρον! Ἄρον! ὁ Ἀξιότιμος
 «Κυβερνήτη!» μ' ἔκραζ' ἕνας· ἄλλος μ' ἔλεγεν «Ἀρέντη!»
 Ἄλλος μ' ἔλεγε «Δεσπότη!» καὶ ἄλλος «Ῥῆγα καὶ λεβέντη!»
 Τὴν χαρά μου ὁ καϊμένος νὰ στατάξω δὲν μπορούσα,
 Καὶ τὰ παλαμάκια μόνος τράκα τράκα ἐκτυπούσα...
 Μὴ, παιδιὰ, μὲ τὰ λεμόνια!!! Ἐγὼ μόλα! Ἐγὼ λέσα!
 Ἕνας Κόντες εἶναι μέσα.

(Ι) Μυθώδης εἰς τὴν ἐρχομένην γενεάν τῶν Ἑλλήνων θέλει φανῇ βίβαια ἡ
 μετὰ παρατάξεως ἱεροσεξταστικῆς πυρπόλησις ἐνὸς τῶν συγγραμμάτων
 τοῦ σοφοῦ Κοραῆ, ἐπὶ Λύγουστίνου Καποδίστρια ἐκτελεσθεῖσα εἰς τὴν Καθέδραν
 τοῦ ἑλληνικοῦ Κράτους. Μεταξὺ τῶν ἱεροπραγούντων εἰς τὴν τελευταίαν
 ταύτην διεκρίνετο, λέγουσι, ὡς κορυφαῖος καὶ πρῶτος ὑποκριτὴς τῆς πράξεως ὁ
 Κύριος Α. Παπαδόπουλος, ὅστις, ἐφ' αὐτὸ τὸ βιβλίον ἔγινε δορὰ τοῦ πυρός, δεσπό-
 ησι τὴν τέφραν του εἰς τὸν αἶρα, ἑξέμων ὀλασφημίας κατὰ τοῦ συγγραφέως.

ἔκτακτοι καὶ ὑπουργοί μου, σὲ λιγάκι θὰ σᾶς χάσω·
 ὅτ' αἱ τρανὰς σας ἐκδουλεύσεις, ὅσῳ ζῶ, δὲν θὰ ξεχάσω.
 Βουτηχθήκατε στὴν λάσπη ἀπ' τὰ νύχ' ὥς στὴν κορφή σας,
 Κ' ἔμειναν ἀτμασμένοι, μισπημένοι ὁ καθείς σας.
 Δι' ἐνθύμησίν μου, φίλοι, τὴν εἰκόνα μου σᾶς στέλλω (1),
 Καὶ ταῖς δύο μου σπαλέταις, καὶ τὸ ἄσπρο μου καπέλο...
 Μὴ, παιδιὰ, μὲ τὰ λεμόνια!!! Ἐγὼ μολὰ! Ἐγὼ λέσα!
 Ἕνας Κόντες εἶναι μέσα.

Ἐξημέρωσε... Ἀντίκρυ βλέπω, βλέπω κυματίζουν
 ῥευμαλιώτικαις σημοσίαις... καὶ τὰ μάτια μου δακρύζουν...
 Καβαλλάριδες, πεζοῦρα μ' ἐνθουσιασμένο ἔθιμα
 Στοῦ Μαυρομυγᾶλη τρέχουν καὶ μαζώνονται τὸ μνημα...
 Εἰς τὴν πλάκα του μυρσίναις, πασχάλιαϊ, καὶ ῥόδα στρώνουν,
 Καὶ Ἀνάθεμα μὲ πέτραις κατεπάνω μου σηκώνουν...
 « Γιοῦχα! Γιοῦχα! » μὲ φωνάζουν... Ἐγὼ μολὰ! Ἐγὼ λέσα!
 Ἕνας Κόντες εἶναι μέσα.

Τοῦ Ναυπλίου τὸν λιμένα τὸ καράβι μου ἀφίνει,
 Καὶ ὁ κόλπος του ἀρχίζει σφοδρὸν ἄνεμον νὰ χύνῃ...
 Νὰ, τῆς ὕδρας οἱ αὐθάδεις καὶ γιγαντιαῖοι ἐράχοι...
 Ναυαγήσαμεν ἐπάνω στὴν ἀκλόνητή τους ῥάχη.

(1) Ὁ εὐαίσθητος ἦρως μας ἀναχωρῶν, ἐμοίραζε τὴν εἰκόνα του εἰς τοὺς ἐραστὰς
 τῆς δωδεκαήμερου ἐξουσίας του.

Ἀπὸ τὸν γιὰλὸ μὲ ἐλέπουν καὶ γελοῦν οἱ Ὑδριῶται . . .
 Θριαμβεύουν οἱ Μηλοῦλαι καὶ οἱ δύο Κουντουριῶται . . .
 Σκάνω, σκάνω καὶ πεθαίνω . . . Ἐγὼ μὲν ! Ἐγὼ λέσα !
 Στὸ ἀμπάρι πέφτω μέσα .

Ο ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΟΣ ΡΟΥΜΕΛΙΩΤΗΣ.

(Τὸν Μάϊον τοῦ 1832.)

(Εἰς τὸ προλαβὼν πειρηματικὸν εἶδεν ὁ ἀνογνωστὴς τὸ αἶσχος καὶ τὴν μικροψυχὸν λύπην τοῦ Αὐγ. Καποδίστρια. Εἰς τὸ ἀκόλουθον θέλει ἀπ' ἐναντίας ἰδεῖ τὸν θόρακα καὶ τὴν ἐκφρασιν τῆς δικίας ἀγαλλιᾶσεως τῶν Ἑλλήνων, διὰ τὴν ἀνάκτησιν τῆς ἐλευθερίας των. Ἀναμνηστικῶς ὁ Συνταγματικὸς Ρουμελιώτης μου ὑπερβαίνει ἐνίστα τοῦς ὅρους τοῦ καθήκοντος καὶ φαίνεται κατὰ τι ἀξιωματικὸς, ὅταν παρεκτρέπεται εἰς θρασυνομίαν, μὴ ἄλλοτρίαν ὅμως εἰς κρατικὴν ἐπηρεῖσιν ἀπὸ τὴν προσφατὸν νίκην του, καὶ προφέρει λόγους τινὰς ὑπαγορευμένους ἀπὸ τὴν ἐπικρατοῦσαν ἀναρχίαν τῆς ἐποχῆς. Πλὴν οὐτὶ ἀκοπὴν προσθέμην νὰ ζωγραφίσω φανταστικὴν εἰκόνα ἡθικῆς τελειότητος, οὕτε κατ' οὐδεμίαν περίστασιν ἐθεώρησα ὡς ἐπικρατοῦσα τὴν ἀπροσωποληψίαν καὶ φιλαλήθειαν, μάλιστα δὲ εἰς ἐθνικὰς ποιήσεις, αἱ ὁποῖαι πρέπει νὰ ᾔναι, διὰ νὰ εἰπω οὕτω, τὸ ἐκτύπωμα τοῦ ἤθους καὶ τῆς φυσιογνωμίας τοῦ ἔθνους. Τὸ αὐτὸ σέβας πρὸς τὴν ἀλήθειαν μ' ἐπέθεσε τὸ χρέος νὰ ἐβάλω εἰς τὸ στόμα τοῦ ἰδίου Συνταγματικοῦ Ρουμελιώτου ἀποστροφὴν ἐπιπληκτικὴν ἐναντίον τῶν εφημέρων μας ζωυφίων, τῶν ἀναιδῶν μας, λέγω, Πολιτικῶν ἐκείνων, οἵτινες, ἀφ' οὗ μετεχειρίσθησαν τὸ Σύνταγμα ὡς ὅπλον διὰ νὰ καταπολεμήσωσι τὸ αὐθαίρετον τῆς Καποδιστριακῆς δυνάμεως, ἥσαν ἤδη ἑτοιμοὶ νὰ λειποτακτῇσωσι καὶ νὰ ρίψωσι κατὰ γῆς τὸν ἱερὸν Χάρτην μας, ὡς ἄχρηστον τοῦ λοιποῦ ὄργανον εἰς τοὺς ἰδιοτελεῖς σκοπούς των.)

Γύρισε ἡ ἀντιξίς μας, καὶ μ' αὐτὴν μαζὺ γυρνᾷ
Ἡ γλυκερὰ ἐλευθερία στῆς Ἑλλάδος τὰ βουνά.

« Κάτω κάτω οἱ Ναπαῖοι, καὶ τὸ Σύνταγμα νὰ ζῇ! »

Ἀντηχοῦν βουναὶ καὶ κάμποι,

Κι' ἀπὸ τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν ἀνοιξιν μαζὺ

Ἡ Ἑλλὰς γελά καὶ λάμπει.

Στὸ στρατόπεδο τοῦ Ἄργους, ξαπλωμένος στὰ λουλούδια,

Μυρωδάτα κρασιὰ πίνω μὲ γλυκὰ γλυκὰ τραγούδια·

Τερερέμ, ταρά, τατά!

Τὶ χαρά! Τοῦ Κυρ Περοῦκα τὰ κρασιάκια εἶν' αὐτά.

Δὲν φοβοῦμαι τὰ Καστέλια, καὶ μαιρόνυχτα μπορῶ

Σὲ δακτυλιδένια μέση τὸ σπαθί μου νὰ φορῶ·

Εὐακισρώνω στὸν αἶρα τὸ τουφέκι μου, σὰν θίλω,

Χωρὶς ν᾿ ὀδηγῇ ἔμπροστά μου ἓνα Νάπτεο καπέλο·

Τραγουδῶ στοὺς ὄρμους μέση « Σύνταγμα! Ἐλευθερία! »

Καὶ στὸ νύχι μου τὸ γράφω τὶ θὰ πῇ Ἀστυνομία.

Ἄπ' ἔμπρός μου ἂν περάσῃ κίχμις νύστιμη γυναῖκα,

Σύνταγμα! ποῦ πᾶς, τὴν λέγω; Σύνταγμα, τὴν λέγω, στέκα!

Τερερέμ, ταρά, τατά!

Ἡ καλή σου φιλιναῖδα, Νάπα μου, σὲ χαιρετᾷ.

Χθὲς εὐρέθηκα στ' Ἀνάπλι ὅταν ἦλθαν οἱ Γριβαῖοι·

Σταῖς φωλιαῖς τοὺς σὰν ποντίκια τρύπωσαν ὅλ' οἱ Ναπαῖοι·

Ἕνας ἕνας τὰ καπνίζουν, χάνουνται ἀπὸ τὴν μέση,

Σὰν νὰ εἶχεν ἡ χολέρα στὸ ἀνάμεσό τους πέσει.

Ἕνας πέρνει τὸ σακί του, ἄλλος τὴν παλιὰ του κάπα,

Καὶ τὸ κόψτευν ὅλοι λάσπη στὸν ἀφέντη τοὺς τὸν Νάπα.

Ἀρχοντες, γλωμοὶ σὺν θιγάφι τρέχετε ἀπάνου κάτου...
Πέτ' ἀλεύρι! — Νά σᾶς εὖρη ὁ Κατσάκος ἐμπροστά του!..

Τερερέμ, ταρά, τατά!

Στὴν Συνέλευσιν σταθῆτε, Ἄρχοντες, ἂν σᾶς βασιᾶ.

Οἱ διαβόλοι! μ' εἶχαν κλείσει σὲ κατώγι ἀποκάτου,
Κ' ἐμοιαζα σὺν τὸ μυρμήγκι στὴν στενόχωρη φωλιά του.
Ἐσπασα τὰ σίδερά μου καὶ τινάχθηκα στὰ δάση,
Σὺν λιοντάρι ὁποῦ φεύγει ἀπὸ μὲς' ἀπ' τὸ καφάσι.
Τὸν Δεκέμβρη πῆρα μέρος εἰς τοῦ Ἀργούς τὸ τουφέκι,
Καὶ στοῦ Νάπα τὰ κεφάλι βρόντησε τ' ἀστροπελέκι.
Τὰ Ψαλιδοκέρια πῆραν τοῦ Ναπλιῦ εὐθὺς τὸν δρόμο,
Κ' ἔφυγαν χωρὶς παπούτσι μὲ τὸ πάπλωμα στὸν ὄμο.
Τερερέμ, ταρά, τατά!
Ἐφυγε κι' ὁ Κύρ Σπηλιᾶδης μὲ τὰ μούτρα κρεμαστά.

Ἀπ' ἐκεῖ στὴν Περχιδῶρα ἐτινάχθηκα σὺν βόλι.
Ἐτρεχαν σὺν τοὺς ἀνέμους οἱ Καπεταναῖοι ὅλοι.
Ἐτρεχα κ' ἐγὼ μαζὺ τους, καὶ χωρὶς τσαρούχι νάχω,
Ἐπετοῦσα σὺν τὸ φίδι ἀπὸ ἑνα σ' ἄλλον βράχο.
Εἰς τὰ Μίγαρα ἐμπῆκα μὲ σπαθὶ φωτιᾶς γεμάτο,
Καὶ στὰ τεῖχη τῆς Κορίνθου ἦλθα μ' ἄλογο βαρβάτο.
Φωτιᾶ πάνου... Φωτιᾶ κάτου... Νά πισύλαις... Νά μαχαίρια...
Τὰ παπούτσια τὸν Κύρ Νάπα τὸν ἐδώσαμε στὰ χέρια.

Τερερέμ, ταρά, τατά!

Μπῆκα μέρα μεσημέρι στὸ Ἀνάπλι πηδηκτά.

Φεβροῖ Πολιτικοί μας, ἡ γῆ τούτη ποῦ πατεῖτε

Εἶναι μ' αἷμα ζυμωμένη·

Γιὰ τὸ Σύνταγμα μας εἶναι χίλοι τάφοι ἀνοιγμένοι·

Τὴν Συνέλευσιν ὡς πότε, Κύριοι, θ' ἀργοπορῆτε;

Ἡ κοιλιά μας ἀπ' τὴν πείνα ταμπουρά ἐν ᾧ θὰ παίζῃ,

Θὰ νὰ κάθισθε σεῖς ὅλοι θρονιασμένοι στὸ τραπέζι;

Τί σηκώνετε τὴν μήτη ἀψηλὰ μιὰν πιθαμὴ;

Χαμηλωστέ τὴν κορμάτι, Ἀφεντάδες, εἰ δὲ μή,

Τερερέμ, ταρά, τατά!

Στὸν αἶρα χωρὶς φοῦντα ἡ φεσάρα σας πετᾷ.

Μὴ σᾶς μέλη! Τώρα τώρα ἡ καλὴ μας Ἀθηνᾶ

Καθενὸς τὰ κάλαντά σας νὰ σᾶς ψάλλῃ ἀρχινᾷ.

Σὲ λιγάκι, σᾶς τὸ τάζω, θὰ δαγκάσετε τὰ χεῖλιά·

Τοῦ Συντάγματος τὰ τόσα φιλελεύθερα κονδύλια,

Ποῦ σπασμένα τὰ θαρρῆτε,

Σὲ λιγάκι βουτηγμένα στὴν γολὴ θὰ νὰ τὰ δῶτε·

Τραγουδάχια θὰ σᾶς ψάλλουν ἐξ ἐπτά τὴν ἐβδομάδα,

Καὶ μὲ μουσικὴ θὰ τρέχῃ τ' ὄνομά σας στὴν Ἑλλάδα.

Τερερέμ, ταρά, τατά!

Μὴν ἀλλάξετε τὸν σκοπό σας, κι' ἄλλ' ὁ Σοῦτσες δὲν ζητᾷ.

Τὸ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΟῦ.

(Τὸν Ἰούλιον τοῦ 1832.)

(Μετὰ τὴν δραπετεύσιν τοῦ Λύγουστίνου Καποδίστρια, οἱ περὶ αὐτόν, τόσον εἰς τὴν ἥτις μικροφυγὶ ἔσεν θρασεῖς ἐπὶ τῆς τυραννακρατίας, μὴ προσδοκῶντες νὰ εὕρωσιν εἰς τοὺς νικητάς τὴν ἀλλοτρίαν εἰς τὴν ἰδίαν τῶν φυγῆν μακροθυμίαν, ἔγειναν ὅλοι κατ' ἀρχαῖς ἀφαντοί. Ἀλλ' ἐνθαρρυνθέντες ὕστερον ἀπὸ τὴν ἀνεξικακίαν καὶ τὴν πρὸς αὐτοὺς περιφρόνησιν τῶν Συνταγματικῶν, ἤρχισαν πάλιν νὰ προκύπτωσιν εἰς τὸ φῶς, καὶ, ἐνισχυόμενοι ἀπὸ τὴν σύμπραξιν πινῶν μελῶν τῆς ἀρτισυστάτου Κυβερνήσεως, ἔσπευδον ἀναφανδὸν ν' ἀνατρέψωσι τὰ πάντα καὶ νὰ διεγείρωσι νέας τρικυμίας εἰς τὴν μόλις ἤδη κατευνασμένην κοινωνίαν μας. Ὁ κύριος λοιπὸν σκοπὸς μου εἰς τὸ ἀκόλουθον ποιημάτιον ἦτον νὰ προκαταλάβω τὴν ἐκρηγνὺν νέου ἐμφυλίου πολέμου, ζητῶν ἀφ' ἐνὸς μέρους νὰ ἐμπνεύσω τὸν πρῶτον φόβον εἰς τὰ ψόφρδεῃ αὐτὰ ἔρπετά τοῦ δεσποτισμοῦ μετὰ τὴν ἐπικρότησιν μόνον τῶν συνταγματικῶν ὅπλων, καὶ προτρέπων ἀφ' ἑτέρου τοὺς ὑπερμάχους τῶν ἐλευθεριῶν μας νὰ μὴ μολύνωσι τὰς δάφνας τῶν μὲ τὸ αἷμα τῶν ἀνάνδρων τῶν ἀντιπάλων, εἰς τὰς παραμονὰς μάλιστα τῆς ἐλεύσεως τῆς νέας Ἀρχῆς, ἐγγυωμένης εἰς τὸ ἔθνος ἀπαλλαγὴν τῶν πολυχρενίων δεινῶν του.)

Στὰ πεύκια σου τὰ κόκκινα, τὰ λουλουδοκλαδένια,
Χορεύω, Καποδίστρια, χωρὶς σκοτεῦρα κ' ἔγνοιαν

Ποῦ εἶσαι τώρα νὰ μᾶς διῆς μὲ τ' ἄνθρα στὸ κεφάλι
 Νὰ πίνουμε στὸ Σύνταγμα καὶ στὸν Μαυρομαχάλη;
 Μυρμήγκια μᾶς φαντάζουσιν, κι' ἀπ' ἀψηλὸ Παλάτι
 Μὲ ἀετοῦ μᾶς εἶδαρες ἀγριωμένο μάτι.

Αὐτὸ πιστολιχὺς ἐβρόντησαν στῆς Ἐκκλησιᾶς ταῖς θύραις
 Ταριρὶμ μποῦμ μποῦμ,
 Κι' ἀμέσως, Καποδίστρια, τὰ μπρούμνητα ἐπῆρες
 Ταριρὶμ μπρούμ μπρούμ.

Ἐλάτε νὰ τὸ στρώσουμε στὰ δροσερὰ λουλούδια,
 Καὶ μὲ τὸ λαουτοβιολὸ νὰ ποῦμε τὰ τραγούδια!
 Χορεύετ' Ἑλληνόπαιδα! Χορεύετ' Ἑλληνίδες!
 Βαριὰ τὰ ποδαράκια σας δὲν εἶν' ἀπ' ἄλυσίδαις,
 Καὶ τὸν συρτό μας ἐλαφρὰ κ' ἐλεύθερα χορεύουν·
 Ἐλευθερία, Σύνταγμα κ' ἰσότης ἐκσυλεύουν·
 Αὐτὸ ποῦ δὲν κατώρθωσαν τῆς ὕδρας τόσοι στόλοι
 Ταριρὶμ μποῦμ μποῦμ,
 Βίς μιὰν στιγμὴν τὸ ἔκαμε τῆς Σπάρτης ἓνα βόλι
 Ταριρὶμ μπρούμ μπρούμ.

Τὸν νοῦν σου, Καποδίστρια, θεοποιῦσαν ὄλοι·
 Τὸν νοῦν σου πρῶτα κτύπησε, ταλαίπωρε, τὸ βόλι.
 « Τὸ πᾶν προβλέπω, ἔλεγες » Τὸ τέλος σου προεῖδες;
 Μὲ διαμχντενῆαις ἔδενες τὸ ἔθνος ἄλυσίδαις·
 Πλὴν δένεται ἡ θάλασσα μὲ τ' ἄστατα νερά της,

Κι' ὁ Ἕλλην ὁ ἀνήσυχος καὶ ὁ ἐπαναστάτης (1);

Ἀπὸ τῆς γῆς τὰ χαμηλὰ ἕνα μικρὸ μολύβι

Ταριῖμ μπούμ μπούμ,

Στῶν δεσποτῶν ταῖς κεφαλαῖς πετᾷ καὶ ταῖς συντρίβει

Ταριῖμ μπρούμ μπρούμ.

Οὐραῖς τοῦ Καποδίστρια, οὐραῖς χωρὶς κεφάλι,
Στὴν λάσπη τί σαλεύετε, ποῦ νὰ σᾶ; πᾶρ' ἡ ζάλη;

Ὅταν ἡ πέτρα τοῦ φιθιῦ τὸ μέτωπο τσακίσῃ,

Σαλεύει μὲς στὰ αἵματα, πηδᾷ ἐπάνου κατόυ,

Κι' ἀκόμη πόλεμον ζητᾷ ἡ πράσινη οὐρά του·

Ἀλλὰ τοῦ μένει δύναμις φαρμακὶ νὰ μᾶς χυθῇ;

Στὸν Ἅγιον Σπυρίδωνα ἀντήχηταν οἱ θόλοι

Ταριῖμ μπούμ μπούμ,

Καὶ μονομιᾶς ἐπέσετ' αἱ τυρχνίσκοι ὅλοι

Ταριῖμ μπρούμ μπρούμ.

Ναπαῖοι, κάστρα εἶχετε, στρατεύματα καὶ στόλους,
Τοὺς Ἀντιπρέσβεις τῶν Ἀλλῶν καὶ τοὺς Ναυάρχους ὅλους·

(1) Δὲν θέλω οὔτε νὰ ἐπαινέσω, οὔτε νὰ κατακρίνω τὸ φιλό-
καινον πνεῦμα τοῦ ἔθνους. Τοῦτο παρατηρῶ μόνον, ὅτι ὅστις ἀνα-
λάβῃ τὴν ἐπιχείρησιν νὰ κυβερνήσῃ τοιοῦτου χαρακτῆρος λαὸν
πρέπει νὰ παραδεχθῇ σύστημα ἐκ διαμέτρου ἀντικειμενὸν μὲ τὸ
τοῦ Ι. Καποδίστρια. Διοίκησις δικαία καὶ θεραπευτικὴ τῆς ἐθνι-
κῆς φιλαυτίας· καθιστᾷ τὸν Ἕλληνα πάντῃ εὐάγωγον καὶ ἔτοιμον
νὰ δεχθῇ τὸν χαλινὸν τῶν νόμων.

Κ' ἐμεῖς σαράντα εἴμεθα στὴν ὕδρα σφαιλισμένοι,
Κι' ὥσαν νὰ εἴμεθ' ἄνεμοι στὸ σπήλαιο κλεισμένοι
Ἐβγήκαμε... καὶ Ρούμελη, Μωρέας, καὶ Αἰγαῖον
Ἀναστατώθηκαν εὐθὺς καὶ δρόμον πῆραν νέον.

Στὸ Ἄργος τὸ βροντήσαμε, στὰ Μέγαρα, στὰς Θήβας
Ταριρὶμ μποῦμ μποῦμ.

Μακρεῖς πλατεῖς σὰς ξάπλωσε στὴν Κόρινθον ὁ Γρίβας
Ταριρὶμ μπρούμ μπρούμ.

Δυὸ τρεῖς Ναπαίους κύτταξε... Τὴν μύτη τους σηκώνουν,
Ἐβγαίνουν ἀπ' τὴν τρύπα τους καὶ μισοξεζαρώνουν,
Σὰν σάλιαγχοι ποῦ κρύπτονται εἰς τ' ὀστράκοδερμά τους
Καὶ μισοβγάλλουν κάποτε κρυφὰ τὰ κέρατά τους·
Κρατεῖτε, Συνταγματικοί, στὴν θήκη τὸ σπαθί σας·
Νὰ τοὺς νεκρώσ' εἶν' ἄρκετος ὁ ἥχος τῆς φωνῆς σας·
Εἰς τὸν ἀέρα ρίψετε κι' ἀδειᾶστε τὸ τουφέκι

Ταριρὶμ μποῦμ μποῦμ,

Καὶ σὰν λαγοὶ κἀνέναν των στὰ πόδια του δὲν στέκει
Ταριρὶμ μπρούμ μπρούμ.

Ἀπατηλὲ ὑδράργυρε, ποῦ βασταγμὸν δὲν ἔχεις
Καὶ πότε ἰδῶ καὶ πότε ἐκεῖ τρεῖς χρόνους τώρα τρέχεις,
Τῆς ψόφιας μας Ἑπταμελοῦς, Πρωτεύα, σ' ἔχω χάρι
Στὴν Ἐθνικὴν Συνέλευσιν νὰ παίξεις τὸ ποδάρι!..
Κολοκοτρώνη, σ' ἔμαθαν καὶ τὰ παιδιὰ στοὺς δρόμους·
Γελοῦν κι' αὐτὰ, ὅταν σ' ἀκοῦν νὰ μᾶς κηρύττης νόμους·

Νόμον ἐσὺ!!! Χά χά χά χα! τὸν νόμον τῆς πιστόλας

Ταριρίμ μπρούμ μπρούμ.

Νόμον ἐσὺ!!! Δὲν κτύπησες τὰς Κυβερνήσεις ὅλας

Ταριρίμ μπρούμ μπρούμ;

Ὡς πότε θὰ μᾶς ὀδηγοῦν μὲ τ' ἄμυαλο κεφάλι
Δέκα μικροὶ ποῦ λέγονται τοῦ ἔθνους εἰ Μεγάλοι;

Τὶ εὐτυχία! Τὶ χαρά! Ὁ Βασιλεὺς μας φθάνει...

Θα ἔλθῃ, καὶ τοῦ Ἑλλήνος τὸ στήθος θ' ἀνασάνῃ.

Θα ἔλθῃ, καὶ τὸ πλεῖτόν μας, ποῦ μ' ἄρμενα σχισμένα.

Με τοὺς ἀνέμους δέρνεται, θὰ εὕρῃ τὸν λιμένα.

Με δάφνας δέξου τον, λαέ! με πυρεθόλων κρότους

Ταριρίμ μπρούμ μπρούμ.

Κ' εὐθὺς νὰ πέσουν μπρούμλητα θὰ ξαναδιῆς τοὺς Πρώτους

Ταριρίμ μπρούμ μπρούμ.

ΣΑΤΥΡΑ.

« Quelle bassesse, ô ciel ! et quelle ignominie !
Voilà donc les soutiens de ma triste patrie ! »
VOLTAIRE.

(Τὸν Αὐγούστου τοῦ 1032.)

(Ὅ)στερον ἀπὸ τοιαύτην ὑπὲρ τῶν ἑλ-θεριῶν μας πει-
σματοῦν πάλην ὕστατον ἀπὸ τόσας ἀνεκτιμήτους,
ζημίας τοῦ Ἑθνοῦς, πολλοὶ ἀρχηγοὶ τῆς συντα-
γματικῆς μεγάλης Μερίδος, νηϊσάντες τοῦ λοιποῦ
ἁρμοδιώτερον εἰς τὰ αἰσχρὰ τῶν συμφερόντων
μεταβάλλωσι σύστημα, ἐλαιοποιήθησαν ἀναφανδόν,
καὶ διὰ κυρίων μηχανουργημάτων εσπευδον νὰ δια-
κόψωσι τὴν συνέχειαν τῆς μάλης ἥδη συγκροτηθε-
ντος ἐθνοσυνελεύσεως. Ἀχθὼν ἀπ' ἀρχῆς μέρους εἰς
τὸν ἑρὸν ἀγωνία μας, δὲν ἐδυσήθην μὲ ἀδακρύτους
ὀφθαλμοὺς νὰ πρᾶξω τὴν καταστροφὴν τῶν πολυ-
τιμωτέρων προσδοκιῶν, τῆς πατρίδος. Ἀμυδρά τις
ἐλπίς, ν' ἀποτρέψω τοῦς τοιοῦτους ἀπὸ τοῦς ὀλι-
θρίους σκοποῦς των μὲ ὑπηγόρευσε τοῦς ἀνολούθους
στίχους, ὅπου ἐξέχυσά τὴν πικρίαν τῆς καρδίας
μου. Πλὴν εἰς μάτην ἢ ἐπίμονος ῥαδιουργία ἐπ-
φερε μετ' ὀλίγον τὴν διάλυσιν τῆς Συνλεύσεως
περὶ τὴν ἐναρξιν ἑτι τῶν ὑψηλῶν τῆς ἐργασίαν.)

Λυτρώθησαν οἱ Ἕλληνες ἀπὸ τὴν τυραννίαν
ἐν ἡμέρᾳ καὶ κτίσῃσι Ναὸν εἰς τὴν Ἑλευθερίαν,

Ρωμοὺς εἰς τὴν Διχονοίαν, στὰ πάθη των ὑφ' ἡμῶν
 καὶ τοὺς δεσπότας των μ' εἰσάγεις μωρίας δικαιοσύνης.
 Στὴν δεξιάν της φέρουσα συντάγματα καὶ νόμους,
 Ἡ Ἀναρχία μὲ κραυγὰς περιπατεῖ στοὺς δρόμους.
 Πολιτικοί, Πολιτικοί μ' ἀναίδειαν μεγάλην
 Ἔσθ' οἱ λύκοι χαιρόνται εἰς τὴν ἀνεμοζάλην,
 Ἀρπάζουν τὰς προσόδους μας, γυμνάζουσι τὸν λαόν μας,
 Καὶ ἀπειθεῖς καὶ ἀτακτοὶ τὸ στρατιωτικόν μας,
 Σὺν ἀφρισμένῳ ἀλόγῳ περ βλοσυροὺν δὲν εἶχαι,
 Ἐπ' ἡρην εἰς τὸ πτόμα τοῦ τοῦ χαλινὸν καὶ τρέχει.
 Ἐξία ἔλθων τῶν κανῶν καὶ κέντρον διχονοίας,
 Εἰς δύο ἡ Κυβερνήσις ἐσχίσθη· γατρίας,
 Ἡ ἢ καθεὶ μία ἑνοπλος εἴς τις πόλεις, εἰ χωρίς,
 Κτυπᾷ, κτυπᾷται, σφάζεται καὶ δὲν νικᾷ νάμῳ.
 Ἀλοίμονον! Ὡς ἡ Ἑλλὰς εἰς χεῖλη κρηνοῦ κεῖται,
 Ἡ ὃ Καποδίστριας νεκρὸς τὸ ἔθνος ἐκδικεῖται.

Κάνεις Τακίτου κάλαρος εἰς τὴν χολὴν βαιμμένος
 Δὲν ζηλιτεύει τοὺς κακοὺς, δὲν ἐκδικεῖ τὸ Γένος;
 Κάνεις δὲν θέλει ὀπλισθῇ μὲ Γρουβανάλη τοξας...
 Ἐγὼ, κακοῦργοι!!! Δί' ἐμὲ τί λαμπροτέρα δόξα;
 Δὲν ζήτησα, δὲν δέχθηκα κανέν ὑπουργόν σου.
 Σιωπηλὸς ἀγρύπνησα στὸ καθεὶ κίνημά σου,
 Καὶ μὲ φಾರೆτραν σήμερον γεράτην ἀπὸ βέλη
 Νὰ τὴν κινώσω ἔρχομαι εἰς ἔνοχά σου μέλη.

Τὸν θρόνον θρυμμάτισαν τῶν πλάνων Κερκυραῖοι
 Τὸ χεῖρι τὸ ἀθάνατον τῶν Μαυρομιχαλαίων,

Ἡ ἡ Ὑδρα, καὶ ὁ βαθύπλουτος υἱὸς τῆς Κουκουλιώτης
 Καὶ ὁ Ἡωλέτης, καὶ πολλῶν ἡ σύμπραξις κ' ἐνόησε
 Ἀλλ' ἔνας συστρατιὸς τοῦ Ἑθνους ταρξίας,
 Γάγκος παθῶν καὶ κακῶν, ἀσχοῦς κρυοδοξίας,
 Τῆς τυραννίας στήριγμα ἐκ νεοῦ κατεστράφη.
 Εὐφράει τὸ Ἑθνος μας διὰ μικρὰ τοῦ πάθους
 Καὶ τῶν θειῶν μας εὐχαίνεν ἡ ἀληθῆς αἰτία.
 Μήπως δὲν τὸν προσφέραμεν ἰσχύον καὶ μεγαλεῖα;
 Καὶ ὅπως εἰς τὴν προσφορὰν τοῦ Ἑθνους τοῦ ἀγνώρῳ
 Τυφλὴ γῆς ἀδοξίας τοῦ συστραφέντος τὸν δρόμον.
 Ἀπατημένος ἄλλοτε εἰς διαβήματά του,
 Ἐξήτουν γῆν κιβάραν μου καὶ ψάλλω τ' ὄνομά του.
 Πλὴν ἡ ψυχή μου σοῦς κλοῦς φίλιαν δὲν φυλάττει,
 Κ' εἰς ὑπὲρ πάντα φίλον μου ἡ ἀρετὴ φιλάται.

Καὶ οἱ ἱερεῖς τῆς Σάτυρας χαλάρωσα τὴν τόξον,
 Ἀφ' οὗ σὲ εἶδα νὰ πατῆς ὁδὸν ἀνδρῶν ἐνδοξῶν.
 Καὶ οἱ ἱερεῖς σιώπησα, μικρὰ μας διπλωμάτη!
 Ἐχθρὸς μου ἦσουν... ἀλλ' ἐγὼ μὲ φίλου εἶδα μάτι
 Τὴν ἐντιμὸν πενίαν σου, τὴν ταπεινὴν ζωὴν σου
 Καὶ τὴν ἀπὸ τὴν πράγματος γενναίαν ἀφασίαν σου.
 Πλὴν μὴ σκοποῦς καὶ φρόνιμα ἐξαίφνης μεταλλάξεις!
 Μὴ τὴν Ἑθνοσυνέλευσιν ζητήσης νὰ ταραξῇς!
 Συνέλευσιν καὶ Σύνταγμα ἐσάλπισας σὺ πρῶτος,
 Καὶ τοῦ σαλπίσματος αὐτοῦ εὐθὺς ὁ θεὸς κρότος
 Ἀντήχησε εἰς στήθεα μας, ἀνέτρεψε τὰ πάντα,
 Κ' ἐπέφερε εἰς Ἑθνος μας ὅσον πρὸ συμβάντα.

ὦ αἰσχρός! ὦ ἀναίδεια! Οἱ πρόμαχοι τῶν νόμων
 Ἀφ' οὗ τὸ ἔθνος ἔσυραν εἰς ἀπωλείας δρόμον,
 Θυσίασαν στὰ πάθη των καὶ νόμους καὶ πατρίδα...
 Ἔσθ', Γραμματικίδιον, στήν Ὑδραν δὲν σὲ εἶδα
 Νὰ συνεργῇς εἰς τοῦ σκληροῦ Τυράνιου μας τὴν πτώσιν;
 Δὲν ἤσουν ἐσὺ, ῥήτορα, ποῦ μ' εὐγλωττίαν τύσπιν,
 Ποῦ μὲ τῶν τύσων σου αὖβαβαί! καὶ φεῦ! τὸν μέγαν κρότον
 Ἡπρύχθης στὸν Ἀπόλλωνα ὑπέρμαχος τῶν φώτων;
 «Θεῖα τοῦ Πλάτῳος σκιά!» ἐφώνοζες μὲ τόκον,
 Ἡ, ἀπὸ τοὺς τάφους τὰς ψυχὰς, ἐξόπνας τῶν Προγόνων
 Θεόπνευστα ἐνόμισα καὶ τὰ φρονήματά σου,
 Ἡαὶ τὰς χαίρωνόμας σου, καὶ τὰ κινήματά σου,
 Δὲν σ' ἔδωκαν ὑπουργεῖμα κἀνέαν ἕως χρόνον;
 Μοὶ διὰ τοῦτο τὰς σκιὰς ἐνώχληες τῶν Πλατάνων;
 Καὶ διὰ τοῦτο ἐμπνευστὸς ἀκράτητος σ' ἐκράτει;
 ὦ σφαλερὴ ἀπλότης μου! ὦ τοῦ νοῦ ἀπάτη!
 Τοὺς ἀθάπτας τῶν νόμων μας τοὺς ἤκουε μὲ σέβας,
 Καὶ θεῖος ἐγθουσιασμός μ' ἐφλόγιζε τὰς φλέβας;
 Καὶ πίστιν εἰς τοὺς λόγους των ἐπρόσφερα τελείαν,
 Ἡ' ἐνόμιζα πῶς ἔετιγοῦν τὰ χεῖλη τὴν καρδίαν.
 Ὁ τύραννος τοὺς ξώριζε στήν Ὑδραν ἕνα ἕνα,
 Ἡ' ἕνας κατόπιν ἔφθανε τοῦ ἄλλου στὸν λιμένα.
 Τοὺς ἔβλεπεν ἐκραύγαζα. «Νὰ Ἑλλήνες ἀρχῆσι!»
 «Νὰ χαρακτῆρες σταθεροί! Νὰ πηλαγοὶ Ῥωμαῖοι!»
 Μιὰν νύκτα ἐν Ἴονικόν πλοιάριον ἀράζει,
 Ἡ' ἐβγαίνει ἕνας ἥρωας... Μᾶς βλέπει καὶ φωνάζει
 «Στὴν Ὑδραν ἦλθα, φίλοι μου, ἐνδόξως ὡς ἀποθάνω»

ἔτις τὴν ἐλευθερίαν μας, σὺν Σύνταγμα ἐπάνω
 αἰπὲρ πατρίδος εὐτυχίης νὰ συνταξῶ μαζί σας!»
 Εἶπεν αὐτὰ, καὶ ὕστερα τὴν "Υδραν ἀπατήσας,
 Ἐτροδῶκε καὶ Σύνταγμα καὶ φίλους καὶ πατρίδα,
 Προσάφας εἰς τὸν βίον τοῦ αἰώνιαν νηλίδα.

Να ἦν' ἐθνοκατάρτος ὅστις ποτὲ θελήσῃ
 'Ενώσις πατριωτικῆς μαζί σας νὰ συσπλήσῃ,
 'Ὡ φιῦσται κατ' ἐπάγγελμα ὦ γέροι λαοπλάνοι!
 Αὐτῆς σας τῆς διαγωγῆς τὸ μᾶζημα μᾶς φθάνει.
 'Ο Ηγερῶν μας ἔρχεται ... Τολμήσατε καὶ πάλιν
 Τὸ "Ἔθνος μας νὰ σπράξετε εἰς τὴν ἀνεμοζάλην!
 Ζητεῖστε νὰ μᾶς βάλετε καὶ πάλιν ὄργανά σας
 Τὸν κόσμον νὰ χαλάσωμεν διὰ συμφεροντά σας!

Προχθὲς σὺν μέγαν Σύλλογον τοῦ ἔθνους εὐρισκόμην·
 Μελαγχολίας νάρκωσιν σὺν στῆθος αἰσθανόμην,
 Μὴ βλέπων νὰ ταχυπατῇ σὶ ἰσθμίου χρέη,
 ἢ Γερουσία, ἔλθῃ, ὡς πότε θ' ἀναπνήσῃ;
 Ἄς πότε ἡ Κυβέρνησις θὰ νεκροῖται ἀκόμα;
 Ἄς πότε θὰ ψυχομαχῇ τὸ ἀσκηπὸς τῆς σωμῆς;
 Μεαίφνης τοῦ Συντάγματος ἔνεα γνωστὸς προσάτης,
 Βαθύνους καὶ τρισεῦγλωττος τοῦ ἔθνους παραστάτης,
 Σπαθὶ σκουτάρι γίνεται ὑπὲρ τῆς Γερουσίας,
 Προδότης τοῦ Συντάγματος καὶ μηχανὴ φαρτρίας.

Ἦδὲ τὸν φιλελεύθερον τοῦ Κράτους Γραμματεῖαν

Ακόμα δὲν μυρίσθηκε τὸν νέον Βασιλέα,
 ἢ, ἄριστος Αὐλικὸς σωστὸς ν' ἀποδειχθῇ σπουδάζει.
 Νὰ βασταχθῇ στὴν θάλασσαν ὁ ἥρωι κοπιᾷ,
 καὶ τὴν Εὐνοσυνέλευσιν ἀγωνιᾷ νὰ πείσῃ
 Ἀράλαυτον τὴν πίπτουσαν Κυβέρνησιν ν' ἀφήσῃ.

Ἰδὲ τὸν ἄλλου Ὑπουργόν... Γαλᾶ τὸ πρόσωπόν του.
 Εἰς τὰ κομπόδερα κρατᾷ τὸ Μεγιστέρειόν του,
 καὶ ἀπὸ τούρα στῆς Αὐλῆς γυμιάζεται τὰ ἔθνη.
 Μὲ σμαραγδόμενα κομπιὰ ἱστολίσσ' τὰ στήθεα,
 τοῦ ὕψηλου κολάρου τοῦ τῆς θυο πτερὰ ἱσιάζει,
 Συστρέφει τὸ ποδάρι του, καὶ μύσχους συχιοβάζει.

Ἐδῶ στὸν Πλάταιον, σ' αὐτοῦ τοῦ τοίχου τὴν γωνίαν
 Δυὸ Γραμματέων ἀκούσε αὐτὴν τὴν ομιλίαν.
 Ἄ! Ὁ Ἠγεμὼν μας, Κύριε, θὰ ἐλθῇ σ' ἓνα ρῆμα.
 — Ναί! Κύριέ μου. Τί χαρά! Θὰ φερῇ καὶ ἀπ' ἐκεῖσε...
 — Ἐξῆντα μιλλιοῦς. Ἐξῆντα !!! Τάχα πόσα
 Θὰ τὸν ἀρμέξωμεν καὶ τίς; — Καὶ τὰ μετρά ἡ γλώσσα;
 — ὦ! τὴν Ἑλλάδα, Κύριε, εἰ φράγγοι θὰ χαροῦν
 Σπαθὶ, ζωνάρι καὶ κομπιὰ χρυσᾶ θὰ νὰ φοροῦμεν
 Κ' εἰς τὰ ἐπανωφόρια μας χρυσοφανταὶ κορδέλαις.
 — Στὰ μαῦρα θὰ νὰ βρουτηθοῦν ἡ ἄσπραις φουστανέλαις
 — Πατρίκιος ὁ ἦναι μας, καὶ Ὑπουργὸς ὁ ἄλλος,
 καὶ Κόντες ὁ καθένας μας, καὶ Πρίγκιπας μεγάλος.
 — Τὸ Σύνταγμα μας, Κύριε; — τὸ Σύνταγμ' ἄς χορεύῃ.
 Μήπως τὸ πανδρυσθήκαμε; Εἰς τί μᾶς χρησιμεύει;

Ἄϊε, ἦρσι, τὴν εὐνοίαν τοῦ Ἡγεμόνος ἔχω.
 Τί θάλω μὲ τὸν Ἰόρον μου τὸ Σύνταγμα νὰ βῇ ἔχω.
 Ἰδοὺ οἱ νῆες Βρούτοί μας !!! Νὰ χαλαστήρ! Νὰ ἤκῃ!
 Τὸ φῦδος, ἡ διαφθορὰ στὸ ἔθνος διαχύθη.
 Κακίας μᾶς ἐκύνλωσε κατάλευρος ὄρίζων.
 Μισεῖ νὰ εἶς τὸν ἀνέρωπον, τὸν σπούδαρχον γνωρίζων.
 Ἐν ποίον γαστρίον γνήσιον τῆς πελαγιᾶς Ἑλλάδος,
 Τοῦ οἴκου τῶν Ὑψηλάντων λαμπρὸς καὶ νέος κλῶς
 Τὴν ἑρμῆν κοιλάδα μὰς ἐξόλεζεν ἀνέστη.
 Πλὴν καὶ αὐτὸς ἀπ' τὴν κροῆν τῆς λύπης ἐμαράνθη.
 Τὸν εἶδα εἰς τὴν νεκρικὴν καὶ ἐσγάρην τοῦ ἡέραν,
 τὸν εἶδα νὰ μᾶς ὕψεται πατρίδα ἐλευθέραν.
 Νὰ λησμοιῇ τὸν θάνατον ἐκστατικὸς τῶν εἶδα,
 Κοὶ μὲ σβυσμένους ὀφθαλμοὺς νὰ κλαίῃ τὴν πατρίδα.
 Ἀχ! ἡ ἑραία τοῦ φυχὲ τὴν ἀρετὴν ζητοῦσε.
 Πλὴν τῆς κακίας γύρω της τὰ ἔχνη ἀπαντοῦσε.
 Τὴν μοχθηρίαν σύνοικον νὰ ἔχῃ ἀπαρνῆθη,
 ἢ εἰς τὸ κατέφλι τῆς ζωῆς τὴν ὕλην ἀπεδύθη.

ὦ τῆς Ἑλλάδος ἀνδραὶ καὶ μαγισαὶ κοιλάδες!
 ὦ λόφοι χαριτόβρυτοι! Ταρπναὶ μου πρασινάδαι.
 Εἰς τοὺς ἀθάτους κόλπους σας εἰς φύγω τοὺς ἀνθρώπους.
 Θὶ φύγω τὸν αἰῶνά μου στοὺς σινερούς σας τόπους.
 ὦ κῆποι μυρσινόφυτοι! Πυκνόφυλλά μου δάσκη!
 Τὴν λύραν μου στὰ δένδρα σας ἡ χαίρ μου θὰ κρεμάσῃ.
 Διχθῆγε τὸν χιτῶνά μου τὸν πολυπαθμένον,
 Τὸν ἀπὸ τόσα θλιβερὰ ναυάγια βρεγμένον!

Ἀνάπαυσιν ἴσως ψυχῆς εὐρῶ στήν ἐρηρίαν
 Καὶ λησμονήτω τῆς ζωῆς τὴν μαύρην τρικυσίαν
 Ἰσως κ' ἡ Μοῦσά μου ἔχει εὐρῇ φωτὸν γὰρ φάλη
 Τῆς ἀρετῆς τὰ θελγνύτρα, τῆς φύσεως τὰ κάλλος

ΠΡΟΣ ΤΗΝ Α. Μ. ΤΟΝ ΒΑΣΙΛΕΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ,

Ο Θ Ω Ν Α .

(Τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1833.)

(Ἐλπίζομεν, ὅτι θέλομεν εὐαρεστήσει τοὺς ἀναγνώστας μας, προσ-
θετόντες εἰς τὸ τέλος τοῦ πρώτου αὐτοῦ μέρους τοῦ ΠΑΝΟ-
ΡΑΜΑΤΟΣ τὴν ἀκολουθοῦν ποίησιν μετὰ τῆς Γαλλικῆς
εἰς τὸ πεζὸν μεταφράσεως, καθὼς ἐξεδόθη κατ' ἀρχάς. Οἱ
στίχοι οὗτοι περιστρέφονται εἰς τῆς νέας ἐλληνικῆς Μοναρ-
χίας τὴν καθίδρυσιν, ἣτις ἀποτελεῖ τρόπον τινὰ τὸ τέρμα
μεταξὺ τῆς προσδοκωμένης εὐνομίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς πα-
ρελθούσης καποδιστριακῆς Τυραννίδος, τῆς ὁποίας ἡ κατά-
λυσις εἶχε ῥίψει τὸ ἔθνος εἰς ἀναρχίαν.)

Ἡ Ἑλλὰς μετὰ δουλείαν, Βασιλεῦ, πολλῶν αἰώνων
Μετὰ σοῦ ἀνέβη πάλιν εἰς τῆς δόξης τῆς τὸν θρόνον.
Δούλη χθὲς, ἰδοὺ λαμβάνει Βασιλίσσης λαμπρὸν στέμμα
Καὶ καλύπτει μὲ πορφύραν τῶν τραυμάτων τῆς τὸ αἷμα.

A. S. M. LE ROI DE LA GRÈCE,

OTHON.

(TRADUCTION.)

La Grèce, jeune Roi, après tant de siècles d'esclavage,
remonte enfin avec toi au trône de sa gloire. Hier encore
elle portait des chaînes; aujourd' hui elle couvre son front
d'une couronne éclatante, et cache sous la pourpre le sang

Ἐμβιβάζουσιν εἰς τὴν γῆν μας Μοναρχῶν μεγάλων στολοι·
Ἐρχεσαι . . . καὶ ἐνώπιον σου οἱ λαοὶ κινεῦνται ὅλον
Ὅλοι σὲ πανηγυρίζουν . . . ἄεργος θὰ στέκω μόνος;
Βασιλεῦ, σὲ φέρω δάφνας δροσεράς τοῦ Ἑλικῶνος.

ὦ! τί στάδιον ὥραϊν, ὦ! τί μέγα ἔχεις μέλλον!
Μεταξὺ τῶν Βασιλέων, ἄστρον εἶσαι ἀνατέλλον.
Νέος, ἄρχεις Κράτος νέον καὶ ἀνήλικον ἀκόμα·
Μὲ τὸ σῶμά σου θ' αὐξήσῃ καὶ τοῦ Κράτους σου τὸ σῶμα.
Τῆς μεγάλης Μοναρχίας τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου
Εἰς' ὃ μόνος κληρονόμος καὶ διάδοχος ἐκείνου.

Ἡγεμὼν Ἑλλάδος, χαῖρε! Κρατεῖς σκήπτρον Βασιλέως
Στὴν Ἑλλάδα, ᾗτις δίδει μέγα ὄνομα καὶ κλέος.

de ses blessures. Les flottes de trois Potentats te condui-
sent à nos bords; tu paraïs . . . les Hellènes tressaillent
tous à ton aspect; ils célèbrent tous le jour solennel
qui te rend à nos vœux . . . Moi seul resterai-je spectateur
indifférent? Mon Roi, je t'apporte de frais lauriers cueil-
lis sur l'Hélicon.

O quelle vaste carrière, quelle perspective brillante
s'offre devant toi! Tu luis parmi les Souverains comme
un astre à son aurore. Jeune, tu règues sur un État
jeune et faible encore; mais les forces de ton État croî-
tront avec tes forces: tu es l'unique héritier du grand
Empire de Byzance, et le successeur de son grand fondateur.

Δύνασαι νὰ γένῃς μέγας, τ' ὄνομά σου συνενώνων.
Μὲ τ' ἀθάνατα ἐκείνα τῶν Λακκούργων καὶ Σολώνων.

Ὅταν πάτησες τὴν γῆν μας, ποῖον κλόνον δὲν αἰσθάνθη
Τὸ ἀρχαῖον ἔδαφος τῆς μὲ τ' ἀμάραντά του ἄνθη!·
Εἰς τὴν θεάν σου, ἡ κόνις ἐκινήθη τῶν Πλατῶνων·
Σκίρτησαν ἀπὸ χαράν των σκιαὶ εἴκοσι αἰώνων,
Κ' εἰς τοῦ Περνασσοῦ τὰ δάση ἀπὸ τ' εὐρανοῦ τὸν θόλον
Ῥοδοστόλιστος κατέβη μὲ τὰς Μούσας ὁ Ἀπόλλων.

Ὦ! τρισέβδοξος ἡμέρα, ὅταν εἰς τὴν παραλίαν,
Πέταξες ἵππεὺς ὠραίος μὲ χρυσὴν ἐνδυμασίαν,

Salut, Roi de la Grèce! Tu tiens le sceptre dans une
terre classique, noble patrie des grandes renommées. Tu
pourras associer ton nom aux noms immortels des Ly-
corgue et des Solon.

A ton premier pas sur notre sol, quel doux frémissé-
ment a dû agiter cette terre antique avec ses fleurs qui
ne se fanent jamais! La cendre des Platon s'est émue à
ton approche; les ombres de vingt siècles ont tressailli
de joie, et du haut de la voûte céleste Apollon, accom-
pagné du docte cortège des Muses, tout rayonnant d'al-
légresse, est descendu sur les collines du Parnasse.

O jour heureux, où pour la première fois nous te vîmes

Καὶ διέβης τῆς Ναυπλίας τὰς πρασίνας πεδιάδας
 Ὀπαδοὺς κ' εὐχέτας ἔχων τρεῖς Ἑλλήνων μυριάδας!
 Τὸ γλυκὺ μειδίασμά σου, τὸ ἥρωϊκὸν σου ἦθος
 Κ' ἡ νεανικὴ σου χάρις ἐγοήτευον τὸ πλῆθος,
 Καὶ εἰς τοῦ Ναυπλίου κλαῖον σὲ συνώδευσεν τὰ τείχη,
 Κ' ἡ κραυγὴ τοῦ κ' ἡ χαρὰ τοῦ ὡς στὸν οὐρανὸν ἀντήχει.
 Τὰ σκαπίσματα, οἱ βρόντοι τῶν Φρουρίων καὶ τῶν στόλων
 Ἐλευθεραν τὴν Ἑλλάδα ἡγγέλλον στὸν κόσμον ὅλον·
 Φαιδρὸς ἦτον ὁ αἰθέρας, ἡ ἡμέρα μας γλυκεῖα,
 Καὶ ὁ ἥλιος στὴν δόξαν τῆς Ἑλλάδος ἐμειδία.

Εἰς τὴν θάλασσαν ἐπόταν, εἰς καιρὸν σφοδροῦ χειμῶνος,
 Πελαγίζονται μὲ βίαν πολλοὶ ἄνεμοι συγχρόνως,

tout paré de jeunesse t'élancer sur notre rivage, et, porté sur un fier coursier, traverser la plaine verdoyante de l'Argolide, traînant après toi l'enthousiasme et les vœux de trente milliers d'Hellènes! Ton doux sourire, ton maintien heroïque et la grâce que respiraient tous tes mouvemens séduisaient la foule qui, poussant jusqu'aux cieux des cris d'allégresse et les larmes aux yeux, se précipitait sur tes pas vers les murs de la capitale. Les trompettes, les salves des Forts et des escadres annonçaient au monde notre indépendance; la nature partageait notre joie, et le soleil souriait au bonheur de la Grèce.

Quand, au milieu des ténèbres de la nuit, plusieurs vents à la fois se déchainent sur les mers, les vagues

Ἐνα κύμα σπρώχνει τ' ἄλλο, κυνηγᾷ καὶ κυνηγᾶται,
 Κ' εἰς τὰ σκοτὴ νυκτὸς μαύρης μὲ βῆν κτυπᾷ κτυπᾶται·
 Πλὴν ὁ δίσκος τοῦ ἡλίου ἔλαμψεν εἰς τὸν αἶρα;
 Διαδέχεται τὰ πάντα καὶ γαλήνη καὶ ἡμέρα.
 Στὸν ὀρίζοντά μας ἦλθες· ἔφυγεν ἡ Ἀναρχία,
 Κ' ἔπαυσε τῆς διχονοίας, τῶν παθῶν ἡ τρικυμία.

Ἐφθασες εἰς τὴν Ἑλλάδα· Βασιλεῦ μου, συλλογίσου
 Πῶς ἡ γῆ αὐτὴ θά ᾔηται ἡ παντοτατὴν πατρίς σου·
 Πῶς ἡ γῆ αὐτὴ τὸ πάλαι ἦτον μήτηρ ἡμιθέων,
 Φιλοσόφων καὶ ῥητόρων, ποιητῶν καὶ συγγραφέων.
 Στὸν προγονικὸν βαθμὸν τῆς εὐτυχίας ἂν τὴν ὑψώσῃς!
 Εὐτυχὴς ἂν τὴν ἀρχαίαν φήμῃν τῆς ἀναναεώσῃς!

mugissantes se heurtent, se poursuivent et se brisent l'une
 contre l'autre avec fureur. Mais le soleil vient-il à luire
 dans les airs, à y ramener la sérénité? Les flots s'ap-
 paisent, et le calme succède à la tempête. A peine as-tu
 apparu sur notre horizon que l'orage de l'anarchie et des
 factions s'est dissipé.

La Grèce te possède enfin. Songe, mon Roi, songe que
 cette terre est ta patrie d'adoption; que cette terre a produit
 tant de héros, de philosophes, d'orateurs et de poètes.
 Heureux, si tu la relèves au niveau de sa première splen-
 deur! Les conquérans ne sont point les bienfaiteurs de
 l'humanité; les grands législateurs les précèdent dans la

Οἱ κατακτιηταὶ δὲν εἶναι τῶν λαῶν οἱ εὐεργέται·
 Εἰς τὴν δόξαν προηγούνται οἱ μεγάλοι νομοθέται.
 Εἰς τὸ πάλλας τοῦ βίου, ὁ φιλόσοφος πατήρ σου
 Ἄς σέ ᾔναι, Βασιλεῦ μου, ὁ χειραγωγὸς ἀστήρ σου·
 Μ' αἵματα μαχῶν δὲν βάφει τὰ Γερμανικὰ πεδία,
 Καὶ τὰς πόλεις καλλωπίζει μὲ πολυτελῇ Μουσαῖα.
 Τῆς ποιήσεως τὸ γέρας Βασιλεὺς, δὲν ἀπορρίπτει
 Καὶ μὲ δάφνας ἀμαράντους τὸ διάδημά του κρύπτει.

Μετακάλει τα φῶτα εἰς τὴν πρώτην των ἐστίαν,
 Ἄν ζητῇς νὰ κατακτήσης ἀσφαλῆ ἀθανασίαν.
 Ὁ λαμπρότερος Δυναστεὺς ἐνὸς Κράτους γυμνοῦ φώτων
 Σταθερὸν εἰς τοὺς αἰῶνας δὲν ἀφίνει φήμης κρότον.

renommée. Que ton auguste père soit ton étoile dans cet océan de la vie. Il n'a jamais ensanglanté les champs de la Germanie; sa main aime à décorer les cités de Musées et d'Odéons. Né dans la pourpre, il ne dédaigne point les succès du poète, et pare son diadème des lauriers du Pinde.

Rappelle les lumières dans leur premier foyer, si tu désires conquérir l'immortalité. Le plus puissant Monarque d'un État condamné à l'ignorance ne laisse après lui qu'un bruit éphémère. Les Lettres seules, et surtout la Poésie, éternisent la mémoire des grands événemens. Sans les poèmes d'Homère, la postérité connaîtrait-elle les noms d'Hector ou d'Achille? Que mon sort serait digne d'envie

Αἱ γεννήσεις τοῦ νοός μας καὶ ἡ Ποίησις πρὸ πάντων
 Τὴν σειρὰν διακονοῦν τῶν ἱστορικῶν συμβάντων.
 Ἄν δὲν ἔζων τοῦ Ὀμήρου τὰ ποιήματα τ' ἀρχαῖα,
 Πῶς ἤθελε γνωρίζει Ἔκτορα ἢ Ἀχιλλεΐα; . . .
 Ἐνδοξὸς καὶ τρισευδαίμων, ἄν, πιστὸς ἀκόλουθός σου,
 Πιστὰ τρέξω εἰς τὰ ἔχνη τοῦ χρυσίνου ἄρματός σου,
 Καὶ μ' ἀρχαίαν μελωδίαν ἀπ' τὰς Μούσας ἐμπνευσμένην
 Τὴν πατρίδα μου ὑμνήσω, ἀπὸ σέ ἀναστημένην!
 Ἄκτις μιὰ τῆς λάμψεώς σου τὴν ζωὴν μου θὰ λαμπρύνῃ,
 Καὶ ἡ Μοῦσά μου μεγάλη καὶ ἀθάνατος θὰ μείνῃ.

Εἶναι ἄξιός ὁ Ἕλλην τῶν ἀγρύπνων σου ἀγώνων,
 Καὶ τὴν εὐφυΐαν σώζει τῶν ἐνδόξων τοῦ προγόνων.

si, fidèle à suivre les traces de ton char radieux et chanter
 inspiré, je célébrais un jour avec la mélodie des tems an-
 tiques ma patrie ressuscitée par tes soins! Un seul rayon
 de ta splendeur donnerait de l'éclat à ma vie, et ma Muse
 resterait à jamais grande et immortelle.

L'Hellène est digne de tes soins : il conserve encore le
 génie de ses illustres aïeux. Miaoulis, luttant avec son
 frère bâtiment contre des flottes formidables, a plus d'une
 fois rappelé Athènes avec ses Cimon et ses Thémistocle.
 Le grand Karaïscos fut le digne émule d'Épaminondas.
 Botzaris expira à de nouvelles Thermopyles ; sa vie fut
 celle d'Aristide, et sa mort celle de Léonidas. Ramène-

Ὁ Μικρούλης, μ' ἓνα σκάφος πολεμῶν μεγάλους στόλους,
 Ἐνθυμίζει τὰς Ἀθήνας καὶ τοὺς Κίμωνάς της ὅλους·
 Ὁ Ἐπαμινώνδας ἔχει μιμητὴν τὸν Καραϊσκόν,
 Καὶ ὁ Μπότσαρης, εἰς νέας Θερμοπύλας ἀπεθνήσκων,
 Παριστᾷ εἰς τὴν ζωὴν του τὴν ζωὴν τοῦ Ἀριστείδου,
 Κ' εἰς τὴν ἑνδοξὸν θανὴν του τὴν θανὴν τοῦ Λεωνίδου.
 Εἰς ἡμᾶς, Μονάρχχα, φέρε τοὺς κχιροὺς τοῦ Περικλέους,
 Κι' ἀναγεννωμένους, πάλιν θά ἰδῇς τοὺς Ἀθηναίους.

Τί μεγάλοι τῆς Ἑλλάδος οἱ λαμπροὶ ἐκείνοι χρόνοι,
 Ὁ Θρασύβουλός της ὅταν ὡς Θεὸς ἐβροντοφώνει
 Καὶ εἰς τὴν ἐλευθερίαν τὰς Ἀθήνας ἐπροσκάλει,
 Τὰς φωνὰς τοῦ Δημοσθένους ἡ Πνυξ ἔταν ἀντελάλει,

nous les beaux tems de Périclès, et tu verras renaître les
 Athéniens.

Qu'ils sont imposans ces siècles de l'Antiquité, où Thra-
 sybule appelait à la Liberté ses concitoyens, et Démosthènes
 faisait retentir le Pnyx de son éloquence foudroyante; où,
 dans les jeux Olympiques, Hérodote récitait son histoire
 dictée par les Muses, et Pindare, couronné de lauriers,
 chantait ses vers sur sa harpe harmonieuse! Alors, dans
 les allées de l'Académie, le divin Platon enseignait à ses
 disciples sa sublime Philosophie; Eschyle reproduisait
 sur la scène la bataille de Marathon; Zeuxis donnait une
 âme et du mouvement à des tableaux, et sous son magique
 pinceau la toile parlait, souriait ou pleurait; et Phidias,

Καὶ ὁ Πίνδαρος μὲ δάφνης στέφανον ἐπεριπάτει
 Καὶ τὴν ἔμμευσόν του λύραν στὰ Ὀλύμπια ἐκράτει,
 Κι' ὁ Ἡρόδοτος, ἐν μέσῳ τῶν ἀγώνων αὐτῶν πρῶτος,
 Τὴν τερπνὴν του ἱστορίαν ἀνεγίνωσκεν εὐγλώττως !
 Στὴν Ἀκαδημίαν τότε ἐξετύλιπεν ὁ Πλάτων
 Τὴν σειρὰν τῶν ἐξαισίων κ' εὐφραδῶν του μαθημάτων·
 Ὁ Αἰσχύλος ἀνεκάλει στὴν σκηνὴν τοὺς Μαραθῶνας·
 Ἔδιδε ζωὴν ὁ Ζεῦξις, κίνησιν εἰς τὰς εἰκόνας,
 Καὶ τὸ ξύλον εἶχε γλῶσσαν, δάκρυζεν ἢ ἐμειδία·
 Κι' ὁ Φειδίας γλύφων τότε τὸν Ὀλύμπιον του Δία,
 Τὴν θεότητα παρίστα ἔμφυχον στὴν ὄρασίν μας
 Καὶ τὸ μέγεθός της, ὅλον κατεβίβαζε στὴν γῆν μας.

Νεκρὰ σήμερον εἶν' ὅλα· καιροὶ ἄλλοι, ἄλλα ἦθη·

sculptant son Jupiter Olympien, faisait descendre sur la terre la Divinité toute vivante et dans toute sa grandeur.

Tous ces tems sont morts pour nous; d'autres hommes, d'autres mœurs; la corruption et l'ignorance se sont répandues parmi la plupart des Primats de la Grèce; ils semblent ne pas connaître quelle patrie ils habitent, de quels ancêtres ils sont issus.

Plus d'un intrigant, vil esclave des ses intérêts, obsèdera ton trône, comme le stérile frelon qui vole autour de la ruche. Celui qui, démagogue audacieux, prônait hier encore le peuple et l'excitait à la révolte par l'image de nos libertés expirantes, la tête baissée maintenant, encensera

Εἰς πολλοὺς ἐκ τῶν Μεγάλων ἡ ἀμάθεια ἐχύθη,
 Καὶ κἀνείς των τί πατρίδα κατοικεῖ δὲν συλλαγεῖται,
 Οὔτε ποίων προπατόρων εἶναι τέκνον ἐνθυμεῖται.

Ἄπειροι μηχανορράφει διὰ τ' ἄτιμά των τέλη
 Εἰς τὸν θρόνον σου θὰ πέσουν ὡς κηφῆνες εἰς τὸ μέλι.
 Αὐτὸς, ὅστις μ' εὐγλωττίαν θρασυστόμου ὄγλοκράτου
 Πανηγύριζε τὸ ἔθνος καὶ τὰ δικαιώματά του,
 Κι' ἀναστάτῳνε τὰ πάντα ζητῶν σύνταγμα καὶ νόμους,
 Αὐτὸς αὖριον ἐμπρὸς σου μὲ ταπεινωμένους ὅμους,
 Μὲ τὴν κεφαλὴν σκυμμένην, τὴν Αὐλὴν θὰ θυμιάζη,
 Καὶ συκοφαντῶν τὸ ἔθνος ποταπὸν θὰ τ' ὀνομάζη.
 Αὐθαδέστερος ἐκείνος, τῆς Πελοποννήσου ἑλῆς

ta Cour, calomnier la nation et te la peindra sous les
 couleurs les plus noires. Cet autre, plus téméraire encore,
 après avoir porté le ravage et la destruction sur toute
 l'étendue de la Péninsule, après avoir par des confiscations
 et des rapines, par des meurtres et des tortures, englouties
 biens de ses habitans, on le verra demain, déplorant devant
 toi sa misère et sa nudité, attendre de ta main royale des
 preuves de munificence. Garde toi d'accorder ta bienveil-
 lance à de pareils hommes, si tu désires sauver la Grèce et la
 rendre heureuse : ta faveur serait pour eux la pomme de la
 Discorde. Que le sage Armand soit ton Mentor et ton ami.

Pardonne, mon Roi, si, au lieu de me répandre en lou-
 anges, j'ose déposer quelques avis au pied du trône. De-

Ληλάτησε τὰς χώρας καὶ κατέσκαψε τὰς πόλεις·
 Τῶν κατοίκων τῆς τὸν πλοῦτον κατεβρόχθισε μ' ἐράνους,
 Μ' ἀρπαγὰς καὶ μὲ δημεύσεις, μὲ σφαγὰς καὶ μὲ βασάνους·
 Τὴν γυμνότητά του κλαίων αὐτὸς αὔριον ἐμπρὸς σου,
 Δείγματα θὰ περιμένῃ τῆς βασιλικῆς χειρός σου.
 Εἰς κἀνένα τῶν τοιούτων τὴν ἀγάπην σου μὴ δώσης,
 Τὴν Ἑλλάδα, Βασιλεῦ μου, ἂν ζητῇς νὰ διασώσης·
 Πρόσεχε τὴν εὐνοϊάν σου ὡς τῆς Ἐρίδος τὸ μῆλον·
 Τὸν σοφὸν σου Ἀρμανσπέργην ἔχε Μέντορα καὶ φίλον.

Βασιλεῦ, συγχώρησέ με, ἂν, ἀντὶ ἐπαίνων μόνον,
 Παραινέσεις ὑποβάλλω εἰς τὸν ὕψιστόν σου θρόνον.
 Δείξας ἔκπαλαι πολίτου φιλαλήθους χαρακτῆρα,

puis long-tems ma Muse intrépide, armée des traits de la
 satire, a déclaré la guerre aux vices du siècle et percé le
 sein à plus d'un ennemi de la patrie. Si je m'abandonnais
 à tout mon désir de te célébrer dans cette solennité, mes
 ennemis ne manqueraient pas de verser leur poison sur
 moi. « Quoi! s'écrieraient-ils, le sévère Soutzo flatte-t-il
 aussi? De farouche censeur, aurait-il envie de devenir
 Courtisan? Attendrait-il du trône quelque récompense?
 « Nouveau Juvénal, après nous avoir tous abreuvés de
 « son fiel, irait-il aujourd'hui en solliciteur, la lyre à la
 « main, chanter des rapsodies? » Alors, mon Roi, que pour-
 rais-je répondre à tant de calomnies? Quel frein pour-
 rais-je imposer aux langues de mes adversaires?

Μὲ τοῦ Μποαλῶ τὰ βέλη στήν σατυρικὴν μου χεῖρα,
 Τοῦ αἰώνος μου ἀφόδως ἐπολέμησα τὰ ἦθη,
 Καὶ πολλῶν ληστῶν τοῦ ἔθνους κατετόξευσα τὰ στήθη.
 Ὅσον δίκαιαι κ' ἂν ᾖναι, Βασιλεῦ, οἱ ἔπαινοί μου,
 « Κολακεύει καὶ ὁ Σοῦτσος; θὰ φωνάζουν οἱ ἐχθροί μου »
 « Ἀπὸ σοβαρὸς Κριτῆς μας, αὐλικὸς ζητεῖ νὰ γένῃ;
 « Καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὸν θρόνον κἀνὲν δῶρον περιμένει;
 « Ἀφ' οὗ ἔχυσεν εἰς ὅλους τὴν χολὴν τοῦ Γκιουβενάλη,
 « Ψωμοζήτητης μὲ τὴν λύραν ῥαψωδίας τῶρα ψάλλει; »
 Πῶς ν' ἀποκριθῶ, Μονάρχα, εἰς συκοφαντίας τόσας;
 Πῶς νὰ δέσω τῶν ἀνθρώπων τὰς ἀχαλινώτους γλώσσας;

Εἰς τὰς θύρας τοῦ Ναοῦ σου πλῆθος λατρευτῶν συρρέει,
 Κ' ἐπὶ τῶν χρυσῶν βωμῶν σου λίβανον καὶ σμύρναν καίει.

Je vois une foule d'adorateurs affluer aux portes de ton Temple, et faire fumer sur tes autels l'encens et la myrrhe odorante. L'un aspire à des titres pompeux de noblesse; l'autre vise à de riches présens; un autre soupire après l'éclat d'un ruban, et brûle d'en décorer son sein. Pour moi, je me contente d'une rose des bosquets du Pinde, mon ornement champêtre et poétique, le seul qui ait de l'attrait pour moi.

Dans les jours glorieux de la Grèce ancienne, une simple branche de laurier excitait l'émulation du génie, et, pour mériter un jour ce modeste rameau, le poète et l'écrivain dédaignaient le culte de Plutus, et consacraient à de pénibles veilles des années entières de leur vie.

Δαμπρούς τίτλους αὐτὸς θέλει, τιμαλφεῖς ἐκεῖνος λίθους,
 Ἄλλος πορφυρᾶν ταινίαν ὡς παράσημον τοῦ στήθους.
 Εἰς ἐμὲ ἀρχοῦν τὰ ῥόδα τοῦ ὠραίου Ἑλικῶνος,
 Ὡς στολὴ τοῦ χωρικοῦ μου καὶ ποιητικοῦ χιτῶνος.

Εἰς τὰς εὐκλεεῖς ἡμέρας τῆς προγονικῆς Ἑλλάδος
 Περιμάχητον βραβεῖον ἦτον δάφνης ἑνας κλάδος,
 Καὶ μακρὰν χρυσολατρείας δι' αὐτὸν τὸν κλάδον μόνον
 Περιτὰ καὶ λογογράφοι προεμύχθουν πολὺν χρόνον.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Α΄ ΜΕΡΟΥΣ.

ΠΑΝΟΡΑΜΑ

ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ,

ἢ

ΣΥΛΛΟΓΗ

ΠΟΙΚΙΛΩΝ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ,

ὑΠὸ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΣΟΥΤΣΟΥ.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

ΕΝ ΝΑΥΠΑΛΙΩ,

ΕΚ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗΣ ΥΠΟ Γ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΟΥ ΚΟΣΜΙΤΟΥ.

1833.

1853 Jan. 3.

ΠΑΝΟΡΑΜΑ

ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΣΥΛΛΟΓΗ

ΠΟΙΚΙΛΩΣ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ

ΕΝ ΤΑΥΤΑΙΣ
ΕΝ ΤΗΣ ΒΑΛΚΑΝΙΚΗΣ ΠΟΛΕΜΟΥ
ΑΝΤΙΣΤΟΙΧΙΑΣ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ

1878

1878

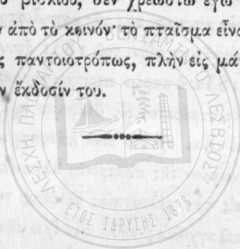
ΠΡΟΛΟΓΟΣ.

Ἰδού καὶ ὁ δεύτερος τόμος τοῦ Πανοράματος τῆς Ἑλλάδος· ὁ πρῶτος διελάμβανε τὰ κυριώτερα συμβάντα καὶ τὰς καταχρήσεις τῆς καποδιστριακῆς περιόδου, ἀπ' ἀρχῆς σχεδὸν τοῦ 1831 ἔτους μέχρι τοῦ τέλους τοῦ 1832· ὁ παρὼν περιέχει χαρακτηρήεις τινὰς ἠθικούς, περιστρέφεται εἰς διάφορα πολιτικὰ ἀντικείμενα, καὶ εἶναι τρόπον τινὰ κάτοπτρον παριστῶν τὴν φυσιογνωμίαν τῆς σημερινῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας. Ἴσως εἰς τὰς τελευταίας σελίδας τοῦ ἐπεχύθη βαφὴ τις μελαγχολίας· ἀλλὰ δὲν ἔχω τὴν τέχνην νὰ κρύπτω τὰς ἐντυπώσεις καὶ διαθέσεις τῆς ψυχῆς μου· ἔγραψα πάντοτε καθ' ὑπαγόρευσιν τῶν αἰσθημάτων μου, καὶ ἂν εἰς τὰς ἐσχάτας αὐτὰς ποιήσεις ἐπεχείρουν νὰ ἐπιδείξω φαιδρότητα, ὁ γέλως μου ἤθελε φχνῇ σαρδωνικός.

Τὰ δύο ταῦτα μέρη τοῦ Πανοράματος παριστῶσι τριῶν περίπου ἐνιαυτῶν ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος, ἐξεικονίζουσι τὰ ἐλαττώματα τοῦ καιροῦ, περιέχου-

σιν ὅλας τὰς κατὰ καιρὸν ἐλπίδας καὶ φόβους τοῦ
ἔθνους· θέλουσι δὲ καταστῆ πολύτιμα δι' ἐμέ, ἂν
μακρὰν τῆς Ἑλλάδος περιπλανώμενον μὲ ἀνακα-
λῶσιν ἐνίοτε εἰς τὴν μνήμην τῶν γνησίων αὐτῆς
τέκνων.

Ὅσον δὲ διὰ τὴν βραδύτητα τῆς τυπώσεως τοῦ
προκειμένου βιβλίου, δὲν χρεωστῶ ἐγὼ νὰ ζητήσω
συγγνώμην ἀπὸ τὸ κρινόν· τὸ πταῖσμα εἶναι τοῦ προσ-
παθήσαντος παντοιοτρόπως, πλὴν εἰς μάτην, νὰ ἐμ-
ποδίσῃ τὴν ἐκδόσιν του.

ΠΑΝΟΡΑΜΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

ΤΟ ΕΞΕΦΑΝΤΩΜΑ ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΟῦ (1).

Ἐξημέρωσε τὸ Πάσχα σήμερα τοῦ Ὁθωνός μας,

Καί ἡ ἑορτὴ ἀκόμα τοῦ πτωχοῦ Συντάγματος μας.

Ἐλα, ἔλα, γείτονέ μου,

Νὰ τὸ στρώσωμ' ἐδῶ χάμα!

ἔχουμε καὶ Βασιλέα . . . τὸ Ῥωμαϊκὸ μας γάτο . . .

Κοῦτρα κοῦτρα τὸ ποτήρι! Ἄς χυθῇ καὶ λίγο κάτω!

Τρίκα τράκα, τίρι λίρι

Στὴν ὑγείαν σου τὸ πρῶτο, Βασιλεῦ μου, τὸ ποτήρι!

Στὸν καιρὸν τοῦ Κυβερνήτου, ἀπὸ ἓνα σ' ἄλλον τόπον

Ἐτρεχαν σὰν τὰ ζαγάρια ἓνα πλῆθος κατασκόπων

(1) Συνετέθη τὴν 26 τοῦ παρελθόντος Μαρτίου, ἡμέραν ἑορτάσιμον τοῦ Πάσχα τῶν Βασιλέων καὶ τοῦ θριάμβου τῶν συνταγματικῶν μας ὅπλων.

Τώρα εἶναι Βασιλέας εἰς τὴν γλῶσσάν του καθένας,
 Κι' ἂν συλλογισθῇ, δὲν σφάλλει στ' Ὀμοούσιον κἀνένας.
 Εὐλογία θεοῦ ἦλθε, ἡσυχία στὴν Ἑλλάδα,
 Κ' ἐγὼ ἡσυχά, μὲ βλέπεις, τὸ ρουρῶ στὴν πραπινάδα.
 Τρίκα τράκα, τίρι λίρι·

Στὴν ὑγείαν σου καὶ τοῦτ', Βασιλεῦ μου, τὸ ποτήρι!

Ἕνας Βροῦτος Ὑπουργός μας (ὁ θεὸς νὰ τὸν φυλάγῃ!)
 Κάπου εἶπε κολακεύων· « Στὸ ἀνάθεμα νὰ πάγῃ
 Καὶ ὁ τύπος κι' ὅποιος λέγῃ διὰ Ὑπουργούς μας κατὶ! »
 Πλὴν χωρὶς πολὺ λειμὼν τοῦ ἐγύρισαν τὴν πλάτη.
 Αἰ αὐτὸ κ' ἐγὼ τὰ λόγια πολὺ τόσο δὲν μετρῶ,
 Κι μ' ἐλεύθερα τραγοῦδιὰ τὸ ποτήρι μου κουτρῶ·
 Τρίκα τράκα, τίρι λίρι·

Στὴν ὑγείαν σου, Κύρ Βροῦτε, τὸ γεμάτο μου ποτήρι!

Εἰς τὴν Πνύκα δὲν γυρίζουν ἀλρσοδεμένα πλέον
 Τὰ παιδιὰ τῶν Θρασυβούλων, τὰ παιδιὰ τῶν Περικλέων,
 Καὶ ὁ Ἄγιός μας Τάφος, αἱ ἡρωϊκαὶ Ἀθῆναι
 (Χάρις εἰς τὸν Ὀθωνά μας) πλέον τούρκικαι δὲν εἶναι
 Κυανόλευκαι σημαῖαι κυματοῦν στὸν Μαραθῶνα,
 Κι' ὁ λαὸς μὲ τὸ ποτήρι τραγουδεῖ στὸν Παρθενῶνα·
 « Τρίκα τράκα, τίρι λίρι·

Στῆς ἡρωϊκῆς Ἀθήνας τὴν ὑγείαν τὸ ποτήρι! »

Ἄν ὁ Βασιλεὺς μας ἦλθε, δόξα εἰς τοὺς Ἐλευθέρους!
 Αἱ σημαῖαι τῶν Μεγάρων ἔφεραν ἐξ ἑνὸς μέρους
 Τ' ὄνομα τοῦ ὈΘΩΝΟΣ μας καὶ τὴν ἈΘΗΝΑΝ στὸ ἄλλο,
 Καὶ μὲ θάρρος πρὸς τὸ Ἄργος ἐξεστράτευσαν μεγάλο
 Δαφνοστόλιστον, στὴν μέσσην εἶχαμεν τὸν Θύρσιόν μας,
 Καὶ παιδρὸς ὁ καλὸς γέρων ἔβαλλεν εἰς τὸν σκοπὸν μας·
 « Τρίκα τράκα, τίρι λίρι·
 Στὸ καλὸ σου κατευόδι, Σιγιὸρ Νάπα, τὸ ποτήρι! »

Ἐφθασεν ὁ Βασιλεὺς μας, καὶ οἱ Συνταγματικοὶ τοῦ
 Ἐφάνηκαμεν οἱ πρῶτοι εὐπειθεῖς ὑπήκοοί του·
 Παρεβάρυναν τὸν Θρόνον οἱ Ναπαῖοι μὲ ζητήσεις·
 Ὡσὰν ζήτουλαι τοὺς ὧμους δὲν ἐσκύψαμεν ἐπίσης·
 Ἀντὶ δίσκον ψωμοζήτου ὁ καθένας μας νὰ φέρῃ,
 Ὑπερήφανα φωνάζει μὲ τὴν κουπά εἰς τὸ χέρι·
 « Τρίκα τράκα, τίρι λίρι·

Στὴν ὑγείαν τῆς Ἑλλάδος, Βασιλεῦ μου, τὸ ποτήρι! »

Φυλακώθηκεν ὁ Γρίβας, καὶ χαρήκατε Ναπαῖοι.
 Τῶν Μεγάρων ὁ Στρατάρχης ἄς τιμωρηθῇ, ἂν πταίῃ·
 Τοῦ ἐγκλήματός του ὁμως δὲν ὑπάρχει οὐδὲ νύξιν,
 Καὶ τῶν ἐκδουλεύσεών του χιλιάδες ἀποδείξεις.
 Ἀπ' τὸν Ἰτς-Καλὲ θὰ ἔβγῃ, στοίχιμα μεγάλο βάζω,
 Καὶ μαζὴ του θὰ τὸ τσουζῶ καὶ μαζὴ του θὰ φωνάζω·

« Τρίκα τράκα, τίρι λίρι »

Στὴν ὕγείαν σας, Ναπαῖοι, ὡς τὸν πάτο τὸ ποτήρι ! »

Ἐπτὰ ἤπια στὴν ἀράδα, καὶ ὁ νοῦς μου γυρνᾷ, φίλοι . . .

Καὶ ὁ οὐρανὸς ἀρχίζει νὰ μὲ φαίνεται σφονδύλι . . .

Ὅλ' ἀνάποδα τὰ βλέπω καὶ μὲ ζαλισμένο μάτι . . .

Σὰν νὰ κονδυλοῦν καὶ πέφτουν δύο ἵππουργοὶ ξυδάται . . .

Ὦ ! ἐμίθυσα . . . Τί λέγω ! . . . Ἄραξ μάραις κουκουναίραις . . .

Τί χρυσὴ δουλειά ! θὰ λείψουν δύο τρεῖς βρωμοχουλιάραις . . .

Τρίκα τράκα, τίρι λίρι

Ἀπὸ τὴν χαρὰ μου σπάνω τ' ἀδειασμένο μου ποτήρι.

Ὁ ΣΠΟΥΔΑΡΧΙΔΗΣ

Ἀποτυχόν.

Σὺν τὴν γάτα τὴν βρεγμένη, φίλοι μου, ἀναχωρῶ.
 Μὲ τοὺς Γερμανοὺς νὰ κάμω προκοπὴν δὲν ἤμπορῶ.
 Κρίμα, κρίμα κ' οἱ ἀγῶνες κ' ἡ θυσίαι μας ἡ πρώταις!
 Κρίμα, κρίμα τόσων χρόνων τόσα αἵματα κ' ἰδρῶτες!
 Στὸν κρημνὸν τὸ μαῦρον ἔθνος κατακέφαλα πηγαίνει.
 Στὸ ἐξῆς καλὸ κἀνένα μὴν ἐλπίσετε νὰ γένῃ.
 Εἰς τὸ ἓνα Ὑπουργεῖον πρόβαλα τὸν σύντροφόν μου,
 Εἰς τὸ ἄλλο τὸν δικόν μου,
 Ἐνα φίλον εἰς τὸ τρίτον, εἰς τὸ τέταρτον ἐμένα.
 Πλὴν δὲν δέχονται κἀνένα.

Ἡ Συνέλευσις τοῦ ἔθνους ἂν δὲν πῆγε δεξιὰ,
 Ἀπ' τὴν Πρόνοιαν δὲν ἤμουν τόσον πάλιν μακριὰ.
 Διὰ τὴν διάλυσίν της ἔκαμα ὅ,τι μποροῦσα.
 Διὰ τὴν πατρίδα τώρα νὰ μ' ἀκούσουν ἀγαποῦσα.
 Πλὴν ἄς γένῃ ὅ,τι γένῃ, καὶ ὁ κόσμος ἄς χαλάσῃ.
 Ἡ χολή μου δὲν θὰ σκάσῃ.
 Εἰς τὸ ἓνα Ὑπουργεῖον πρόβαλα τὸν σύντροφόν μου,
 Εἰς τὸ ἄλλο τὸν δικόν μου,

Ένα φίλον εἰς τὸ τρίτον, εἰς τὸ τέταρτον ἐμέναν·

Πλὴν δὲν δέχονται κάνανα.

Εἰς τοὺς δυνατοὺς ἐπῆγα δεκαπέντε φοραῖς μόνος·

« Δοκιμᾶστέ με » τοὺς εἶπα, καὶ τοὺς λάλησα ἐντόνως.

Ἰδρῶσ' ἀπ' τὸ πάγε κ' ἔλα τόσους μῆνας ὁ καϊμένος.

Στο εἰς ἅς μὴ μὲ λέγουν πῶς ἐχθρεύομαι τὸ γένος.

Μὲ τὰ δυνατά μου ἔλα πάσχισα νὰ τὸ συνδράμω·

Δι' αὐτὸ κάθε θυσίαν ἤμουν ἑτοιμὸς νὰ κάμω.

Εἰς τὸ ἓνα Ὑπουργεῖον πρόβαλα τὸν σύντροφόν μου·

Εἰς τὸ ἄλλο τὸν δικόν μου,

Ένα φίλον εἰς τὸ τρίτον, εἰς τὸ τέταρτον ἐμέναν·

Πλὴν δὲν δέχονται κάνανα.

Μὲ γνωρίζετε πῶς εἶμαι γλιστερὸς ὥσάν τὸ φίδι·

Πῶς στὰ δάκτυλά μου ἔχω τὴν πολιτικὴν παιγνίδι·

Ποσὸν θὰ εὐδαιμονοῦσεν ἡ ταλαίπωρη πατρίς,

Ἄν ἐγὼ τὴν διοικοῦσα κ' ἀπ' τοὺς φίλους μου δυὸ τρεῖς

Πλὴν τουκάκου εἰ καλοί μας

Καὶ κοινωφελεῖς σκοποὶ μας.

Εἰς τὸ ἓνα Ὑπουργεῖον πρόβαλα τὸν σύντροφόν μου·

Εἰς τὸ ἄλλο τὸν δικόν μου,

Ένα φίλον εἰς τὸ τρίτον, εἰς τὸ τέταρτον ἐμέναν·

Πλὴν δὲν δέχονται κάνανα.

Ο ΜΩΡΟΠΙΣΤΟΣ ΆΝΔΡΑΣ.

Ἡ γυναῖκά μου Μαρῦκα ἔχει κόκκινα χειλάκια,
Τριανταφυλλένιαν ὄφι καὶ γλυκὰ γλυκὰ ματάκια.
Στὸ πλευρό μ' ἀφ' οὗ τὴν ἔχω σὰν τρυγάνι μου πιστὸ,
Πόσος κόσμος μὲ χαδεύει, πόσους φίλους τὴν χρωστῶ!

Τί καλῆς ψυχῆς γυναῖκα!

Ἄντὶς μιὰν νὰ εἶχα δέκα!

Νέο βλέπω κάθε μέρα εἰς τὴ σπῆτι μου στολίδι,
Κ' εἰς τὰ δάκτυλά της νέο κάθε μέρα δακτυλίδι.
Ἐξοδεύει μὲ σακκεῦλα πουργὸ βράδυ ἀνοιχτή,
Τρέμει μὴ μὲ δώσῃ θάρος καὶ παρὰ δὲν μὲ ζεῖτεϊ.

Τί καλῆς ψυχῆς γυναῖκα!

Ἄντὶς μιὰν νὰ εἶχα δέκα!

Στοὺς χοροὺς μας τὴν πηγαίνω; Νὰ κατόπι καθαλλιέρας
Παγωτὰ καὶ λεμονάδαις ὁ καθένας τὴν προσφέρει,
Κ' εἰς ἐμένα τόσο ῥόμι ὥς ὅπου νὰ ζαλισθῶ . . .
Ἡ γυναῖκά μου μ' ἀφίνει σιγανὰ νὰ κοιμηθῶ . . .

Τί καλῆς ψυχῆς γυναῖκα!

Ἄντὶς μιὰν νὰ εἶχα δέκα

Τὸ παιδί μας βγάλλει δόντια, ἢ κατσούφιασε κομμάτι;
Χίλιοι φίλοι τ' ἀγκαλιᾶζουν, μὲ πατὴρ τὸ βλέπουν μάτι·
Νὰ φανῇ σ' αὐτοὺς εὐγνώμων ἡ Μαροῦκα δὲν ἀργεῖ,
Καὶ τὸ χέρι τους τὸ σφίγγει . . . ἀπὸ μητρικὴ στοργή.

Τί καλῆς ψυχῆς γυναῖκα!

Ἀντὶς μιὰν νὰ εἶχα δέκα!

Προχθὲς τρόμαξα κομμάτι· ἔξαιφνα καὶ παρ' ἐλπίδα
Νὰ φιλῇ καὶ νὰ χαδεύῃ ἓνα φίλον μας τὴν εἶδα.

« Τ' εἶν' αὐτὸ ποῦ κομνεῖς, λέγω ; » Αὐτὴ πάλε τὸν φιλεῖ.

« Ἄχ ! τὸν ἀγαπῶ, μὲ λέγει, γιὰτὶ σ' ἀγαπᾷ πολὺ. »

Τί καλῆς ψυχῆς γυναῖκα!

Ἀντὶς μιὰν νὰ εἶχα δέκα!

Τὴν ἡμέρα πάντα λείπω, καὶ δουλιαῖς τὴν νύκτα ἔχω·
Εἰς τὸ Ναύπλι τὴν ἀφίνω, κ' εἰς τὸ Ἄργος συχνοτρέχω.

Ἡ Μαροῦκα δὲν μαλόνει ἂν πλαγιαῖζω χωριστά·

Εἰς τὸ σπήτι μας τὴν νύκτα συναναστροφὴν βαστά.

Τί καλῆς ψυχῆς γυναῖκα!

Ἀντὶς μιὰν νὰ εἶχα δέκα!

ΛΙ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΕΙΣ.

Τί κακὸ, τί δυστυχία!

Νὰ μὴν ἦναι εἰς τὸν κόσμον ἓνα σφάλμα, μιὰ κακία,

Ποῦ κανέννας νὰ μπορῇ

Ἄφεςθα νὰ ἱστορῇ!

Ἄν ἡξεύρω πῶς τυχαίνει, πῶς ὁ διάβολος τὸ φέρνει,

Κι' ὅ,τι 'πῶ εὐθὺς καθέννας εἰς τὴν ῥάχη του τὸ παίρνει,

Κι' ἀπ' ὀπίσω μου φωνάζει· « Γιὰ τὴν γοῦνά μου κλωσταῖς

Εἶν' ἡ λέξαις σου αὐταῖς;

Ἐψαλα σ' ἓνα τραγούδι τὸν γελοῖον Σπουδαρχίδη,

Κ' ἐν ᾧ, μάρτυς ὁ θεὸς μου, δὲν ὠνόμασα κανένα,

Ἐνας γείτονας φωνάζει· « Τί μ' ἐπῆρες στὸ παιγνίδι;

Ἐγὼ ἄχυρα δὲν τρώγω· αὐτὸ γράφηκε γιὰ μένα. »

Ἐψαλα σ' ἄλλο τραγούδι τὴν καλῆς ψυχῆς γυναῖκα,

Κι' ὅπου πάγω, νέαις δέκα

« Στάσου, στάσου, μὲ φωνάζουν! Γιὰ τὴν γοῦνά μας κλωσταῖς

Εἶν' ἡ λέξαις σου αὐταῖς; »

Νὰ στολίσω σκοπὸν εἶχα ὅσους μόνον μὲ τὰ χεῖλη

Ἀγαποῦν τὸ Σύνταγμα μας,

Κ' ἐν ᾧ εἶναι στὴν καρδιά τους τῶν ὑπουργημάτων φίλοι,
Μὲ ταῖς φράσαις ταῖς μεγάλαις ἐξεκούφαναν τ' αὐτιά μας.

Πλὴν φοβοῦμαι μὴν σηκώσω στὸ ποδάρι τοὺς Μεγάλους,

Καὶ κοντὰ σὲ λόγους ἄλλους

Μὲ φωνάζουν· « Στάσου, στάσου! Γιὰ τὴν γοῦνά μας κλωσταῖς

Εἶν' ἡ λέξαις σου αὐταῖς; »

Ἦθελα νὰ παραβάλω μίαν μας Ἐρμηνερίδα.

Μὲ καράβι ὅπου τρέχει στὰ τυφλά χωρὶς πυξίδα·

Πλὴν ὁ Κύρ Ἀντωνιάδης ἂν στὴν ῥάχη του το πάρη,

Θέματ' ἄρατα θ' ἀρχίσῃ ν' ἀσπιδιάζῃ χωρὶς χάρι.

Ἦθελα νὰ 'πῶ Ναπίλαις πὼς βρωμᾷ ἐν ἄλλο φύλλον·

Πλὴν τὸν Χρόνον μας τὸν φίλον

Τί τὸν κάμεις; Θὰ φωνάξῃ· « Γιὰ τὴν γοῦνά μου κλωσταῖς

Εἶν' ἡ λέξαις σου αὐταῖς; »

— Κι' αὐτὰ, Σοῦτσε, ποῦ λές τώρα, κι' αὐτὰ εἶναι σαῖτιαῖς·

Κάθε λόγος σου εἶν' ἄρμα μὲ δυὸ κοψικίς, δυὸ φωτιάς.

Σ' ὅ,τι λέγῃς εἶναι μέσα δυὸ τρεῖς ἔννοιαι κακαί·

Ἄκακα δὲν λέγεις ἓνα Κάππα, ἄλφα, ἰῶτα, ΚΑΪ.

— Σχιάζετ' ὅποιος ἔχει μυϊαίς, Ἀρχοντές μου, εἶναι μία

Παλαιὰ μας παροιμία.

— Παροιμία!!! Στάσου, στάσου! Γιὰ τὴν γοῦνά μας κλωσταῖς

Εἶν' ἡ λέξαις σου αὐταῖς;

— Παρεμφύλας σὰς πειράζουν; Ἐνα μῦθον π' ἀγαπῶ

Ἡμπορῶ κἂν νὰ σὰς 'πῶ; . .

— Μῦθον εἶπες; . . . ὦ! αὐτὴ σου ἔχει νόημα ἡ λέξις·

Κάποιον γέρον Στρατηγόν μας θέλησες νὰ περιπαίξης.

— Κύριοι, μὲ συγχωρεῖτε·

Ἐνας μόνον Στρατηγός μας παραμύθια διηγεῖται;

— Ἐνας μόνον! Εἶναι κι' ἄλλος; Γιὰ τὴν γοῦνά μας κλωσταῖς

Εἰν' ἡ λέξαις σου αὐταῖς;

Ο ΕΥΓΕΝΗΣ.

Ξώρισε τούς τίτλους όλους ή Τραιζήν απ' την Ελλάδα.

Ποῖος ὅμως τούς αφήνει;

Καί ἀπλοῦς πολίτης ποῖος καταδέχεται νά μείνη;

Τό πανέκλαμπρέ μου Πρίγγιψ ἔχει τόσην νοστιμάδα!

Ἐκλαμπρότητες ἐδῶ, Ἐκλαμπρότητες ἐκεῖ.

Ὅπου πᾶς, μιᾷ Ἐκλαμπρότης μέ τό τρύπιο τό βρακί.

Ὅπου κι' ἂν σταθῇ κάνεις,

Νάσου κ' ἕνας εὐγενής!

Κάτω φέσια καί καπέλα! ἕνας Πρίγγιπας περνᾷ.

Τ' ἡγεμονικὸ ποῦ ἔχει!

Βλέπει ὅλους σάν μυρμηγκία καί τὰ μάτια του σφαλνᾷ.

Ἀπ' τὴν μύτη του ἰδέτε ἡ εὐγένεια πῶς τρέχει.

Στὸ μανδύλὶ του φυσᾷ,

Ταμπακίζει, ξεροβήχει καί τὰ λόγια του μασᾷ.

Ἡμπορεῖ νά 'πῇ κάνεις,

Πῶς δὲν εἶναι εὐγενής;

Ἀκουσε τὸν ἥρωά μας, ἄκουσέ τον πῶς λαλεῖ.

— Πῶς μισῶ τούς δημοκράτας! Ἐξεπαρθήκαν πολὺ.

Κῦρ ἐπάνω καὶ Κῦρ κάτω ξεφωνίζουν εἰς τ' αὐτί σου

Κι' ἀπ' ἐμπρός σου κι' ἀπ' ὀπίσου·

Σὲ φιλεῖουν μ' ἓνα κρῦο δημοκράτικο ἙΣΥ·

Αὔριο θὰ σὲ κεράσουν καὶ στὸ καπνηλὸ κρασί.

Τί κακὸ νὰ ζῇ κάνεις

Μὲ ἀνθρώπους ἀγενεῖς!

Εἶχε δίκιο νὰ φωνάζῃ ὁ Μπαρόνος ὁ γαμβρός μου,

Καὶ ὁ Πρίγγιψ ὁ υἱός μου,

Κι' ὁ πατέρας μου ὁ Κόντης, καὶ ἡ μάνα μ' ἡ Κοντέσσα,

Κ' ἡ γιὰ μ' ἡ Πριγγιπέσσα·

« Μὲ χωριάτιδες ἀνθρώπους πρόσεχε καλὰ μὴν 'μπλέξης·

« Ἀγενής καὶ ζῶο εἶναι, πράγμα ἓνα σὲ δυὸ λέξεις.

« Νὰ φυλάγεται κάνεις

« Ἀπ' ἀνθρώπους ἀγενεῖς! »

Ἐγενε, χάριτι θεία, ἡ Ἑλλάς μας Βασιλεία·

Μὲ τοὺς Κῦρ αὐτόχθονάς μας θὰ τὰ εἴχαμεν ἀχρεῖα.

Τώρα θάχουμεν, ἐλπίζω, τὰ καλὰ τοῦ παραδείσου

Καὶ τοὺς θησαυροὺς τοῦ Κροίσου·

Πρίγγιπας ἐγὼ θὰ ἦμαι, Πρίγγιπας μὲ τρεῖς οὐραῖς,

Καὶ σὺ, Πρίγγιπά μου φίλε, πρέσβυς ἑκατὸν φοραῖς.

Δὲν μπορεῖ νὰ 'πῇ κάνεις,

Πῶς δὲν εἴμασθ' εὐγενεῖς.

Ὁ ΝΕΟΦΕΡΜΕΝΟΣ Εἰς τὸ
ΝΑΥΠΑΙΟΝ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΟΣ.

« Τέρατα, σημεία θέλεις; Τοῦ πουλιοῦ ζητεῖς τὸ γάλα;
Στὴν Πρωτεύουσά μας τρέξε » μ' ἔγραφε μιὰ φιλινάδα,
Κι' ἀπ' τὴν Δυτικὴν Ἑλλάδα
Εἰς τὸ Ναύπλι σὰν πουλάκι πέταξα εὐθὺς καθάλλα.
Τί παλάτια! Τί καλύβαι! Τί μουρμούραι! Τί τραγούδια!
Τί κονιορτός! Τί λάσπη! Τί στεγνάδα! Τί βροχή!
Ἐδῶ εὐμορφαις κοπέλαις, παρεκεῖ ἀποδιαισθήδαι·
Ἐδῶ ἄνθρωποι μωμυήγχι, γεννητὴ ἐκαὶ ψυχὴ.

Πόσοι πλούσιοι, καὶ πόσοι

Χωρὶς γρόσι!

Πόσοι φρόνιμοι, καὶ πόσοι

Χωρὶς γνῶσι!

Πόσοι ψεῦσται ὑπουργοί!

Πόσοι τίμιοι ἀργοί!

Πόσοι ἰατροί!

Πόσοι νεκροί!

Ένα πηδημα, κ' επάνου

Ετινάχθηκα στὸ πρῶτο Καφενεῖον τοῦ Πλατάνου.

Εἶδω ἕνας σπουδαρχίδης μὲ καταιβασμένα μούτρα·

Εἰκὲ δύο φουστανέλαις τὸ ποτήρι κούτρα κούτρα·

Γλῶσσα ὁ καθεὶς παπούστι, ὁ καθεὶς στραβὰ τὸ φέσι,

Καὶ ὁ Κύρ Ἀντωνιάδης μὲ τὴν Παλαβὴ στὴν μέση.

Ἵπουργοὶ δυστυχισμένοι!

Τί σᾶς ψάλλουν ἀπ' ὀπίσω νὰ ἤξευρετε καϊμένοι!

Ἀπ' ἐκεῖ τοὺς δρόμους πῆρα·

Στὸ Κριτήριον νὰ ἔκβω θέλησε κικλή μου μοῖρα.

Φώναζε μὲ φαρδὺ στόμα ἕνας ῥήτωρ φοβερός,

Εὐκρινὴς καὶ καθαρός.

« Κύριοι Κριταὶ! ἀφέσεις, δίοδοι καὶ ἀγωγαί,

« Μαρτυρίαι, δίκαι, ὅρκοι, ἐντολαὶ κ' ὑπεκφυγαί·

« Τερετεντίν, τερετεντ ἐν, καὶ πατατὶ καὶ πατατά . . .

« Βάλετε τὴν προσοχὴν σας εἰς τὰ λόγια μου αὐτά. »

Ἄφησα τὸν Δημοσθένην σὰν τὴν κάργα νὰ φωνάζη,

Καὶ τ' ἀκροατήριόν του μ' ἔκστασιν νὰ τὸν κυττάζη.

Μὲ τὸν Κλήτορά του νάσου κ' ἕνας Ἵπουργός ἐμπρός μου·

Τόσο πνεῦμα! Τόσα φῶτα! ἔθαμβώθηκε τὸ φῶς μου . . .

Πᾶ! Πᾶ! Πᾶ! Τί εὐτυχία! νὰ καὶ μία Ἵπουργίνα!

Δι' αὐταῖς ταῖς λεπταῖς φλούδαις, δι' αὐτὰ τὰ καπελίνα,

Ἕλληνες μὲ τὰ τσαρούχια, ξεσχισθήκαμεν στοὺς βάρους;
Τόσος ἰδρῶς, τόσο αἷμα, διὰ τρεῖς εὐγενεστάτους;

Τοὺς ἀνθρώπους τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ πράγματα δὲν εἶδα.
Μερικὰ Γραμματικὸὺδ' ἔκατεπάτουν τὴν πατρίδα,
Κ' Ἕλληνας μὲ δέκα χρόνων βάσκανα δοκιμασμένους
Τοῦ ἐπιουσίου ἄρτου ἄφιναν ἐστερημένους,
Σαὶ Στρατάρχας μ' ἐκδουλεύσεις καὶ πληγὰς σημαντικὰς
Ἔσυραν εἰς φυλακὰς.

Πῶ! Πῶ! Πῶ! Δικαιοσύνη ἀξιόλογη αὐτῇ!
Πῶ! Πῶ! Πῶ! Τῶν Ἱπουργῶν μας τιμιότης καὶ ἀρετὴ!

Τῆς ἡμέρας οἱ Μεγάλοι

Ἐλησμόνησαν τὰ ὅσα τοὺς ἐκάμαμεν καλὰ;
Ἄν κατάρθωνεν ὁ Νάπας εἰς τὸ χέρι νὰ τοὺς θάλλῃ,
Τὰ κεφάλια τοὺς στὴν λάσπην ἤθελαν κατρακιλᾶ.
Τώρα κάθονται στὴν κόγχη μὲ τὰς χίλιας τῶν δραχμίσσας,
Κι' ἀναιδῶς μᾶς ὀνομάζουν Γενιστάρους καὶ Στερλίτσας,
Ἐν ᾧ τὸ χυθὲν μας αἷμα καὶ ποτάμια ξεπερνᾷ,
Κι' ἀπὸ κόκκαλά μας εἶναι εἰς τὴν Ρούμελην βουνά.

Ἡ ΠΤΩΧὴ ΦΟΥΣΤΑΝΕΛΑ.

Ὅλος μου ὁ πλοῦτος εἶναι παλιό ἓνα κρεββατάκι
 Κ' ἓνα τοῦ καιροῦ τοῦ Νόε κλειστό κι' ἄδειο σεντουκάκι,
 Καὶ φορῶ μιὰν φουστανέλα δέκα χρόνων φιρινάδα·
 Πλὴν ταῖς συλλογαῖς ταῖς πνίγω, τὸ περνῶ μὲ τὴν λωλάδα
 Καὶ τὸ ρίχνω στὴν ξηρά·
 Λαριρὶ, λαριρά!

Δανεικὰ στοὺς ξενοδόχους τρώγω τώρα ἓναν χρόνο,
 Τὸ κουφὸ αὐτὶ τοὺς χῆμνω κι' ὁδολὸ δὲν τοὺς πλερόνω.
 Στὸ τραπέζι τους φωνάζω· « Φέρε τοῦτο! φέρε κεῖνο! »
 Κι' ὅταν ἔλθῃ νὰ μετρήσω, τὸ κρασί τους ἀποπίνω
 Καὶ τοὺς ψάλλω λυγηρά·
 « Λαριρὶ, λαριρά! »

Μιὰ χρυσῇ γειτονοποῦλα μ' ἔπιασε εἰς τὸ πλεμάτι·
 Ἀπὸ τὰ παχειά μου λόγια θάρρυνε πῶς εἶμαι κάτι·

Ὑπὸ σπητάκι της μ' ἐπῆρε μὲ σκοπὸν νὰ μὲ ἀρμέξῃ·
Ξώδευε μὲ τὴν ἐλπίδα πῶς παρὰς πολὺς θὰ βρέξῃ.

Πὴν ἐγὼ μὰ τὸν παρὰ!

Λαριρί, λαριρά!

Τὴν περίληψιν ἐπῆρε, καὶ χωρὶς νὰ μὲ 'πῇ λέξι
Θέλησε γαῖτάνι μ' ἄλλον ἢ νοικοκυρὰ νὰ πλέξῃ.
Ἐν ᾧ γύριζα μὲν νύκτα στῆς ὠραίας μου τὸ σπήτι,
Τὴν αὐλόθυρά της νάσου μου ἐσφάλησε στὴν μύτη,

Καὶ μὲ εἶπεν ἡ Κυρά·

« Λαριρί, λαριρά! »

Ἐγείνα τῶν Ὑπουργῶν μᾶς κώλακας κ' ἐγὼ μεγάλος·
« Μάλιστα! » μὲ εἶπ' ὁ ἕνας, καὶ « πολὺ καλὰ! » ὁ ἄλλος.

Δικαιώματτα. δουλεύσεις, στὸν Κύρ Φύλλον τί δὲν εἶπα;

Πλὴν τὸ κριμά μου νὰ ἔχουν! Μὲ ἀφῆκαν χωρὶς ταίπα.

Εἰς τὰ κρύα τὰ νερά·

Λαριρί, λαριρά!

Ἀρχισεν ὁ κόσμος ὅμως νὰ γαυγίζῃ στοὺς Κυρίους,
Καὶ διὰ νὰ λείψουν κάμει λειτανίας στοὺς Ἀγίους.

Μὲ τὰ μούτρα πῶς θὰ πέσουν δύο τρεῖς στοιχηματίζω·

Ἡ ἀράδα τους θὰ ἔλθῃ, καὶ τραγουδιστὰ ἐλπίζω

Νὰ τοὺς 'πῶ καμμιᾶ φορᾶ·

« Λαριρὶ, λαριρά! »

Ὁ ΖΗΛΙΪΡΗΣ ΓΕΡΟΣ.

Ὅσω εἶχα μαύραις τρίχαις, ἔφευγα τὴν ὑπανδρείαν
Καὶ τὰ βάσανά της ὅλα·

Στῶν πενήντά μου τὴν ἄσπρην γηραλέαν ἡλικίαν
Μ' εἶδαλε στὸ χέρι μία πυροσάματη μαριόλα·
Ἡ κοκῶνά μου μ' ἐπῆρε δὲ τὸς καλοὺς σκοποὺς της,
Κ' εἰς τὸ βάλε κ' εἰς τὰ καπέλα κ' εἰς τοὺς νέους εἶν' ὁ νοῦς της·
Στὸν ζυγὸν ὥσπν τὸ βῶδι στέκω τώρα ἕνα χρόνον·
Κέρατα μὲ λείπουν μόνον . . .

Καὶ ποῦ ἔξέρω ἂν μὲ λείπουν; Ἔρχετ' ἕνας καὶ τὴν φέρνει
Μυρωδιαῖς ἀπ' τὸ Παρίσι·
Ἔρχετ' ἄλλος καὶ τὴν παίρνει

Στὸ ἀλάξι ἀπ' τὸ χέρι, χωρὶς κἂν νὰ μ' ἐρωτήσῃ.

— Ποῦ τὴν πάτε, Κύριέ μου; Ἄφσετέ την . . . εἴμ' εὐγνώμων . . .

« Τί περιάζει; » μὲ φωνάζει, κ' ἐξακολουθεῖ τὸν δρόμον.

Σκάνω, σκάνω καὶ πεθαίνω . . . Θάνατος ἡ ὑπανδρεία·

Φωτιά, θάλασσα, γυναῖκα, εἶναι ὅντως κακὰ τρία.

Εἰς τὸ σπῆτι μου φυτρώνει ἔξαιφνα μιὰ Ἐξοχότης·

Τσοῦπ! καὶ μιὰ Πανιερότης.

Φεύγουν, ἔρχονται, πηγαίνουν Γραμματεῖς τὴν ὥραν δέκα,

« Τόσος κόσμος, τὴν φωνάζω, τί σέ τριγυρνᾷ, γυναῖκα; »

Συγγενὴς ὁ ἓνας εἶναι, φίλος παλαιὸς ὁ ἄλλος,

Καὶ ὁ ἄλλος τῆς Ἑλλάδος Ἐκλαμπρότατος μεγάλος . . .

Ἡ ἀχρεΐα μὲ προδίδει· κλειδαριὰ καὶ ὄχι ἄλλο

Εἰς τὰ κάλλη της θὰ βάλω.

Μ' ἀργυρόχρυσον ῥαβδάκι ἓνας Πρίγγιψ εἰς τὸ χέρι

Ἄνω κάτω τὴν χολὴν μου ἤλθε σήμερα νὰ φέρῃ·

Κάμνωντάς με τὸν προστάτην

Καὶ κτυπῶντάς με ἀγάγια δύο τρεῖς φοραῖς στὴν πλάτην,

Τὴν γυναῖκά μου ἐπῆρε κ' ἐνταυτῷ μὲ ὑπεσχέθη

Πῶς ὑπούργημα καινούριον καὶ διὰ ἡμᾶς εὑρέθη.

« Ἄνδρα! μ' ἔκραξεν ἡ σκύλλα, θὰ σέ διῶ καθὼς τὸ θέλω,

Μὲ χρυσὴν ἐνδυμασίαν καὶ τρικέρατον καπέλο. »

Τὴν ἐπάθαμεν! Τί τρέλα! Τὸ κεφάλι μου κτυπῶ·

Πλὴν εἰς ποιὸν νὰ ξιθυμάνω; Ποῦ τὸν πόνον μου νὰ 'πῶ;

Ἄν τὸ μυριαθοῦν οἱ νέοι, σὲ σφυρίζουν οἱ διαβόλοι·

Τῆς τιμῆς τῶν νυμφευμένων συνωμόται εἶναι ὅλοι.

Εἰς ἐσένα νὰ ξεσκάσω, ἄπιστη, μὲ ἀπομένει.

Τὰ πικρά μου γηρατεῖα δὲν πονεῖς, καταραμένη ;

Πῶς καὶ σὺ πιστὴ δὲν εἶσαι, καθὼς εἶμ' ἐγὼ πιστός ;

Δὲν μὲ λέγεις τί νὰ κάμω νὰ σὲ γένω ἀρεστός ;

Μὲ ταῖς φουστανέλαις εἶμαι, διὰ τοῦτο δὲν σ' ἀρέσω ;

Φράγγικα σὰν τόσοι νέοι θέλεις, σκύλλα, νὰ φορέσω ;

Τὸ κορμί μου μὲ κορσέτο νὰ βαστάξω θέλεις ἴσια,

Νὰ λυγίσω τὴν φωνή μου, νὰ τὴν κάμω γυναικίσια ;

Κούφταλο δὲν εἶμ' ἀκόμα· ἢ διότι ξεροθήλω,

Ἐσταφίδισα ἐμπρὸς σου, κ' εἶμαι κρύος σὰν τὸν τοῖχο ;

Διὲ τοὺς σημερινούς μας νέους ! Κῆχ καὶ βῆχ τὸ πάγουν πάντα,

Κ' εἶναι γέροι στὰ τριάντα.

Ἡ ἈΝΔΡΟΓΥΝΑΪΚΑ.

Υψηλή 'μαι, κ' ἔχω ἄνδρα χαμηλὸν σὰν σαμιαμήθε

Καὶ θρεμμένον σὰν ροζύθι·

Ὁ καψούλης ὅμως εἶναι ἄκακος σὰν τὸ καπόνι,

Κι' ὅταν πάγη νὰ λαλήσῃ, κι' ὅταν δείξῃ πῶς θυμὸν ἔχει,

Τσάφ, τσοῦφ, τσάφ, δυὸ τρεῖς τὸν φέρνω·

Τσίτου τσιμουδιά, τὸν λέγω, μαμουδάκι, καὶ σὲ δέρνω!

Τὸ πουργὶ ἐγὼ τὸ ἔχω, κι' ὅ,τι θέλω ἀγοράζω,

Κ' εἰς μεταξωτὰ κ' εἰς φλούδαις κ' εἰς καπέλα τὸ ἀδειάζω.

Κάθε Κυριακῇ τὸν βάλλω κουφετίτσαις δυὸ στὸ στόμα·

Μιὰν λεξίτσα νὰ προσφέρῃ ἔχει πρόσωπό ἀκόμα;

Τσάφ, τσοῦφ, τσάφ, δυὸ τρεῖς τὸν φέρνω·

Τσίτου τσιμουδιά, τὸν λέγω, μαμουδάκι, καὶ σὲ δέρνω!

Κάθε βράδι μὲ τὸ νάνι τὸν ἀποκοιμίζω πρῶτα,

Κι' ἄλλοῦ ὕστερα πηγαίνω καὶ ξεφυτλῶ τὰ φῶτα·

Τὰ ξεφυτληῶ με ἄλλον, ἢ μονάχη; . . Ἄς τολμήσῃ

Νὰ σαλεύσῃ τὴν οὐρά του κ' ἓνα γρῦ νὰ ξεσομίση·

Τσάφ, τσουφ, τσάφ, δυὸ τρεῖς τον φέρνω·

Τσίτου τσιμουδιᾶ, τὸν λέγω, μαμουδάκι, καὶ σὲ δέρνω!

Στὸ μικρὸ ὑπούργημά του, ἂν πριχοῦ δὲν μ' ἐρωτήσῃ,
Ἄν μπορῇ ἄς κάμῃ τόσο καὶ τὸ δόντι του ἄς ζύσῃ·

Τὸν φωνάζω· « Ἔτσι κάμε! αὐτὸ 'πὲ, κ' ἐκεῖνο γράψε! »

Πλὴν μὲ εἶπε; « Πάρε, φῶς μου, τὸ βελόνι σου καὶ ράψε! »

Τσάφ, τσουφ, τσάφ, δυὸ τρεῖς τον φέρνω·

Τσίτου τσιμουδιᾶ, τὸν λέγω, μαμουδάκι, καὶ σὲ δέρνω!

Τὸ μικρό μου βαθρακᾶκι κάποτε κι' αὐτὸ φουσκώνει·

Τὸ κοντό μου σκουληκᾶκι ξεζαρώνει καὶ θυμώνει·

Με τὸ ἓνα δακτυλάκι ἄνω κάτω τὸν γυρνῶ,

Καὶ τὴν νυκτικιά του σκούφιᾶ στὸ κεφάλι του περνῶ.

Τσάφ, τσουφ, τσάφ, δυὸ τρεῖς τον φέρνω·

Τσίτου τσιμουδιᾶ, τὸν λέγω, μαμουδάκι, καὶ σὲ δέρνω!

Ὁ ΚΑΥΧΗΣΙ ΑΡΗΣ.

Σοῦτσέ μου, δὲν ἔξέρω ἄλλο ζῶον πλέον συγχαμένον
 Ἀπὸ ἄνθρωπον ποῦ θέλει μοναχός του νὰ τιμᾶται.

Ἐξεκούφανε τ' αὐτιά μου ἓνα βῶδι φουσκωμένο,

Ποῦ μερόνυχτα καυχᾶται.

Ἄρχισε νὰ μ' ἀναφέρῃ περασμένα μεγαλεῖα,

Σὰν νὰ βγῇκ' ἀπὸ τ' αὐτό

Ὁ πολύξερὸς ἐγὼ,

Καὶ ποτέ μου νὰ μὴν εἶδα δόξαις, πλούτη καὶ πρωτεῖα.

Ἄρχισε νὰ μὲ μετρᾷ πόσαις ἔχει χιλιάδαις

Πρόβατα στὰ κτήματά του,

Πόσαις γίδαις καὶ ἀγελάδαις,

Καὶ τὰ στρέμματα τῆς γῆς του πόσα εἰν' ἐπάνου κάτου.

« Ποῖόν πουλεῖς αὐτά, χαμένε ; ἤθελα γὰρ τὸν εἰπῶ.

« Εἴμ' ὁ πρῶτος κτηματίας

« Τῶν Θεῶν καὶ τῆς Εὐβοίας. »

Πλὴν κατάπια τὸν θυμό μου· καυχῆσαις δὲν ἀγαπῶ.

Δὲν μπορεῖ νὰ ᾽πῇ κανέννας πῶς δὲν εἶμαι κ' ἐγὼ νέος

Νοστιμούτσικος κι' ὠραῖος·

Χεῖλια ἔχω σὰν κοράλι, δόντια σὰν μαργαριτάρι,

Στέκω, περπατῶ μὲ χάρι,

Καὶ σὰν ἄγγελος χορεύω τῆς Μαζούρκας τὸν χορό.

Δέκα κτίχιασαν στὸ Ναύπλι, δέκα εὐμόρφαις γιὰ μένα·

Πλὴν στοὺς δρόμους δὲν πηγαίνω νὰ τὸ λέγω στὸν καθένα·

Καυχησιαῖς νὰ ὑποφέρω, καυχησιαῖς δὲν ἤμπορῶ.

Ἐεῦρεις, ἔεῦρεις πόσοι Φράγγοι, πόσοι Ἕλληνες μεγάλοι

Πουρνὸ βράδι γιὰ δουλιαῖς των ἀπ' τὰ χίλια πάγε κ' ἔλα

Μὲ ζαλιῖζουν τὸ κεφάλι,

Καὶ μὲ βγάλλουν ἕως κάτω φέσια, σκούφους καὶ καπέλα;

Ἐεῦρεις πῶς μὲ **Κ α μ π ι ν έ τ α** ὁκτὼ δέκα ἐνταύτῳ

Ἀνταπόκρισιν βαστῶ,

Κ' ἔχω σχέδια καὶ σχέσεις μυστικάς μὲ τὸ καθένα;

Πλὴν τὴν γλῶσσά μου νὰ φάγω παρὰ νὰ τὸ ᾽πῶ κανέναν.

Κακοῤροιζικὰ μεγάλη νὰ μὴν ᾔν' ἱεραρχία

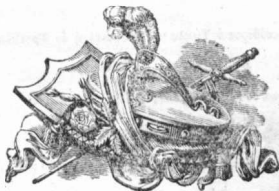
Στοὺς πολιτικούς κάμμια!

Ἵπουργὸς ὁ Κύρ Κωλέττης καὶ ὁ Κύρ Μαυρεσκορδάτος,

Κ' ἐγὼ, τόσον πνευματώδης κι' ἀπὸ μάθησιν γεμάτος,

Πρόεδρος τοῦ Ὑπουργείου νὰ μὴν γένωμαι ἀκόμα,
 Καὶ νὰ στέκω ἀπ' ἀντίκρου μὲ τρεῖς πῆχαις φαρδὺ στόμα!
 Πλὴν τὰ δάκτυλά μου, φίλε, προτιμῶ νὰ φάγω πρῶτα,
 Παρὰ νὰ μετρῶ στὸ χέρι τ' ἀναρίθμητά μου φῶτα.

Πολὺς ἄνθρωπος θὰ ἤμουν κ' εἰς τὴν ζύγην τῶν ἀνθρώπων
 Θὰ νὰ εἶχα πολὺν τόπον,
 Ἄν δὲν ἤμουν μετριόφρων κ' ἤθελα νὰ καυχῇθῶ.
 Πλὴν τουκάκου! μοναχός μου δὲν ἔμπορῶ νὰ παινεθῶ.
 Ἡαῖνα, φίλε μου, ἐμένα,
 Νὰ παινῶ κ' ἐγὼ ἐσένα,
 Γιὰ νὰ μάθῃ καὶ ὁ κόσμος ὁ καθεὶς μας τί βραβαίνει,
 Καὶ κανένας καυχῆσιζης ἐμπροστὰ μας νὰ μὴ βγαίνει.

Ο ΓΛΥΚΟΦΑΓΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΓΡΑΦΟΣ.

Τὸν προπερασμένον μῆνα σ' ἓνα ἵπουργόν μας εἶπα·

Ἐντροπήν δὲν ἔχεις πλέον; Σ' ἐσηκώθηκεν ἡ τσίπα,

Κι' ἄφησες ἀδικημένον ἓνα Ναύπλιον νὰ κλαίῃ;

Ἀπο ζέσιν πατριώτου ἡ καρδιά μου ὅλη καίει.

Σκοπὸν ἔχω νὰ ἐκδώσω Φύλλον περιοδικόν,

Ποῦ περιοδαῖς νὰ πιάνουν τὸν καλὸν καὶ τὸν κακόν.

Θερμὸς εἶμαι πατριώτης, καὶ κουκούλια 'γὼ δὲν βάφω·

Ἡ ὑπουργήμα μὲ δίδεις, ἡ Ἐφημερίδα γράφω.

« Εἶν' ἐλεύθερος ὁ Τύπος » ψήφισεν ἡ ἐν Τροιζῆνι,

Ἄρθρον Ἄλφα, Πι σελίδα·

Τὸ δικαίωμά του τοῦτο κάνεις Ἕλλην δὲν ἀφίνει.

Δὲν προδίδω τὴν πατρίδα·

Θὰ φωνάξω, θὰ κτυπήσω τοὺς Μεγάλους, τὸν λαόν,

Αγγλους, Γάλλους, Ῥώσους, Τούρκους . . . θὰ κτυπήσω τὸν θεόν.

Θερμὸς εἶμαι πατριώτης, καὶ κουκούλια 'γὼ δὲν βάφω·

Ἡ ὑπουργήμα με δίδεις, ἡ Ἐφημερίδα γράφω.

Εὐκλεεῖς καὶ φωτισμένας χαίρει σήμερον ἡμέρας

Ἡ ἐλεύθερη Γαλλία·

Πλὴν στὸ ἔθνος μας ποῦ δόξα; Ποῦ στὸ ἔθνος μας Σχολεῖα;

Ποῦ ἐλεύθερος ἀέρας;

Ἀπὸ ἔρωτα πατρίδος ἂν δὲν θέλῃς νὰ καῶ,

Δόσε μ' ἓνα κοκκαλάκι . . . σὲ ἐρκίζω στὸν θεό!

Θερμὸς εἶμαι πατριώτης, καὶ κουκούλια ἔγω δὲν βάφω·

Ἡ ὑπουργήμα με δίδεις, ἡ Ἐφημερίδα γράφω.

Ἦμουν στὴν ἀρχὴν ψευτάκος· ἀγαπούσα τὴν ἀπάτην,

Κ' ἔκαμα τὸν Διπλωμάτην·

Πλὴν ὁ κόσμος δὲν ἀλλάζει; Μ' αὐτὸν ἀλλαξά κ' ἐγώ.

Θέλετε νὰ ξαναλλάξω; Κάμετέ με Ὑπουργό . . .

« Ὑπουργὸς ἐσύ! μὲ εἶπε μ' ἀγριαῖς φωναῖς ἐκεῖνος·

« Ὑπουργὸς ἐσύ! ψωρίτη! δημοκράτη τῆς Τροϊζῆνος!

« Οὐτε φοῦρκκ δὲν σὲ δίδω . . . Πήγαινε, κουκούλια βάφε·

« Κ' εἰς τὸ Φύλλο ποῦ θὰ δώσης ὅ,τι σὲ καταίβῃ γράφε!»

Ἀρχισα λοιπὸν νὰ γράφω, νὰ τυπώνω τοῦτα ἑκείνα·

Πλὴν τοῦ φίλου ἡ γυναῖκα, ἡ Κυρά μας Ὑπουργίνα

Μ' ἔσειλε πέντε ποτήρια τριαντάφυλλο γλυκὸ,
Καὶ μ' αὐτό της τὸ χεράκι τὸ χρυσὸ κ' ὑπουργικὸ

Μ' ἔγραψε· « Κὺρ πατριώτη,

« Λάβε τὸ γλυκὸ, διότι

« Θερμὸς εἶσαι πατριώτης, καὶ κουκούλια σὺ δεν βάφεις,

« Κι' ἂν δὲν φάγῃς τὸ γλυκὸ μου κατὰ τοῦ ἀνδρός μου γράφεις. »

Εὐφρανα τὸν λάρυγγά μου μετὰ τὴν ῥοδοζάχαρή της,

Κ' ἡ Ἐφημερίς μου στάζει ῥοδοζάχαρη καὶ μέλι,

Κι' ὁ καλὸς της Πατατοῦκος περνᾷ χρήσιμος πολίτης,

Κι' ἀπ' ὀπίσω τί με ψάλλουν κουκουτσάκι δὲν με μέλει.

Ἄκριτον θὰ με φωνάζουν· ἐγὼ εἶμαι κριτικὸς,

Τὴν δουλίτσα μου κυττάζω κ' εἶμαι ὅλος ὑλικός.

Θερμὸς εἶμαι πατριώτης, καὶ κουκούλια ἔγω δὲν βάφω.

Πλὴν τῶν Ὑπουργῶν μας τρώγω τὸ γλυκὸ, καὶ γλυκὰ γράφω.

Ο ΓΛΥΚΟΦΑΓΟΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΓΡΑΦΟΣ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΤΟΥ.

Φίλτατοι συνδρομηταί μου, μυρωδιά με ἦλθ' ἀχρεία

Πῶς εἰς τοῦ λουτροῦ σέ λίγο θά μ' ἀφήσετε τὰ κρύα.

Σᾶς ἐθάμβωσαν τὰ μάτια τοῦ Ἡλίου αἱ ἀκτῖνες;

Εἰς τοὺς δρόμους ἂν ἐβγαίνω μ' ὑπουργοὺς καὶ ὑπουργίνας,

Ἐπαυσα νὰ ᾄδῃ ἐκαίνο;

Ὁ ξεβράκωτος καὶ ὁ σφόδρα ἐχλοκράτης τῆς Τροιζῆνος;

Ἐφαγα τῆς ὑπουργίνας τὸ γλυκὸ . . . Ποιὸς τὸ ἀρνεῖται;

Τὸ γλυκὸ ξυνὸ νὰ ἔθῃ ἀπ' τὴν μάτη μου ζητεῖται;

Μάρτυς ὁ θεὸς! δὲν εἶχα μὲ τοὺς ὑπουργοὺς φιλίαν

Πλὴν σ' ἀφίνουν ἡσυχίαν;

Μίσσας' ἓνα γραμματάκι φλουριά κάμποσα σέ βάζουν,

Καὶ τὸ στόμα σου τὸ φράζουν.

Σὲ λαλεῖ γλυκὰ ὁ ἓνας καὶ εἶν' οἱ λόγοι του σὰν μέλι,

Καὶ ὁ ἄλλος εἰς τὸ σπῆντι ροδοζάχαρην σέ στέλλει.

Ἐφαγα τῆς ὑπουργίνας τὸ γλυκὸ . . . Ποιὸς τὸ ἀρνεῖται;

Τὸ γλυκὸ ξυνὸ νὰ ἔβγῃ ἀπ' τὴν μύτη μου ζητεῖτε ;

Τὴν ἀχαριστίαν , φίλοι , οὐτ' ὁ διάβολος δὲν θέλει·

Πῶς τὸ χέρι νὰ δαγκάσω ὅπου στᾶζει ὅλο μέλι ;

Ἀφ' οὗ ἄρχησα νὰ τᾶχω μὲ τοὺς Ἱπουργοὺς καλὰ ,

Ἀρχησα νὰ κτίζω σπήτια καὶ μεγάλα κ' ὑψηλά.

Εἰς τοὺς δύο πάτους εἶμαι · νὰ ὑψώσω καὶ τὸν ἄλλον,

Καὶ νὰ δείξω χαρακτῆρα σὰς ὑπόσχομαι μέγαν.

Ἐφαγα τῆς Ἱπουργίνας τὸ γλυκὸ . . . Ποιὸς τὸ ἀρνεῖται ;

Τὸ γλυκὸ ξυνὸ νὰ ἔβγῃ ἀπ' τὴν μύτη μου ζητεῖτε ;

Ἄν ἐχθρὸς τῶν Ἱπουργῶν μας φαίνωμαι μιὰν ἐβδομάδα·

Καὶ τὴν ἄλλην τοὺς χαδεύω , δὲν τὸ κάμνω μὲ λωλάδα,

Κ' εἶναι ἄδικο μαζῇ μου νὰ πιασθῇτε στὰ μαχαίρια.

Εἶναι σφάλμα τοῦ θεοῦ μας ποῦ μᾶς ἔδωκε δυὸ χέρια.

Μὲ τὸ ἓνα χέρι θέλω τὰ φλουράκια σας ν' ἀρπάξω,

Καὶ τῶν Ἱπουργῶν μὲ τ' ἄλλο τὸ πουργάκι νὰ βουζάξω.

Ἐφαγα τῆς Ἱπουργίνας τὸ γλυκὸ . . . Ποιὸς τὸ ἀρνεῖται ;

Τὸ γλυκὸ ξυνὸ νὰ ἔβγῃ ἀπ' τὴν μύτη μου ζητεῖτε ;

Θέματ' ἄρατα σὰς γράφω ; Τόσα ἔμαθα καὶ ἔξέρω.

Πειρατεύοντ' αἱ ιδέαι ; Ποῦ νὰ πάγω νὰ ταῖς εὕρω ;

Ὅ,τι ξεύρω σᾶς τὸ κάμνω· σὺν σκυλλί γαῦ! γαῦ! γαυγίζω·

Μὲ παραμαγεύρου ὕβρεις ἂν τὸ Φύλλο μου γεμίζω,

Τί μ' ἀνοίγετε τὸ σῶμα σὺν τ' ἀνόητα μωρά;

Ὁ καθνένας μας μυρίζει ὅ,τι ἦτον μιᾷ φορᾷ.

Ἐφαγα τῆς Ὑπουργίνας τὸ γλυκὸ . . . Ποιὸς τὸ ἀρνεῖται;

Τὸ γλυκὸ ξυνὸ νὰ ἔβγῃ ἀπ' τὴν μύτη μου ζητεῖτε;

Ἡ ΚΡΙΣΙΣ ΤΟΥ ὈΠΛΑΡΧΗΓΟΥ Θ. ΓΡΙΒΑ,

Ἡ Ὁ ΚΑΤΗΓΟΡΟΣ ΤΟΥ ΠΑΡΑΙΤΟΥΜΕΝΟΣ.

Ἐ-θα-σεν ἡ ὀλεθρία, ἡ δικάσιμος ἡμέρα,

Κι' ἄρχησε νὰ μὲ μυρίζῃ μήπως δὲν τὰ θγάλω πέρα.

Μάρτυρας κατὰ τοῦ Γρίβα δὲν ἠμπόρεσα νὰ εὔρω,

Κι' ἀπ' εἰδῶ νὰ τὰ προμνίσω μὲ τί πρόφασιν δὲν ξεύρω.

Ἄλλο πλέον δὲν μὲ μένει παρὰ ἡ παραίτησίς μου,

Καὶ εἰς γράμματα μεγάλα Ἡ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΗΣΙΣ ΜΟΥ.

— Δικασταί! κατὰ τοῦ Γρίβα

Ἐχω εἴγγραφα μιὰν στίβα·

Ἐχω πρόβαις καὶ ῥαγγιόναις κι' ἀργγομέντα ὅσα θέλω.

Πλὴν ἀντίο! . . τὰ καπνίζω, καὶ σὰς θγάλλω τὸ καπέλο . . .

Νὰ ὁ λέων τῶν Μεγάρων! Νὰ, ἐμβαίνει χωρὶς τρόμον,

Μὲ τὴν χαίτην σηκωμένην καὶ χυμένην εἰς τὸν ὄμον·

Στὸ Κριτήριον ἐμβαίνει, καὶ νομίζεις πῶς μ' αὐτὸν

Ἐξ ἐμβαίνουν χιλιάδες φοβερῶν Ρουμελιωτῶν·

Νὰ αἱ χίλιαί του νίκαι! Νὰ τὰ Μέγαρα ἐμπρὸς μου!

Τρέμω . . . χάνεται ὁ νοῦς μου . . . τρέμω . . . σβύνεται τὸ φῶς μου.

— Δικασταί! κατὰ τοῦ Γρίβα

ἔχω ἔγγραφα μιὰν στίβα·

ἔχω πρόβαις καὶ ῥαγγιόναις κι' ἀργγομέντα ὅσα θέλω·

Πλὴν ἀντίο! . . τὰ καπνίζω, καὶ σᾶς θγάλλω τὸ καπέλο . . .

Ὁμιλεῖ, ἐν ᾧ τὸν κάμνει ἐξετάσεις ὁ Κριτής·

« Εἴμ' ὁ Γρίβας, καὶ σᾶς λέγει ἄρκετὰ τὸ ὄνομά μου.

» Ἐρωτᾷτέ με τί μάχαις κέρδισα ἐκ γενετῆς,

« Τί πληγαῖς στὰ κόκκαλά μου.

» Δι' αὐτὰ νὰ σᾶς λαλήσω καταδέχομαι, Κριταί!

» Πλὴν δι' ἀνυπάρκτους φόνους, δι' ἐγκλήματα ποτέ.

— Δικασταί! κατὰ τοῦ Γρίβα

ἔχω ἔγγραφα μιὰν στίβα·

ἔχω πρόβαις καὶ ῥαγγιόναις κι' ἀργγομέντα ὅσα θέλω·

Πλὴν ἀντίο! . . τὰ καπνίζω, καὶ σᾶς θγάλλω τὸ καπέλο . . .

Ἐξακολουθεῖ· ἀκοῦτε! « Ἐὰν ἦμουν δολοφόνος,

« Σᾶς ἐφόνευσα στὸ Ναύπαι, ὅταν δὲν ἐμβόηκα μόνος·

« Ἀλλὰ ἓνα μόνον εἶχα κ' ἔχω πάντοτε σκοπὸν,

« Τὸ νὰ μ' ἔχη Στρατηγὸν τῆς ἡ θεᾷ Ἐλευθερίας.

« Κριταί, ὄρκον μὲ ζητεῖτε ; Σᾶς ὀρκίζομαι λοιπόν,

« Ὅτι ἔσωσα τὸ ἔθνος στῆς Κορίνθου τὰ πεδία »

— Δικασταί ! κατὰ τοῦ Γρίβα

Ἐχὼ ἔγγραφα μίαν στίβα·

Ἐχὼ πρόβαις καὶ ῥαγγιόναις κι' ἀργυρομέντα ὅσα θέλω·

Πλὴν ἀντίο ! . . τὰ καπνίζω, καὶ σᾶς βγάλλω τὸ καπέλο . . .

Ὁ Συνήγορός του νάτος ! Ἀρχισε νὰ ῥητορεύῃ . . .

Τὸ ἀκρατήριόν του ὥσάν πέλαγος σαλεύει,

Κυματίζει καὶ γογγυζα·

Μίαν μίαν τὰς καρδίας· ὁ ἀντίζηλος κερδίζει·

Αἱ φωναὶ τοῦ ἀντηχεῦσι· τὸ θηρίον θὰ μᾶς φάγῃ·

Ἀδελφοί, θὰ μᾶς σφουρίζουν· ἡ δευλιὰ μᾶς κακὰ πάγει.

— Δικασταί ! κατὰ τοῦ Γρίβα

Ἐχὼ ἔγγραφα μίαν στίβα·

Ἐχὼ πρόβαις καὶ ῥαγγιόναις κι' ἀργυρομέντα ὅσα θέλω·

Πλὴν ἀντίο ! . . τὰ καπνίζω, καὶ σᾶς ἐγάλλω τὸ καπέλο . . .

Ἐσιώπησεν ἐκεῖνος· πλὴν καθεὶς Κριτῆς στὸ χέρι

Λευκὴν ψῆφον ὑπὲρ Γρίβα ἐξ ἀμαρτιῶν μου φέρει.

Ἀθωώθη· « Ζήτω ! Ζήτω ! » οἱ Ἐλευθεροὶ φωνάζουν,

Καὶ μὲ δάκρυα οἱ φίλοι καὶ ὁ λαὸς τὸν ἀγκαλιᾶζουσιν.

Τὸ ἐπρόλεγεν ὁ Σοῦτσος καὶ ἔψαλλε μὲ τὸ ποτήρι·

« Ἀπ' τὸν Ἰτς- Καλὲ θὰ ἔξγῃ· τρεῖς τράκα, τίρι λίρι!»

— Δικασταὶ! κατὰ τοῦ Γρίβα

Ἐχω ἐγγράφα μιὰν στίβα·

Ἐχω πρεβαι καὶ ραγγιόναις καὶ ἀργγομέντα ὅσα θέλω·

Πλην ἀντίο! . . τὰ καπνίζω με γροθιαῖς εἰς τὸ καπέλο .

Ο ΦΙΛΗΔΟΝΟΣ.

Ἡ μικρὴ Πρωτεύουσά μας ἔσον πάγῃ κάθε μέρα
Γένεται ὠραιότερα·

Τὸ σφυρὶ πάντοῦ δουλεύει ἐδῶ κῆποι ἔθνηκοί,
Ἐκεῖ σπήτια μαρμαρένια, καὶ ἀμάξια παρεκεῖ·
Στεναῖς μέσαις τῆς Ὀδίσσας καὶ τῆς Σμύρνης καπελῖνας
Στον λιμένα μας ἀράζουν ἑκατὸ τὸν κάθε μῆνα.
Τώρα μόνον τὴν Ἑλλάδα μὲ καλὸ τὴν βλέπω μάτι,
Καὶ τὴν ἀγαπῶ κομματί.

Προτοῦ κάθουμουν στὸ σπήτι, καὶ μ' ἐπότιζε στὸ στρῶμα
Ἡ βροχὴ ἀπὸ τὸ δῶμα·

Ἡ καρδιά μου λαχταροῦσε παριζίνικο φαγί·
Πλὴν τουκάκου' κι' αὐτὸ ἦτον ἡ καιρία μου πληγή.
Ποῦ σταχὸ νὰ εὔρης τότε; Ποῦ λαγὸ, καὶ ποῦ τρυγόνι;
Τοῦ πολιοῦ τὸ γάλα τώρα ὁ θεὸς μᾶς χαριτόνει.
Τώρα μόνον τὴν Ἑλλάδα μὲ καλὸ τὴν βλέπω μάτι,
Καὶ τὴν ἀγαπῶ κομματί.

Πόλεμον, χάριτι θεία, ἡ Ἑλλάς δὲν ἔχει τώρα
 Εἶδ' ἐμὴ, σὰς βεδιόνω, δὲν ἐκάθουμουν μιαν ὥρα.
 Τὸ πουργὸ καθὼς δὲν πάρω ἓνα δάκτυλο σχιμπάνια

Καὶ δυο τρία παντεσπάνια,
 Κόπτουνται τὰ ἥπατά μου ἀπ' τὴν ἄκραν ἀτονίαν,
 Κι' ἀρχινῶ εὐθὺς νὰ πάσχω ἐμετὸν κ' ἡμικρανίαν.
 Τώρα μόνον τὴν Ἑλλάδα μὲ καλὸ τὴν βλέπω μάτι,
 Καὶ τὴν ἀγαπῶ κομμάτι.

Γιάννη, Δῆμο, Κώστα, Πέτρο, καὶ σεῖς δουλκοὶ μου τριάντα ἔ
 Δὲν σκαλεύετε; Ποῦ εἰσθε; Ὁκ κυτπῶ τὰ χέρια πάντα;
 Στὸ παράθυρό μου φέρτε τὸ παχύ μου μαξηλάρι . . .
 Φέρτε μὲ το, καὶ κόντεύει γλυκὸς ὕπνος νὰ μὲ πάρῃ.
 Τί ἐξαίρετη ποῦ εἶναι ἡ ζωὴ ἡ ξαπλωμένη!
 Ἡ δουλιὰ καὶ ὅχι ἄλλο τοὺς ἀνθρώπους ἀρρώσταίνει.
 Τώρα μόνον τὴν Ἑλλάδα μὲ καλὸ τὴν βλέπω μάτι,
 Καὶ τὴν ἀγαπῶ κομμάτι.

Τὴν αὐγὴν πῶς μὲ ἀρέσει, μὲ τὸν σκύλλο ἀφ' οὗ παίζω,
 Χρυσοστόλιστος νὰ στέχω στὸ παράθυρό μου ἔξω,
 Νὰ βαστῶ Ἐφημερίδαις, μιὰν ἀράδα νὰ διαβάζω,
 Καὶ τρεῖς ὥραις τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὸν δρόμον νὰ κυττάζω.

Νὰ στοχάζονται πῶς εἶμαι σταῖς μελέταις μου ἐπάνω,
 Κ' ἐγὼ τράκα! τεντωμένους τὰς κλειδώσεις μου νὰ σπάνω!
 Τώρα μόνον τὴν Ἑλλάδα μὲ καλὸ τὴν βλέπω μάτι,
 Καὶ τὴν ἀγάπῳ κομματί.

Ἀδελφοί, ὁ Ἀρχηγός μας καλὸς εἶναι ἢ κακός;
 Ἥμουν, εἶμαι καὶ θὰ ᾔμαι Ἀντικυβερνητικός.
 Νὰ τὰ ἔχη κακὰ θέλω ἢ Κυβερνήσις μ' ἐμένα;
 Τρέμω μήπως μὲ πλακώσῃ μὲ ὑπουργήμα κάνανα,
 Καὶ δι' ἓνα κοκκαλάκι ἐν ᾧ τρώγεσθ' ἐσεῖς τόσο,
 Ἐγὼ κάμνω τὸν σταυρό μου ἀπ' αὐτὸ γὰρ νὰ γλυτώσω.
 Ἔτσι μόνον τὴν Ἑλλάδα μὲ καλὸ τὴν βλέπω μάτι,
 Καὶ τὴν ἀγάπῳ κομματί.

Ο ΧΩΡΙΣ ΥΠΟΥΡΓΗΜΑ

ΝΑΠΑΪΟΣ.

Στὴν Ἑλλάδα ζῇ ἀκόμα

Ἐν ἀπελπισμένον Κόμμα,

Ὅπου εὐχεται ὁ κόσμος νὰ χαλάσῃ ὀλίγως

Κ' ἡ Κυβέρνησις νὰ πᾶγῃ κ' ἡ Ἑλλὰς κακὴν καλῶς.

Ἕνας καθ' αὐτὸ Ναπαῖος, ποῦ δὲν ἔλαβε δουλιᾶ,

Ἐλεγε προχθὲς θρηνηῶντας καὶ τραβῶντας τὰ μαλλιᾶ.

« Ἄπ' τὸ πείσμά μου θὰ σκάσω . . . Ἄχ! ὑπουργήμα δὲν ἔχω . . . »

Στοῦ Ναυπλιοῦ τοὺς δρόμους νέα νὰ σκορπίσω καὶ δὲν τρέχω ;

Τῆς Εὐρώπης, Κύριοί μου, ὅλη ἄλλαξεν ἡ στάσις

Κύριοί μου, δεκαπέντε φύτρωσαν ἐπαναστάσεις

Ὡσάν τῆς τρελῆς ὁ κόσμος θὰ νὰ γένῃ τὰ μαλλιᾶ.

(Πῆραν τὸ ὑπουργημά μου . . . Ἐμείνα χωρὶς δουλιᾶ.)

Διόβασα Ἐφημερίδας, κ' ἔχω ἓνα σακκὶ νέα

Ἐξεθρονίσαν τὰ ἔθνη κ' ἄλλον ἓνα Βασιλέα.

Οἱ Φραντσέζοι ἄνω κάτω πολέμους στὴν Πολωνία·
 Ἄναψε τὸ Πιεμόντε· στὸ Μαδρίτ ἀποστασία·
 Ὡσὰν τῆς τρελῆς ὁ κόσμος θὰ νὰ γένη τὰ μαλλιά.
 (Πῆραν τὸ ὑπουργημά μου . . . Ἐμείνα χωρὶς δουλιά.)

Ἡ Ῥωσσία, ἡ Αὐστρία κ' ἡ Προυσία ἐνωμέναις,
 Ἡ Γαλλία κ' ἡ Ἀγγλία μὲ κρυφὰς δεσμοὺς δεμέναις,
 Χιλιάδας χιλιάδων στρατιώτας θὰ σηκώσουν·
 Δύσις, Ἄρκτος, Μεσημβρία καὶ θὰ πάρουν καὶ θὰ δώσουν·
 Ὡσὰν τῆς τρελῆς ὁ κόσμος θὰ νὰ γένη τὰ μαλλιά.
 (Πῆραν τὸ ὑπουργημά μου . . . Ἐμείνα χωρὶς δουλιά.)

Ὅταν σπάσ' ἡ Συμμαχία, ἡ Ἑλλάς μας τί θὰ γένη ;
 Καὶ αὐτὴ θὰ λάβῃ μέρος, ἡ οὐδέτερον θὰ μένῃ ;
 Ἐκστρατεῖαν ὁ Σουλτάνος κατεπάνω μας ἂν στείλῃ,
 Οἱ Φραντσέζοι θὰ μᾶς ἦναι, ἢ οἱ Ῥώσσοι στενοὶ φίλοι ;
 Ὡσὰν τῆς τρελῆς ὁ κόσμος θὰ νὰ γένη τὰ μαλλιά.
 (Πῆραν τὸ ὑπουργημά μου . . . Ἐμείνα χωρὶς δουλιά.)

Στὰ τριαντατρία λέγουν πῶς κομήτης θὰ περάσῃ,
 Πῶς θὰ πῇ τὴν θάλασσάν μας καὶ τὴν γῆν μας θὰ χαλάσῃ·

Ἄνω κάτω θάλλουν τότε Βασιλεῖς, Ἀριστοκράται·

Ἄνω κάτω Σιμωνίσται· ἄνω κάτω Δημοκράται.

Ὡσαν τῆς τρελῆς ὁ κόσμος θὰ νὰ γένη τὰ μαλλιά.

(Πῆραν τὸ Ὑπουργεῖόν μου . . . Ἐμείνα χωρίς δουλιὰ.) »

Ἡ Ἀηδία τῆς

ΖΩῆς.

Τί πληξίς! ἄλλας ἡ ζωὴ νὰ εἶχε καὶ ὀλίγω!

Ἀ! Ἀ! Ἀ! Ἀ! τὸ στόμα μου τρεῖς πηλαμκίς τ' ἀνοίγω . . .

Κάθε αὐγὴν ὁ ἥλιος τῆς χθεσινῆς ἡμέρας,

Καὶ κάθε νύκτα οὐρανὸς μὲ τοὺς αὐτοὺς ἀστέρας!

Κάθε ἡμέραν τακτικὰ καθεὶς μὲ τ' ὥρελόγι

Νὰ ἐξυπνᾷ, νὰ τρώγῃ,

Καὶ δι' αὐτὸν τὸν ἐντιμον σκοπον νὰ κοπιᾷ!

ὦ! τί ζωὴ, καὶ πῶς κάνεις νὰ μὴν ἀηδιαζῇ;

Ζῆς μόνος κι' ἀνεξάρτητος; Ἀπὸ τὴν πληξίν σκάσεις.

Ἀαμβάνεις ὑπουργήματα; Τὴν ἀρετὴν σου χάνεις.

Νυμφεύεσαι; Στὸ μέτωπον θὰ σὲ κεντᾷ ἡ μύγα·

Μὲ πόσους ἡ Σωσάνα σου θὰ παίζῃ τυφλομύγα!

Στοῦ γάμου τὸν βαρὺν ζυγὸν τὸν τράχηλον δὲν κλίνεις;

Ἢ νέαις, ποῦ μυρίσθηκαν πῶ; ἀτλητῆς θὰ μείνης,

Σὰν κάργαις πονηρικῆς πετοῦν, ἄλλου φωλιᾷ γυρεύουν.

Κ' οἱ ποντικοὶ μερόνυκτα στὸ στρῶμά σου χορεύουν.

Στὸ Ναύπλιον ὡς καὶ γυμνὴ καὶ φαλακρά ἡ φύσις·
 Πῶς νὰ περάσῃς τῆς ζωῆς τὰς ὥρας τὰς ἀέργους;
 Στὸ σπήτι σου καθήμενος, κἂν ν' ἄκουες εἰδήσεις
 Ὀλίγον περιέργους!

Ὁ ἓνας τῶρα Ὑπουργός, καὶ ὕστερα ὁ ἄλλος·
 Κ' ἐκεῖνος ὅπου ἔλειψε Πολιτικὸς μεγάλος,
 Μεγάλος καὶ παντάζιος κ' ἐκεῖνος ποῦ ἐμβῆκε!
 Τῷ ὄντι, Ἐξοχώτατοι, καὶ θρόνος σᾶς ἀνήκει!

Ἄς ἤθελαν οἱ ἄνθρωποι ἀλλοτρίοι νὰ γένουν!
 Διὰ ταῖς ἁμαρτίαις μου οἱ ἴδιοι ὅμως μένουσιν.
 Πῶς νὰ τοὺς κάμῃς Σάτυραις; Αἱ ἴδιαι τῶν κακίαι,
 Τὰ ἴδια ἐλαττώματα, αἱ ἴδιαι μοχθηρίαι.
 Ὡ φίλει μου, βαρυνομαι ὡς καὶ ν' ἀνοίξω χεῖλη
 Καὶ νὰ σᾶς σατυρίσω.

Ὅρκον σᾶς κάμνω, Ὑπουργοί. πῶς καὶ νὰ σᾶς δροσίσω
 Βαρύνομαι. . . καὶ ἀπορῶ πῶς πιάνω τὸ κονδύλι.

Κάμμία εὐχαρίστησις στὰς πόλεις μας, κάμμία!
 Κάνενα μικρὸν θέατρον! Κάμμία κωμωδία!
 Τὴν πληξίν τῶν πραγμάτων μας καὶ τὴν μονοτονίαν

Ἡ τύχη μᾶς ὑπόσχεται πῶς θὰ διασκεδάσῃ,
 Καὶ τὰς μεγάλας κεφαλὰς τῶν Πρώτων μίαν μίαν
 Μ' ἄσπρα πτερὰ καὶ τρίκωχα καπέλα θὰ σκεπάσῃ,
 Πλὴν ὅσον κωμικαὶ φανοῦν με φράγγικα στολίδια,
 Δὲν θὰ μᾶς πλήκτουν πάντοτε με τὰ μυαλὰ τὰ ἴδια;

Χασμούρημα τὸ κάθε τι, ὥς κ' ἡ ἀθανασία·
 Ὅποτεν δὲν αἰσθάνωμαι, τί θέλω Μουσολεῖα;
 Ἡ ποίησις ὑπόληψιν μεγάλην κί' ἂν με δώσῃ,
 Τί θέλω κατορθώσῃ;
 Ζωὴν ἀθάνατον ζητῶν μ' ἐναρμονίους ἤχους,
 Μὴ τάχα δὲν γηράσκω;
 Μ' ἐνύσταξε κί' ὁ Παρνασσός, καὶ τώρα γράφων στίχους,
 Βεβαιωθῆτε, χάσκω.

Ο Θ Ε Ο Σ.

Ὁ Θεός, ἐνθρονισμένος στὸ οὐράνιον Παλάτι,
 Τὰς ἡνίας τῶν ἀστέρων εἰς τὰς χεῖράς του ἐκράτει
 Μὲ τὸ τηλεσκόπιόν του εἶδε κάπου μακρυνά
 Καὶ τῆς μικροτάτης Γῆς μας τὸν πλανήτην νὰ γυρνᾷ.
 Ἐνα ἕνα τοὺς λαοὺς τῆς κῦτταξε μὲ τὴν ἀράδα,
 Καὶ τὴν κεφαλὴν του σείων εἶπε βλέπων στὴν Ἑλλάδα·
 « Ἄν ἤξεύρη τὸ τί κάμνει ὁ μωρὸς αὐτὸς λαός,
 Νὰ μὴν ᾔμ' ἓνας Θεός !

Πλέοντα χωρὶς πυξίδα καὶ μὲ τ' ἄρμενα σχισμένα
 Τὸν ὠδήγησεν ἡ χεὶρ μου εἰς ἀκύμαντον λιμένα·
 Μόλις ἄρχισε γαλήνην καὶ ἀνάπαυσιν νὰ χαίρη,
 Καὶ ἰδοὺ τῆς ἡσυχίας τὸν ζυγὸν δὲν ὑποφέρει.
 Νὰ τὸν γαργαλίζουν πάλιν ἄρχισαν μ' ἀσιδοσίας,
 Καὶ αὐτὸς νὰ γλυκακούη ῥαδιούργων νουθεσίας.
 Ἄν ἤξεύρη τὸ τί κάμνει ὁ μωρὸς αὐτὸς λαός,
 Νὰ μὴν ᾔμ' ἓνας Θεός !

Ἀξιώθηκε νὰ λάβῃ κ' ἓνα δύο Γραμματεῖς,
Οὐρανοκαταιβασμένους ὥσταν νὰ τοὺς εἶχέ τις·

Μὲ πτερὰ εἰς τὸ κεφάλι, μ' ἐπωμίδας εἰς τοὺς ὤμους·

Ὅταν τρέχουν εἰς τοὺς δρόμους,

Πῶς μ' ἐκπροσωποῦν νομιζοῦν, κκακρόνουν καὶ φουσκόνουν,

Καὶ μικροὶ μεγάλοι, ὅλοι ὡς τὰ νέφη τοὺς ὑψόνουν.

Ἄν ἤξεύρῃ τὸ τί κάμνει ὁ μωρὸς αὐτὸς λαὸς,

Νὰ μὴν ᾔμ' ἓνας Θεός!

Κάποτε τ' αὐτὶ τεντόνω, καὶ ἀκούω τῶν ἀνθρώπων

Ταῖς ἀστεΐαις, προσευχαῖς·

Ἐνας ἥλιον γυρεύει, ἄλλες ἀκοπαις βροχαῖς,

Κι' ἄλλος μὲ ζητεῖ τοῦ ἄλλου νὰ διαδεχθῇ τὸν τόπον·

Ὁ καθεὶς ἐνώπιόν μου τὰ ἐγκλήματά του φέρει,

Καὶ συνένοχόν του θέλει ὡς κ' εἰμὲ νὰ καταφέρῃ.

Ἄν ἤξεύρῃ τὸ τί κάμνει ὁ μωρὸς αὐτὸς λαὸς,

Νὰ μὴν ᾔμ' ἓνας Θεός!

Ὡς νὰ ᾔμουν τύραννός του, τρέμων καὶ γονυκλιτῶς

Τοὺς βωμοὺς καὶ νάρθηκάς μου μὲ τὰ δάκρυά του βρέχει·

Στὴν ἐλληνικὴν του γλῶσσαν, ποῦ δὲν ἐννοεῖ κι' αὐτὸς,

Πουρνὸ βράδι λέγει, λέγει, καὶ τελειωμὸν δὲν ἔχει·

Αἰ ἐμὲ φωνάζει ἓνας πῶς νηστεύει ἓνα χρόνον,

Καὶ πῶς ἔγεινεν ὁ ἄλλος ἀσκητῆς δι' ἐμὲ μόνον.

Ἄν ἤξεύρη τὸ τί κάμνει ὁ μωρὸς αὐτὸς λαός,

Νὰ μὴν ἦμ' ἓνας Θεός!

Μερικοὶ μὲ μαῦρα ράσα εὐλογοῦν, ἢ ἀφορίζουν

Καὶ τὸν ὄχλον δεκατίζουν·

Σάρκα ρυπαράν καὶ πάθη προσπαθοῦν νὰ μὲ φορέσουν,

Κ' ἡ καρδιά των ὅσα θέλῃ, αὐτὰ λέγουν πῶς μ' ἀρέσουν.

Τὴν κατάρα των νὰ ἔχω ἂν ποτέ μου εἰς τ' αὐτὴ

Ὁ ἀθῶος ἐγὼ Πλαστὴς μυστικὰ τοὺς εἰπά τι.

Ἄν ἤξεύρη τὸ τί κάμνει ὁ μωρὸς αὐτὸς λαός,

Νὰ μὴν ἦμ' ἓνας Θεός!

Ἡ ΠΡΩΤΗ ΑΠΡΙΛΙΟΥ,

ἢ ἡ ἡμέρα τοῦ ἈΤΙΜΩΡΗΤΟΥ ΨΕΥΔΟΥΣ (1).

- Εἶναι πρώτη Ἀπριλίου· ἡ δική μας εἶν' ἡμέρα·
- Νὰ σκορπίζωμεν τὰ λόγια ἡμποροῦμεν στὸν ἀέρα
- Καὶ νὰ τάζωμεν εἰς ὅλους ὑπουργήματα μεγάληα,
- Ν' ἀπατῶμεν ἕναν κόσμον καὶ νὰ τᾶχωμεν καθάλα.
- Ψεύστας Ὑπουργοὺς μᾶς λέγουν ; Τοὺς φωνάζομεν μὲ θάρρος·
- Εἶναι πρώτη Ἀπριλίου, Κύριοι, καὶ μὴ πρὸς ἑᾶρος.
- Ἕλληνες, αἱ τέσων χρόνων καὶ σφαγαῖς σας καὶ θυσίαις
- Εἶναι ἁγίαις καὶ θεαίαις.
- Νὰ μὴν ἤμεθα τοῦ ἔθνους Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι,
- Μετ' ὀλίγον ὁ καθεὶς σας στὸ χρυσάφι ἂν δὲν πλῆρ!

(1) Αἱ ἀπ' αὐτῆς τῆς σελίδος ποιήσεις τυπώνονται μετὰ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ περὶ Τύπου Διατάγματος, καὶ ἀφίνομεν ἀνεκδότους τινὰς τῶν ἐκλεκτοτέρων μας συνθέσεων, αἱ ὅποιαι, ἂν καὶ δὲν ὑπερπηδῶσι τοὺς ὅρους τοῦ καθηκόντος καὶ τῆς σεμνοπρεπείας, ἴσως ὁμως ἤθελον παρέξει ἀφορμὴν εἰς κακεδούλους ἐφαρμογὰς καὶ παρεξηγήσεις. Ὅσον δὲ διὰ τὸ προκείμενον ποιημάτων, συνετίθη τὴν πρώτην τοῦ Ἀπριλίου μηνὸς 1831. Κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν ἰκίστου ἴτους, ὡς εἶναι γνωστὸν, ἐπεκράτησεν ἡ συνήθεια ν' ἀπατῇ εἰς τὸν ἄλλον χάριν παιδιᾶς.

- » Πλὴν γελάτε, καὶ ψευτάκους μᾶς φωνάζετε μὲ θάρρος·
- » Εἶναι πρώτη Ἀπριλίου, Κύριοι, καὶ μὴ πρὸς βάρος.

- » Ξεύρετε πῶς τόσους χρόνους ἄλλο δὲν ἐπιθυμοῦμεν
- » Παρὰ σᾶς εὐτυχισμένους καὶ ἐλευθέρους νὰ ἰδοῦμεν;
- » Διὰ σᾶς τὸ κοκκαλάκι ῥοκανίζομεν στὴν κώχη,
- » Καὶ δὲν λέγομεν ποτέ μας σ' ὅ,τι μᾶς προβάλουν «ὄχι».
- » Πλὴν γελάτε, καὶ ψευτάκους μᾶς φωνάζετε μὲ θάρρος·
- » Εἶναι πρώτη Ἀπριλίου, Κύριοι, καὶ μὴ πρὸς βάρος.

- » Μὴ βιάζεσθε! σταθῆτε νὰ περάσουν δυὸ τρεῖς χρόνοι,
- » Κ' ὕστερα τὰ θαύματά μας ὁ καθείς σας καμαρώνει·
- » Εἰς τὰς θέσεις μας σταθῆτε νὰ στερεωθοῦμεν πρῶτα,
- » Κ' ὕστερα θὰ πλημμυρίσουν καὶ εἰ νόμοι καὶ τὰ φῶτα.
- » Πλὴν γελάτε, καὶ ψευτάκους μᾶς φωνάζετε μὲ θάρρος·
- » Εἶναι πρώτη Ἀπριλίου, Κύριοι, καὶ μὴ πρὸς βάρος.»

Αὐτὰ ἔλεγον τὴν πρώτην Ἀπριλίου δύο τρεῖς

Ὑπουργίσκοι μας ξυδάτοι.

- » Κύριοι, καὶ ἐγὼ τοὺς εἶπα, εἰν' εὐγνώμων ἡ πατρίς.
- » Καὶ στεφάνους διὰ τόσας ἐκδουλεύσεις σᾶς φυλάττει.

» Πλὴν γελάτε, καὶ ψευτάκον μ' ὀνομάζετε μὲ θάρρος·

» Εἶναι πρώτη Ἀπριλίου, Κύριοι, καὶ μὴ πρὸς βάρος . . .

» Δι' αὐτὰ ὅπου σᾶς εἶπα ἐθυμώσете κομμάτι,

» Ὑπουργίσκοι μας Πιλάτοι,

» Καὶ μὲ πᾶτε Ἄρον! Ἄρον! στοὺς Κριτὰς τὴν ἴδιαν ὦρα.

— Κύριοι Κριταὶ, τοῦ ψεύδους ἡ ἡμέρα εἶναι τώρα.

Στολισα τοὺς Ὑπουργοὺς μας καὶ τοὺς τᾶφαλα μὲ θάρρος·

Πλὴν τὴν πρώτην Ἀπριλίου κάνεις λόγος ἔχει βάρος;

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΚΥΛΟΝ ΜΟΥ.

Μὲ σαλεύει τὴν οὐρά του . . . Νάτος ὁ καλὸς μου σκύλος·

Σκύλε μου, ἐσ' εἶσαι μόνος ὁ εἰλικρινὴς μου φίλος·

Τοῦ δολίου μας αἰῶνος τοὺς ἀνθρώπους δὲν μιμεῖσαι·

Σὰν αὐτοὶ κ' ἐσὺ πανοῦργος καὶ διπρόσωπος δὲν εἶσαι.

Ἀμποτε νὰ ἦσαν σκύλοι

Πουρνὸ βράδι τὴν φιλίαν ὅσοι ἔχουν εἰς τὰ χεῖλη!

Μακρυὰ μου ἔνα βῆμα, πιστέ σκύλε μου, δὲν μένεις,

Καὶ σαν ἰσκιος μου ἀγάλια τὸ κατόπι μου πηγαίνεις.

Πόσει πόσων δυνατῶν μας χθὲς ἀκόμα ἦσαν ἰσκιος,

Κ' εἰς τὸ πλάγι τοὺς κἀνένα κἀνείς τώρα δὲν εὐρίσκει!

Ἀμποτε νὰ ἦσαν σκύλοι

Τὸν πολὺν τοὺς χαρακτῆρα ὅσοι ἔχουν εἰς τὰ χεῖλη!

Στὸ νὰ γλύφουν κοκκαλάκια κ' εἰς ταῖς λάσπαις νὰ κυλιοῦνται.

Οἱ καλοὶ Πολιτικοὶ μας σ' αὐτὸ μόνον σὲ μιμαῦνται.

Σὺ εὐγνωμονεῖς σὰν πάρης ἔνα κόκκαλο στὸ στόμα·

Αὐτοὶ ὅμως καὶ δαγκάνουν πρὶν τὸ καταπιεῖν ἀκόμα.

Ἄμποτε νὰ ἦσαν σκύλοι]

Τὴν εὐγνωμοσύνην ὅσοι ἔχουν πάντοτε στὰ χεῖλη !

Κυνηγᾶς, κ' ἡ ὄσφρυσίς σου τοῦ δειλοῦ λαγοῦ τὰ ἔχνη

Καὶ τὸ πέταγμα τῆς κίχλας καὶ τῆς πέρδικας σὲ δείχνει.

Πόσοι κυνηγοὶ πρωτείων, μ' ὅλα τ' ἀνοιχτά τους μάτια,

Πιάνονται, ἀντὶ νὰ πιάσουν, στῶν ἐχθρῶν τους τὰ πλεγματῖα !

Ἄμποτε νὰ ἦσαν σκύλοι

Τὸν μεγάλον νοῦν τους ὅσοι ἔχουν πάντοτε στὰ χεῖλη !

Στὸν περίπατον, στὸ σπῆτι καὶ στῆς κλίνης μου τὸ πλάγι,

Τὸ ἀκοίμητό σου μάτι μέρα νύκτα μὲ φυλάγει·

Τῆς πατρίδος κ' ἐγὼ φύλαξ, νὰ σὲ μιμηθῶ πασχίζω,

Καὶ τοῦ ἔθνους τοὺς ληστάρχας μὲ συχναῖς φωναῖς φοβίζω.

Ἀμποτε νὰ ἦσαν σκύλοι

Τὴν πατρίδα ὅσοι ἔχουν ἀδιάκοπα στὰ χεῖλη !

Ο ΓΕΡΟΣ ΚΑΠΕΤΑΝΟΣ.

Εαπλωμένος ταῖς πρὸ ἄλλαις εἰς τῆς Διᾶκουρας τοὺς λόφους

Μὲ τὴν πλῶσκά μου στὸ χέρι,

Ἐφαντάσθηκα πῶς ἦμουν μὲ τοὺς γέροντας μου συντρόφους

Καθὼς πρῶτα στὸ λιμέρι.

Ἐλαφρὰ τὸν νοῦν μου εἶχε τὸ γλυκὸ κρασί σηκώσαι,

Ἐνθυμούμουν τὰ παλιὰ μας κ' ἔψαλλα στὴν κάθε δόσι·

« ὦ ! τί ἔγειναν, ποῦ εἶναι

Αἱ ἡμέραι μας ἐκεῖναι ; »

Ἐμπροστά μου τὸ Βαλτέτσι μὲ ταῖς δάφναις του ἑφάνη,

Καὶ ὁ Μάρκος ὅταν πῆρε τῶν μαρτύρων τὸ στεφάνι,

Καὶ τῆς Ἀμπλανῆς αἱ μαύραις ἀπὸ Τούρκους τεδιχάδες,

Καὶ τῆς Κλείσοβας αἱ δέκα τῶν Ἀράπιδων χιλιάδες,

Καὶ ὁ Καραϊσκος ὅταν στὴν Ἀράχοβαν νικῶσε,

Καὶ τὸν κάμπον ἐρωτοῦσα, καὶ ὁ κάμπος μ' ἐρωτοῦσε·

« ὦ ! τί ἔγειναν, ποῦ εἶναι

Αἱ ἡμέραι μας ἐκεῖναι ; »

■ σημάτα τῆς Ἑλλάδος παλαιὰ καὶ δοξασμένη,
 Στὴν καλύβα μου ὡς πότε θὰ νὰ στέκης σκονισμένη;
 Μαῦρέ μου ἀνδρειωμένε, εἰς τὸν σταυλό μου γερνάς,
 Κι' ἄρχισες τοῦ τουφεκιοῦ μου τὴν θρονιὴν νὰ λησιμονᾷς·
 Ξέχασες πῶς καθάλλάρην εἰς τὴν ῥάχη σου μὲ εἶχες
 Καὶ σὰν ἄνεμος πετοῦσες μὲ ἀγριωμέναις τρίχαις;

ὦ ! τί ἔγειναν, ποῦ εἶναι

Αἱ ἡμέραι μας ἐκεῖναι;

Ὅσῳ ζῶ καὶ ἀναπνέω, ἀνοιξὶ καὶ καλοκαίρι,

Στὸ βουνὸ καὶ στὸ λιμέρι,

Θὰ τὸ στρώνω στὰ πρινάρια, στὰ χορτάρια, στὰ λουλούδια,

Καὶ θὰ τραγουδῶ τοῦ Ῥήγα τὰ πολεμικὰ τραγούδια·

Στὴν ἐνθύμησιν θὰ πίνω τῶν ἡρώικων μας χρόνων,

Καὶ στὸ κάθε μου ποτήρι θὰ φωνάζω αὐτὸ μόνον·

« ὦ ! τί ἔγειναν, ποῦ εἶναι

Αἱ ἡμέραι μας ἐκεῖναι ; »

Ὅταν, φίλοι, ξεψυχήσω, εἰς τὸ νεκροκρέββατό μου

Νὰ μὲ βάλετε τὴν σπάθα, τὴν παλάσκα στὸ πλευρό μου,

Καὶ ἡ ἄσπρη μου φλωκατα, ἢ μὲ βόλια κεντημένη,

Σάν στολίδι τοῦ κορμιοῦ μου νὰ μὲ ᾔῃται ἀπλωμένη,
 Κ' ἐν ᾧ πέφτει ἓνα ἓνα στὸ βουνὸ τὸ καριοφύλλι,
 Νὰ μὲ θάψετε στὸν λάκκο καὶ νὰ τραγουδᾶτε, φίλοι·

« ὦ! τί ἔγειναν ποῦ εἶναι

Αἱ ἡμέραι μας ἐκεῖναι; »

Ἡ ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ ΤῶΝ ΛΟΓΙΩΝ (Ι).

Ἡ Ἐλευθερία πάλιν ἐπανῆλθε στήν Ἑλλάδα,

Καί γλυκὺς καὶ γαλανὸς

Τὴν ἡρώϊκὴν Ἑλλάδα στεφανώνει οὐρανός.

Τρισελεύθεραις αἱ Μούσαις τραγουδοῦν στήν πρασινάδα,

Κ' εἰς τὸ ῥοδοδάκτυλόν του καὶ ἁρμονικόν του χέρι

Τὴν χρυσόχορδὴν του λύραν ὁ Ἀπόλλων φαῖδρος φέρει.

Καιρὸς εἶναι, καιρὸς εἶναι

Ν' ἀναλάμψουν αἱ Ἀθῆναι.

Ἐδῶ θάλλουν ῥοδοδάφναις καὶ μυρσίναις καὶ κισσός·

Ἐδῶ τρέχουν κρύαι βρύσαις· Ἐδῶ εἶν' ὁ Παρνασσός·

Ἐδῶ, λόγιοι τοῦ ἔθνους, ὁ καθεὶς σας ἄς προφθάσῃ,

Καὶ Συνέλευσιν εἰς ταῦτα συγκροτήσετε τὰ δάσῃ.

Ἐγένοντο στὸ Γένος ἄλλαι πρὸς ἀνύψωσιν τῶν Πρώτων·

Ἡ δική σας ἄς ταχύνη τὴν διάχυσιν τῶν φώτων.

Καιρὸς εἶναι, καιρὸς εἶναι

Ν' ἀναλάμψουν αἱ Ἀθῆναι.

Κοραΐ τυραννομάχε, σὲ ἀνήκει προεδρεία (1)·

Λάβε την, κι' ὡς δημοκράτης ἂν δὲν θέλῃς τὰ πρωτεῖα !

Εἰς τὸν Κοραῖν πλησίον καὶ εἰς τὴν αὐτὴν γραμμὴν,

Ἀνοικτάς καὶ χηρευμένας δυὸ καθέδρας ξεχωρῆτε,

Καὶ τοὺς τόπους των ἀφῆστε

Στὸν καλόν μας Βαρδαλάχον, στὸν σοφὸν Βενιαμίν.

Καιρὸς εἶναι, καιρὸς εἶναι

Ν' ἀναλάμψουν αἱ Ἀθῆναι.

Κοῦμαι, Βάμβαι, Οἰκονόμοι, Πίγκολοι καὶ τόσοι νέοι

Τοῦ Λωκίου, τοῦ Κουζίνου καὶ τοῦ Κάνδου μαθηταί,

Τῆς πατρίδος ἡ ἀγάπη τὰς καρδίας σας ἂν καίῃ,

Εἰς τοῦ φωτισμοῦ τὴν πάλιν καταβῆτε ἀθληταί!

Ἡ πατρίς μας ἐλευθέρα, στάδιον ἀνοίγει νέον·

Ἐπεσεν ἡ Τριανδρία τῶν κακούργων Κερκυραίων.

Καιρὸς εἶναι, καιρὸς εἶναι

Ν' ἀναλάμψουν αἱ Ἀθῆναι.

Ἦλθαν οἱ σοφοί μας . . . Βλέπω τὴν ὀμήγυριν των πλήρη . . .

Τὰ ψηφίσματά των γράφε, φιλελεύθερε Κεῖρη!

(1) ὁ ἀθάνατος Γέγων ἔζη ἀκόμη.

Στὸ Συνέδριον τῆς Βιέννης ἀπὸ Ὑπουργοὺς τρεῖς πρώτους

Ἐγένεε κατὰ τῶν φώτων Συμμαχία ἱερά·

Ἀπὸ σᾶς ἄς γένη ἄλλη, ἄσπονδος ἐχθρὰ τοῦ σκότους,

Στοὺς τυράννους τρομερά!

Καιρὸς εἶναι, καιρὸς εἶναι

Ν' ἀναλάμψουν αἱ Ἀθῆναι.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΒΑΣΙΛΕΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ,

ΟΘΩΝΑ.

Ἐπάτησες, ὦ Βασιλεῦ, τὸ ἔδαφός μας μόλις
 Καὶ μόλις τῆς Ναυπλίας μας σ' ἀπέλαυσεν ἡ πόλις,
 Κι' ἀντὶ μὲ κελαδήματα ἐμμοῦσου ἀχδόνος
 Τὰ δάση νὰ σὲ χαιρετοῦν τοῦ Πίνδου κ' Ἐλικῶνος,
 Βραχνοὶ καὶ κρύοι βάρταχοι τῶν βάλτων τοῦ Καυκάσου
 Κοᾶξ! κοᾶξ! φωνάζοντες, λυποῦν τὰς ἀκοάς σου.

Τὸν αἰσιόν σου ἐρχομὸν αὐτὸς πανηγυρίζων
 Καὶ τὴν ἡμέραν τῆς λαμπρᾶς πεμπῆς σου εἰκονίζων,
 Κοιλάδας βάλλει καὶ βουνά ἐμπρὸς σου νὰ σκιρτῶσι,
 Καὶ, ὦ τῆς γελοιότητος! διὰ νὰ σὲ ἰδῶσι
 Τὰς Ναϊάδας στὰ κλαδίᾳ τῶν δένδρων ἀνεβαῖσι,
 Καὶ τοὺς δελφίνας στὰ ὑγρά παράθυρά των κράξει.

Μὲ λόγῃην εἰς τὴν δεξιάν σὲ χαιρετᾷ ὁ ἄλλος,
 Καὶ διπλωμάτης ποιητής, καὶ στρατηγὸς μεγάλος,

Σὲ δίδει τὴν ἐπτάλοφον Καθέδραν τοῦ Σουλτάνου,
 Τὸν Νεῖλον τὸν ἐπτάστομον, τὰς κέδρους τοῦ Λιβάνου,
 Καὶ ἵππον χρυσοχάλινον ἵππεύων ὁ γεννάδας,
 Κατόπι σου στοῦ Ἄρεως ὄρμα' τὰς πεδιάδας,
 Κ' εἰς μίαν μόνην προσβολὴν οἱ σιδηροὶ τοῦ στίχοι
 Κρημνίζουσιν εἰς τοὺς πόδας σου πολλῶν Φρουρίων τείχη.

Τοιαῦτα στιχουργήματα, ὑφάσματα μωρίας
 Καὶ ἄθλια γενήματα ἐμπλήκτου φαντασίας,
 Δὲν πρέπει ν' ἀξιολύωνται βασιλικόν σου βλεμμα'
 Ἀπὸ τὸν Φοῖβον ἔλαβον ὀλίγοι δάφνης στέμμα'
 Οἱ ἐμπνευσμένοι ποιηταὶ τοῦ ἔθνους μας ὀλίγοι
 Αὐτοὺς μὲ νεῦμα ἱλαρὸν ἐνθάρρυνε κι' ὁδήγει.

Εἰς τὸν ὥραϊον Βόσπορον, εἰς τῆς Τρυφῆς τὰ στήθη,
 Ἡ Ποίησις τῆς νέας μας Ἑλλάδος ἐγεννήθη.
 Ἐκεῖ ὁ Ἀθανάσιος (Ι), ὁ νέος Ἀνακρέων,
 Ἠραῖα πρῶτος ἔψαλε τὰ κάλλη τῶν ὥραϊων
 Οἱ στίχοι τοῦ εἰς ἀνθηροῦς λειμῶνας ἐμπνευσμένοι
 Κ' εἰς τῶν ῥυάκων τὸν τερπνὸν ψιθυρισμὸν γραμμένοι,
 Τῶν ρόδων καὶ τῶν μυρσινῶν τὴν εὐωδίαν ἔχουν,
 Καὶ φυσικοὶ ὡς ρεύματα γλυκῶν ναμάτων τρέχουν.

Στοῦ οἴνου τὴν ἀμέριμνον ζωὴν παραδομένους
 Καὶ Βάκχος εἰς τὴν τράπεζαν κισσοστεφανωμένους,
 Τῆς μέθης ὅταν τὴν χαρὰν ἐντέχνως ζωγραφίζῃ,
 Τὰς ἰδικὰς τοῦ ἡδονᾶς εἰς ἔπη καλλωπίζει.

Μ' ἀρχαίαν γεννηθεὶς ψυχὴν, μ' ἀρχαῖον χαρακτῆρα,
 Τὴν λύραν ὅταν ἔλαβεν ὁ Ῥίξος (2) εἰς τὴν χεῖρα,
 Στὰς ἀκοάς μας ἤχησε γυνναῖα μελωδία,
 Κ' ἐστρέψαμεν τὰ ὄμματα στ' ἀρχαῖά μας μνημεῖα.
 Εἶν' ἄπορον πῶς γεννηθεὶς εἰς δουλικὰς ἡμέρας,
 Πρὸ χρόνων τόσων ἔγραψεν ἰδέας ἐλευθέρας.

Ὁ Ῥήγας, μάρτυρ πρόδρομος τῆς ἱερᾶς μας πάλης,
 Μνημόσυνα μᾶς ἄφησεν ἐμπνεύσεως μεγάλης·
 Σκοπὸν λαμπρότερον ποτὲ δὲν ἔλαβον αἱ Μοῦσαι
 Παρ' ὅταν τοῦ Τυρταίου μας ἡ σάλπιγξ ἀντηχοῦσε.
 Τὰ θούριά τοῦ Ἄσματά μᾶς πυρπολεῖ, ἀκόμα,
 Καὶ θρέχομεν μὲ δάκρυα τοῦ τάφου του τὸ χῶμα.

Τοῦ Ἀπουλίου μιμητὴς πιστὸς ὁ Περδικάρης (3),
 Ἄστεῖος εἶν' ἐνίοτε, ἀλλὰ τὸν λείπ' ἡ χάρις,

Κ' εἰς τὸν Ἑρμῆλόν του συχνά τοῦ Ἀριστάρχου τ' ὄμμα
Εὐρίσκει τὸν ἀδάμαντα κρυμμένον εἰς τὸ χῶμα.

Ὁ Κάλβος καὶ ὁ Σαλομός (4), Ὁδοποιοὶ μεγάλοι,
Κ' οἱ δύο παρημέλησαν τῆς γλώσσης μας τὰ κάλλη·
Ἰδέαι ὅμως πλούσιαι, πτωχὰ ἐνδεδυμένοι,
Δὲν εἶναι δι' αἰώνιον ζωὴν προωρισμένοι.

Ἡ Ποίησίς μας ἔλαβε καὶ νεῦρα κ' εὐγλωττίαν
Στοῦ Ὀδοιπόρου (5) τὴν λαμπρὰν καὶ τραγικὴν μανίαν.
Ὁ Ὀδοιπὸρος, θεσσαυρὸς ποικίλων νοσημάτων
Καὶ νέος κόσμος ἰδεῶν, εἰκόνων κ' αἰσθημάτων,
Με δυνατὴν καὶ ἡχηρὰν ὀργάνων ἀρμονίαν
Ἐκφράζει τοῦ Δημιουργοῦ τὴν παντοδυναμίαν.

Κ' ἡμεῖς τὰς ἀδυνάτους μας καὶ πρωτοπείρους χεῖρας,
Κ' ἡμεῖς ἐδοκιμάσαμεν στὸ τόξον τῆς Σατύρας,
Καὶ φόγους δὲν ἐλάβομεν τῆς τόλμης μας μεγάλους.
Εὐχόμεθα εἰς ποιητὰς δοκιμωτέρους ἄλλους
Τὸν δρόμον πεῦ ἀνοίξαμεν νὰ τρέξωσιν αἰσίως.
Γλυκύτατος καὶ κάρπιμος θὰ μὲ φανῇ ὁ θῆας,

Ἐὰν περὶ τὴν δύσιν μου ἰδῶ πολλοὺς ἀστέρας
 Νὰ λάμπουν εἰς τοῦ Παρνασοῦ τοὺς φωτεινοὺς αἰθέρας.

Πλὴν, Βασιλεῦ, ἡ ἄμιλλα εἰς διωγμοὺς γεννᾶται;
 Ἡ Ποίησις θάλλει ἄλλοῦ παρ' ὅπου καὶ τιμᾶται;
 Τοὺς Βιργιλίους γέννησαν στὴν Ῥώμην οἱ Μαικῆναι·
 Μαικῆναν ποῖον ἔλαβον αἱ νέαι μας Ἀθῆναι;
 Ἡ ἐπὶ Καποδίστρια πανούργος τύραννιά,
 Ἡ μετὰ Καποδίστριαν κακοῦργος ἀναρχία,
 Σκότους καὶ ψεύδους ἐποχαί, καιροὶ κλαυθμῶν καὶ θρήνων,
 Θανάσιμαί στὴν μάθησιν ὑπῆρξαν τῶν Ἑλλήνων.

Πῶς ἡ παιδεία πρόσθεν ἐδύνατο νὰ κάμῃ,
 Ἐν ᾧ δὲν βάλλει κατὰ νοῦν κἀνεὶς νὰ τὴν συνδράμῃ,
 Οὔτε περίθελψιν τινὰ ὁ λόγιος εὐρίσκει,
 Καὶ ζῶν μὲ τιμιότητα τῆς πείνας ἀποθνήσκει;
 Νὰ τρέχῃ θέλεις, λόγιε, ὁ κόσμος στὴν αὐλήν σου;
 Τὰς ἐπιστήμας ἄφησε καὶ τὴν γραμματικὴν σου·
 Μὴν ἔχῃς κἀνὲν αἶσθημα· μὴ γινώριζε φιλίαν·
 Θωράκισε τὸ στῆθός σου μὲ πέτρινην καρδίαν·
 Διὰ θάλλε τοὺς ἥρωας καὶ ἀθλητὰς τοῦ γένους,

Τοὺς ἑναρέτους Ἕλληνας καὶ τοὺς πεπαιδευμένους,

Μὴν τύχη καὶ ἀγαπηθοῦν καὶ μένης εἰς τὴν μέσσην

Αὐτὸς ὁ δρόμος, Κύριε, εἰς λαμπροτάτην θέσιν,

Σὲ δίδω λόγον τῆς τιμῆς, σὲ φέρει σ' ἓνα μῆνα.

Μὲ τὴν πολλὴν των μάθησιν, μὲ τοῦτα καὶ μ' ἐκεῖνα,

Θὰ κατερθώσουν τίποτε γραμματισμένοι τόσοι;

Εἰπέ με, ποῖος ἐρωτᾷ ἂν πέθαναν ἢ ζῶσι;

— Πλὴν ἡ τιμὴ; — Τὸ μέταλλον καὶ ἡ τιμὴ ἐντάμα

Δὲν συμπεθέρευσαν ποτέ, καὶ πάρτο κατὰ γράμμα.

— Ἡ ἀρετὴ; — Εἶν' ἄκαρπος, κ' εἰς τοὺς αἰῶνας τούτους

Ἀφίνει νὰ ψωμεζήτοῦν τοὺς Κάτωνας καὶ Βρούτους.

— Τοῦ κόσμου ἡ ὑπόληψις; — Ὑπόληψιν δὲν ἔχεις,

Ἀπὸ τὰ ὑπουργήματα κατόπιν ἂν δὲν τρέχης. . .

ὦ αἴσχος! Εἰς τὰς δουλικὰς τοῦ ἔθνους μας ἡμέρας,

Στὸν φωτισμὸν ἐκάμαμεν προόδους λαμπροτέρας.

Εἰς δάσκη πορτοκαλεῶν, στὴν μοσχοβόλον Χίον

Ἰψόνετο ἐξαίσιον ἐπιστημῶν Σχολεῖον.

Ἐκεῖ ὁ γέρων Σελεπῆς (6) τὸν νοῦν τῆς νεολαίας

Ἐτρόχιζε μὲ ὑψηλὰς ἀλγεβρικὰς ιδέας.

Κι' ὁ Βαρδαλάχος (7), ἐξηγῶν τοὺς λόγους τῶν Πλατῶνων,

Τοὺς νέους μας εἰς μίμησιν ἐκάλει τῶν προγόνων·
 Καὶ τοῦ Θεοφάνους μαθητῆς, ὁ Λαμπρὸς (8) τὴν χημεσίαν
 ἔδιδασκε μὲ μέθοδον, μὲ τάξιν κ' εὐγλωττίαν·
 Ὁ Λέσβιος Βενιαμὴν (9) τὸν Λαμπρὸν ἀμιλλᾷ...
 Στοὺς δύο Οἰκονόμους τῆς (10) ἡ Σμύρνη ἐκαυχᾶτο·
 Εἰς παραδόσεις ὑψηλὰς, ἀπὸ σοφίαν κληῖται,
 Τοὺς Κυδωνεῖς ἐφώτιζεν ὁ θαυμαστός Καίσης (11)·
 Ἐξέδιδον τὸν Λόγιον Ἑρμῆν οἱ Κοκκινάκται (12)·
 Οἱ Κοῦμαι, οἱ Θεοκλήται καὶ οἱ Καπετανάκται (13)
 Συνέθετον συγγράμματα, σοφὰ καὶ στοιχειώδη·
 Γυναῖκες μὲ φρονήματα ἑλληνικὰ καὶ ἀνδρῶδη,
 Καὶ πρώτη μεταξὺ αὐτῶν ἡ νέα Εὐανθία (14),
 Μετέφραζον ὠφέλιμα, διδακτικὰ βιβλία·
 Εἰς τὴν σκηνὴν ἐπαίζοντο οἱ Βροῦτοι τοῦ Βολταίρου,
 Ὁ Φίλιππος καὶ ἡ σκληρὰ Ἡλέκτρα τοῦ Ἀλφίερου·
 Πολυζῶνται, Πίχκοι (15), Γεννάδιοι, Σχινάδες (16)
 Καὶ Βογερίδαι (17), λόγιοι τοῦ γένους μας λογάδες,
 Εἰς τὰς Σχολὰς συνέρρουν τῆς Γέτιγκας, τῆς Πίζας,
 Κ' εἰς τὰ Πανεπιστήμια τῆς Σένας ἡ Ταμίζας. . .

Ὁ Βασιλεῦ, σ' ὠδήγησε στὸ ἔθνος μας χεὶρ θεία,
 Καὶ θέλει εὖρει κραταῖον προστάτην ἡ παιδεία·

Οἱ Ἕλληνες ἀγάλλονται, τῆς Γερμανίας γόνον
 Εἰς τῆς Ἑλλάδος βλέποντες νὰ κάθεται τὸν θρόνον·
 Ἐλεύθερα φρονήματα κ' κισθήματα γενναῖα
 Καὶ σέβας κ' ἔρωτα θερμὸν πρὸς ὅλα μας τ' ἀρχαῖα
 Προσμένουν ἀπὸ τὴν σοφὴν μητέρα τῶν Γερνέρων,
 Τῶν Βιλλανδων, τῶν Κλοψτῶκ, τῶν Γκέτων καὶ Σχίλλέρων.
 Οἱ διοικούντες, ἂν ζητοῦν τοῦ κόσμου τοὺς ἐπαίνους,
 Αἰδάσκαλοι θὰ γίνωσιν εἰς τοὺς διοικουμένους,
 Καὶ ἠθικῆς θ' ἀνείξωσι στὸ ἔθνος μας σχολεῖα·
 Τοῦ Ἀρμυναπέργου ἡ καλὴ κ' ἐνάρετος συμβῖα
 Θὰ χύσῃ στὰ πρωτόπειρα τῶν Ἑλληνίδων στήθη
 Τ' ἀπλοῖκά κκὶ τίμια τῆς Γερμανίας ἦθα.

Καθεὶς μας μὲ παλμοὺς χαρᾶς καὶ μὲ λαμπρὰς ἐλπίδας
 Ἀναγινώσκει τὰς χρυσᾶς ὑπὲρ ἡμῶν σελίδας
 Τοῦ ἱστεμμένου ποιητοῦ, τοῦ σεβαστοῦ πατρός σου·
 Θὰ ἦναι μόνον πάθος σου καὶ μόνος στοχασμὸς σου,
 Ἄν πολυτίμους θεωρῇς τὰς ἱεράς εὐχάς του,
 Ἡ τόσον ὑμνημένη του κτ' ἀγαπητὴ Ἑλλάς του·
 Ὁ Ἕλλην μὲ πεποιθήσιν σ' αὐτὰ τὰ θεῖα ἔπη
 Τοῦ εὐτυχοῦς του μέλλοντος τὰς ἐγγυήσεις βλέπει.

Τί μέλλον τρισμακάριον, ἂν ἡ Δικαιοσύνη
 Ὑψώσῃ στήν πατρίδα μας τὸν θρόνον της καὶ κρίνῃ!
 Τί μέλλον τρισμακάριον, ἂν ἀμοιβᾷς κ' ἐπαίνους
 Ἡμέραν μίαν τύχωσιν οἱ πρόμαχοι τοῦ γένους,
 Τῆς δόξης εἰς τὴν ἀρετὴν ἂν ἀνοιχθεὺν αἱ θύραι,
 Ἄν τῶν μαρτύρων τιμηθεὺν τὰ ὀρφανὰ, αἱ χῆραι,
 Καὶ εἰς τὴν γῆν μας, τὴν ὑγρὰν μὲ χεῖμαρρὸν αἱμάτων,
 Δὲν γίνῃ λήθη παλαιῶν, πολλῶν δικαιομαμάτων!
 Τί μέλλον τρισμακάριον, εἰάν ἡμέραι φῶτων
 Διασκορπίσουν τῆς νυκτὸς τὸ σκότος μας τὸ πρῶτον!

ὦ Βέμβαι, Κοῦμαι, Πέγκολοι, Ἀσώπιοι (18), Μανοῦσαι,
 Εἰς τὸν φαίδρον μας οὐρανὸν σᾶς προσκαλοῦν αἱ Μοῦσαι!
 Εἰς τὴν Ἑλλάδα Βασιλεὺς, ὑπέρμαχος τῶν φῶτων,
 Τῶν ὀπλων διαδέχεται τὸν θορυβῶδη κρότον.
 Ἐλᾶτε νὰ συστήσετε σοφὰς Ἀκαδημίας,
 Τὰ ὦτά του νὰ τέρψετε μ' ἀθώας ἀρμονίας!
 Καὶ σὺ, πρεσβύτα Κοραῖ, ὃ λύχνε ὅστις σβύνεις
 Καὶ σβύνων λάμπεις ζωηρὰς εἰς τὴν Ἑλλάδα χύνεις,
 Κι' ἂν σὲ κρατοῦν ἀπὸ ἡμᾶς μακρὰν τὰ γηρατεῖα,
 Μακρόθεν χειραγώγει μας κι' ἀνέγειρε Μουσεῖα!

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΒΑΣΙΛΕΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗΝ.

(1) Ο Κ. Ἀθανάσιος Χριστόπουλος συνέθεσεν Ὁδὰς ἐρωτικές καὶ βακχικές, αἱ ὁποῖαι ὅμα φανεῖσαι ἔλαβον κοινῶς μεγάλην ὑπόληψιν, καὶ μέχρι τῆς σήμερον ἀναγινώσκονται ἀκροέστως καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα. Ἐχομεν παρ' αὐτοῦ καὶ ἓνα ὕμνον εἰς τὸν Ἔρωτα καὶ μίαν Τραγωδίαν, ἐπιγραφομένην ὁ Ἀχιλλεύς. Ἀλλὰ τοῦ τελευταίου τούτου πονήματος ἡ μετριότης μαρτυρεῖ ὅτι ἀστόχως ὁ ποιητής, ἐγκαταλιπὼν τὴν ὕβριν, ἠθέλησε νὰ ὑποδυθῇ τὸν κόθορνον. Εἶναι λύπης ἄξιον ὅτι ἀπὸ πολλῶν ἤδη ἐτῶν ἔαυσε νὰ ἐξασκῇ τὸ σπά- νιόν του προτέρημα, ἀπιστερήσας τὸν Παρνασσόν μας ἐνὸς τῶν καλλητέρων ὠραϊσμάτων του.

(2) Μεταξὺ τῶν συγγραμμάτων τοῦ Κ. Ἰακώβου Ρίζου διακρί- νεται ἡ Κοῦρκα, ποίημα ἡρωικοκωμικόν, το ὁποῖον, μὲ πολὺ ἄλλας συνθεμένον, ἀνακαλεῖ εἰς πολλὰ τοῦ μέρη τὸ Ἀναλόγιον (Lutrin) τοῦ μεγάλου Σατυρογράφου τῆς Γαλλίας. Ὁ Κ. Ρίζος ἔκαμεν ἐπι- τυχεῖς τινας δοκιμὰς καὶ εἰς τὸ δραματικὸν εἶδος, ἀλλ' αἱ δύο του ἑμμετροὶ τραγωδίαι, ἡ Ἀσπασία καὶ Πολυξένη, καθὼς καὶ ἡ εἰς τὸ πεζὸν συνθεμένη Κωμῳδία του, τὰ Κερακιστικά, δὲν ἤθελον ἐξαρκέσει μόναι εἰς σύστασιν τῆς ποιητικῆς του δόξης. Ἄλλως δὲ τὰ ὀνόματα ἀνδρῶν τοιούτων, ὁποῖοι οἱ Κύριοι Ρίζος καὶ Χρι- στόπουλος, ἀρκετὰ διεχύθησαν εἰς τὸν φιλολογικὸν κόσμον, οὐδὲ χρῆζουσι βιογραφικῶν σημειώσεων. Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον νεμίζομεν περιττὸν ν' ἀναφέρωμεν ἐνταῦθα καὶ περὶ πολλῶν ἄλλων τοῦ Γέ- νους μας λογίων, τὰ συγγράμματα τῶν ὁποίων δὲν εἶναι ὀλιγώτερον γνωστὰ εἰς τὰ λοιπὰ τῆς Εὐρώπης μέρη παρὰ εἰς τὴν πατρίδα των

(3) Ὁ Μιχαὴλ Περδικάρης ἔλαβε τὴν πρώτην ἀνατροφὴν του εἰς Κοζάνην τῆς Μακεδονίας, ὅπου ἐγεννήθη. Καταρχὰς ὑπῆγεν εἰς Βουκορέστιον, καὶ πολλὸν χρόνον μετῴχθεν ἐκεῖ τὸ διδασκαλικὸν ἐπάγγελμα. Μεταθὰς ἔπειτα εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἔκαμεν συστηματικὰς σπουδας εἰς τὴν Ἰατρικὴν, καὶ πολλῶν φιλολογικῶν ἐγένεν ἐγκρατής.

ἀφ' οὗ δὲ διὰ πενίαν πιζὸς περιῆλθε διάφορα μέρη τῆς σοφῆς Εὐρώπης, ἐπίστρεψεν εἰς τὴν πατρίδα του, καὶ μετερχόμενος ἐκαὶ τὴν ἱστρικὴν τέχνην, συνέθεσε συγχρόνως πολλὰς ποιήσεις, μεταξὺ τῶν ἑποίων αἱ μέχρι τοῦδε ἀνέκδοτοι Διομηδεῖας καὶ Ψυλλίαις του θεωροῦνται ὡς καλλήτεραι ἀπὸ τοῦς ἀναγνώσαντας αὐτὰς χειρογράφους. Ὅσον δὲ διὰ τὸν Ἑρμῆλόν του, τὸ μόνον διὰ τύπου δημοσιευθὲν ἐκ τῶν συγγραμμάτων του, φαίνεται ὅτι ὁ ποιητὴς εἰς αὐτὸν ἐμιμήθη μᾶλλον τὸν χρυσοῦν Ὄνον τοῦ Ἀπουλίου ἢ τὸν τοῦ Λουκιανοῦ. Ὁ εὐφυὴς οὗτος ἀνὴρ ἦτον εἰς ἄκρον εὐφραδῆς καὶ στωμύλος, χαριέστατος εἰς τὴν συμπεριφορὰν του καὶ τόσο φιλελεύθερος, ὥστε καὶ ἐφυλακίσθη, λέγουσιν, εἰς τὴν Ἰταλίαν, ὡς ἀποτολμήσας πρῶτος, εἰς τὴν γενικὴν καὶ σωτήριον ἐκείνην τῆς γαλλικῆς ἐπαναστάσεως ἐπιδημίαν, νὰ κείρῃ τὴν οὐρὰν τῆς κόμης του κατὰ μίμησιν τῶν Γάλλων. Ἐτελεύτησεν εἰς Θεσσαλονίκην πρὸ δύο περίπου ἐνιαυτῶν, ἀφήσας ἡμιτελῆ πολλὰ τῶν ποιημάτων του.

(4) Ἀμφότεροι γεννημένοι εἰς Ζάκυνθον καὶ προικισμένοι μὲ λαμπρὰν φαντασίαν, ἀδίκως παρημέλησαν τῆς γλώσσης ἡμῶν τὰ κάλλη, καὶ ἠκαλουθήσαν εἰς τὰς ποιήσεις τῶν τῆς ἰταλικῆς στιχουργίας τοῦς κανόνας. Μεταξὺ τῶν ποιημάτων τοῦ Κ. Διονυσίου Σαλομοῦ, ὅστις περιέπεσε κατ' ἐξοχὴν εἰς τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος αὐτοπον, σημειώσεως ἄξιος εἶναι μάλιστα ὁ εἰς τὴν Ἑλευθερίαν Διθύραμβός του, πλήρης ὕψους καὶ οἴστρου πινδαρικοῦ· μὲ ὅλας δὲ τὰς ἀναριθμήτους ἐλλείψεις τῆς γλώσσης καὶ τοῦ ῥυθμοῦ, αἱ ὁποῖαι ἀσχημίζουσιν ὅλα του τὰ πονήματα, εὐκταῖον εἶναι, πρὸς τὸ συμφέρον τῆς φιλογείας μας, ν' ἀφήσῃ ὁ νέος οὗτος ποιητὴς τὸν ἀργὸν εἶον, τὸ τῶν Ἰταλῶν *dolce far niente*, καὶ ν' ἀναλάβῃ τὰς πολὺν ἤδη χρόνον παρημελημένας ποιητικὰς του ἐργασίας.

(5) Τὸ δραματικὸν αὐτὸ ποίημα τοῦ Κ. Παναγιώτου Σούτσου καταρχὰς συνετέθη καὶ εἰς Ναύπλιον ἐξεδόθη δι' ἀπλὴν μόνον ἀνάγνωσιν· ἀλλὰ μετασχηματισθὲν σήμερον διὰ θεατρικὴν παράστασιν, κατέστη ἔτι μᾶλλον ἄξιον τῶν ἐπαίνων μας.

(6) Ὁ Ἰωάννης Σελεπῆς ἐκ Χίου ἔλαμε τὰς σπουδὰς του εἰς Ἰτα-

λίαν. Ἐπιστρέψας εἰς τὴν πατρίδα του, παρέδωκεν ἐκεῖ πολλὸν χρόνον τὰ Μαθηματικά, καὶ τελευταῖον, ἐπὶ τῆς μορφώσεως τοῦ ἐν Χίῳ Λυκείου, διωρίσθη διδάσκαλος αὐτῶν δημόσιος. Εἰς τὴν οἰκτρὰν καταστροφὴν τῆς νήσου ταύτης συμπεριελήφθη καὶ αὐτὸς μετὰ τῶν πολυαριθμῶν θυμάτων τῆς Ὀθωμανικῆς λύσεως.

(7) Ὁ Κωνσταντῖνος Βαρδαλάχος, γεννηθεὶς εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἀπὸ γονεῖς Χίου, ἔκαμεν ὡσαύτως εἰς τὴν Ἰταλίαν τὰς σπουδὰς του, μετὰ τὴν τελείωσιν τῶν ὁποίων μετέβη καταρχὰς εἰς Βουκορέστιον, ὅπου διωρίσθη διδάσκαλος τῆς ἑλληνικῆς Φιλολογίας καὶ τῆς πειραματικῆς Φυσικῆς. Μετ' ὀλίγους ἑνιαυτοὺς καλεσθεὶς εἰς Χίον, ἐδίδαξεν εἰς τὴν Σχολὴν αὐτῆς τῆς νήσου, καὶ τὰ μαθήματά του ὠφέλησαν τὰ μέγιστα τὴν ἑλληνικὴν νεολαίαν, συρρέουσαν πανταχόθεν τῆς Ἑλλάδος πρὸς ἀκροασίντων. Ἐπὶ τῆς Ἡγεμονίας τοῦ Ἀλεξάνδρου Σούτσου, προσκληθεὶς ἐκ νέου εἰς Βουκορέστιον, ὠνομάσθη Διευθυντὴς τοῦ Γυμνασίου τῆς βασιλικῆς Μητροπόλεως. Μετὰ τὴν ἑλληνικὴν ἐπανάστασιν, μετέβη εἰς Ῥωσσίαν, καὶ συνετέλεσε μεγάλως εἰς τὴν σύστασιν τοῦ ἑλληνικοῦ Σχολείου τῆς Ὁδησσοῦ. Κατὰ τὸ 1830 ἔτος, ἔλθων εἰς τὴν ἐλευθέραν Ἑλλάδα, ὅπου τῆς πατρίδος αἱ εὐχαὶ τὸν ἐκάλουν, ἐν ᾧ ἐκ Σύρας διευθύνετο εἰς Αἴγιον, ἐναυάγησε πλησίον τῆς Κύθνου (Θερμῶν) καὶ ἀπωλέσθη ὁμοῦ μετὰ τὰ πλείονα τῶν πολυτίμων του χειρογράφων.

(8) Ὁ Κ. Νεόφυτος Βάμβας ἐκ Χίου ἐχρημάτισε κατὰ πρῶτον μαθητὴς τοῦ περιφήμου Δωρεοῦ Πρωτοῦ, καὶ ἀκολούθως ἔκαμεν εἰς Περσίδους μερικωτέρας καὶ βαθεῖας σπουδὰς εἰς τὴν Χημείαν ὑπὸ τὸν ἐνδοξον Θεοφάνη. Ἐδίδαξε δὲ τὴν ἐπιστήμην ταύτην, τὴν ἑλληνικὴν Φιλολογίαν, τὴν Ῥητορικὴν κ.τ.λ. εἰς τὸ Λύκειον τῆς Χίου ἀπ' ἀρχῆς τοῦ 1816 ἕως τοῦ 1821 ἔτους, ἐποχῆς, καθ' ἣν ἔλθων εἰς τὴν ἐπαναστατωμένην Ἑλλάδα, ἐπροσκληθῆναι εἰς τὸν Δημήτριον Ὑψηλάντην, καὶ τὸν συνώδευσε καθ' ὅλας του τὰς λαμπρὰς ἐκστρατείας μέχρι τοῦ τέλους τοῦ 1822. Δυστυχῆματα τότε τῆς οἰκογενείας του τὸν ἠνάγκασαν ν' ἀποσυρθῇ εἰς Κεφαλληνίαν, ὅπου ἐδίδαξε μερικῶς καὶ δημοσίως, καὶ προσκληθεὶς ὕστερον εἰς Κέρκυραν, ἔλαθεν ἐκεῖ

τὴν καθ' ἑαυτὴν τῆς Φιλοσοφίας καὶ τὴν ἐπιστάσιν τοῦ λεγομένου Σπουδαστηρίου τῶν Ἀναγνώστων (Séminaire).

(9) Ὁ Βενιαμίν, Λέσβιος τὴν πατρίδα, ἐσπούδασεν εἰς Ἰταλίαν καὶ Γαλλίαν. Συνεργήσας τὰ μέγιστα εἰς τὴν σύστασιν τοῦ Λυκείου τῶν Κυδωνιῶν, ἔσχε κατὰ εἰκασαετιὰν ἐλοκληρεν τὴν διεύθυνσιν αὐτοῦ, καὶ πολλοὺς νέους ἐμυσταγωγῆσεν εἰς τὰς ἐπιστήμας. Ἀναγκασθεὶς ἔπειτα ἀπὸ χαμερπεῖς τινὰς ῥαδιουργίας νὰ καταλείπῃ τὰς Κυδωνίας, ἀπῆλθεν εἰς Κωνσταντινούπολιν, καὶ ἐκεῖθεν κατὰ πρόσκλησιν τοῦ Ἡγεμόνος Ἰωάννου Καρατζᾶ, εἰς Βουκορέστιον, ὅπου ἐδίδαξε τὰ Μαθηματικά καὶ τὴν Φυσικὴν. Τέλος πάντων ἔλαβε μέρος εἰς τὸν ὑπὲρ ἐλευθερίας ἐθνικὸν ἀγῶνα, καὶ ἀπέθανε πένθης καὶ ἄπορος εἰς Ναυπλίαν τὴν 26 Αὐγούστου 1824.

(10) Ἐκ τῶν δύο ἀδελφῶν Οἰκονόμων, γεννημένων εἰς Λάρισσαν, ὁ πρεσβύτερος, Κωνσταντῖνος, ἀκολουθήσας τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἐπάγγελμα, ἔλαβε τὴν θέσιν τοῦ Ἱεροκλήρου τῆς Μητροπόλεως Λαρίσης, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ πατὴρ του ἐλειτουργεῖ. Κατὰ τὰ 1810 ἀπελθὼν εἰς Σμύρνην, διορίσθη διδάσκαλος τῆς παλαιᾶς ἑλληνικῆς Φιλολογίας εἰς τὸ νεοσύστατον Γυμνάσιον τῆς πόλεως ταύτης, καὶ ἐμόρφωσε πολλοὺς ἀξίους μαθητάς. Κατὰ τὴν ἐν Σμύρνῃ διατριβὴν του συνέθεσε πολλὰ λόγου ἄξια συγγράμματα, γνωστὰ εἰς ὅλην τὴν ἑλληνικὴν νεολογίαν· κατ' ἀρχὰς δὲ τῆς ἐπανάστασεως μετέβη εἰς Ὀδησσόν, καὶ ἐκεῖθεν εἰς Πετροῦπολιν, ὅπου πολὺν χρόνον ἐκήρυξε τὸ Εὐαγγέλιον καὶ ἐδημοσίευσεν πολλὰ τοῦ φιλοπονήματά, ἐξ ὧν τὰ νεώτερα εἶναι τὸ περὶ τῆς ἀληθοῦς προφορᾶς τῆς παλαιᾶς ἑλληνικῆς, καὶ ἡ Παραλληλία τοῦ ἑλληνικοῦ καὶ σλαβονικοῦ ἰδιώματος.

Ὁ νεώτερος, Στέφανος, ἐσπούδασεν τὴν Φιλοσοφίαν καὶ τὴν Ἱατρικὴν εἰς Βιένναν· γενόμενος δὲ Δόκτωρ τῆς δευτέρας, κατέβη εἰς Σμύρνην, ὅπου μετερχόμενος τὴν τέχνην ταύτην, ἐδίδασκε συγχρόνως τὰς φυσικὰς ἐπιστήμας. Ἡ παρ' αὐτοῦ μεταφρασθεῖσα Γραμματικὴ τοῦ Βουττριάννου ἔγινε χρησιμωτάτη καὶ εἰς τοὺς διδάσκοντας καὶ διδασκομένους.

(11) Ὁ Κ. Θεοφίλος Καίρης ἐξ Ἄνδρου, ἀφ' οὗ νέος ἔτι ἐτελείω-

σε τὴν προκαταρκτικὴν σπουδὴν τοῦ καὶ ἠκολούθησε τακτικῶς τὴν σειράν ὧν τῶν μαθημάτων, ὅσα παρεδίδοντο εἰς τὰ παλαιὰ Σχολεῖα τῶν Κυθωνιῶν καὶ τῆς Χίου, ὑπῆγεν εἰς Πείσας καὶ μετέπειτα εἰς Παρίσιους, ὅπου ἐξηκολούθησε νὰ σπουδάζῃ μὲ πολὺν ζῆλον. Ἐγκρατὴς πολλῶν γνώσεων, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἐδίδαξεν ἐν ἔτος εἰς τὸ λεγόμενον Εὐαγγελικὸν Σχολεῖον τῆς Σμύρνης. Ἀφ' οὗ δὲ ὁ Βενιαμὴν παρήτησε τὸ Γυμνάσιον τῶν Κυθωνιῶν, ἐπροσκλήθη ἐκεῖ παρὰ τῆς Κοινότητος τῆς πόλεως, καὶ κατὰ διάστημα δέκα σχεδὸν ἐτῶν ἐχρημάτισε Καθηγητὴς τῆς Σχολῆς ταύτης: Φιλόσοφος, ἐπίσης καὶ φιλόσοφος, ὁ Κ. Καίρης, μὲ ὅλας τὰς ἀσθενείας τῆς σαρκὸς καὶ τὸ προβεβηκὸς τῆς ἡλικίας τοῦ, ἀνέλαβεν ἤδη τὴν εἰς Εὐρώπην καὶ Ἀμερικὴν ἀξιέπαινον ἀποδημίαν τοῦ διὰ νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν συνδρομὴν τῶν Φιλελλήνων, χάριν τῆς ἀνεγέρσεως ἐνὸς Ὀρφανοτροφείου εἰς τὴν πατρίδα τοῦ Ἄνδρον.

(12) Ὁ Κωνσταντῖνος Κοκκινάκης, ὁ ἐκ Χίου, ἐδάθη ἐκ νεαρῆς ἡλικίας εἰς τῶν καλῶν Γραμμάτων καὶ τῆς Μουσικῆς τὴν ἐπιμέλειαν. Πολλὰ ἔτη διατρίψας εἰς Βιένναν, μετέφρασε πολλὰ ὠφέλιμα συγγραμμάτια, καὶ τελευταῖον ἔγινε μετὰ τοῦ Κ. Θεοκλήτου Φαρμακίδου ἐκδότης τοῦ Λογίου Ἑρμοῦ, ἐφημερίδος, ἥτις συνεισέφερε μεγάλως εἰς τὴν διάδοσιν τῶν φώτων κατὰ πᾶσαν τὴν ἀναγεννωμένην Ἑλλάδα. Τῆς ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας ἡ φωνὴ εἴλκυσε καὶ αὐτὸν εἰς τὸ πατρίων ἔδαφος. Αἱ μεταβολαὶ καὶ συμφοραί, τῶν ὁποίων θέατρον ἦτον ἡ Ἑλλάς, δὲν τὸν ἐμπόδισαν νὰ καλλιεργῇ εἰς Αἴγινα τὰ Γράμματα, εἰς τὰ ὅποια εἶχεν ἀφοσιωθῇ, καὶ ἀπέθανεν εἰς αὐτὴν τὴν νῆσον πρὸ δύο ἡδὴ ἐνιαυτῶν.

(13) Οἱ δύο ἀδελφοὶ Καπετανάκai, καταγόμενοι ἐκ Θεσσαλίας, ἐδημοσίευσαν εἰς Βιένναν διάφορα συγγραμμάτια, ἀφορῶντα τὴν ἐκπαίδευσιν τῆς ἐλληνικῆς νεολαίας, ὅποια εἶναι αἱ Γεωγραφίαι των, αἱ Εἰκονογραφίαι τῆς φυσικῆς Ἱστορίας κ.τ.λ. Συναριθμοῦνται δὲ καὶ οὗτοι μὲ τοὺς λογίους Ἕλληνας τῶν τελευταίων τεσσαράκοντα ἐτῶν, τῶν ὁποίων ἢ εἰς τὰ ξένα διατριβὴ σκοπὸν εἶχε τὴν ὠφέλειαν καὶ τὴν ἠθικὴν ἀνάπλασιν τοῦ ἔθνους των.

(14) Ἡ Κ. Εὐανθία, ἀδελφὴ τοῦ Κ. Θεοφίλου Καίρου, διακρίνεται μεταξύ τῶν ὀλιγριθμῶν πεπαιδευμένων Ἑλληνίδων. Εὐρίσκεται ἤδη εἰς Σύραν, καταγινομένη εἰς τὰς Μούσας μὲ πολλὴν καὶ ἀκάματον ζῆλον, ὅστις φέρει τιμὴν εἰς τὸ φύλον τῆς. Ἐχομεν παρ' αὐτῆς μίαν γλαφυρὰν μετάφρασιν τοῦ γαλλικοῦ συγγραμματος τοῦ Βουιλίου, Συμβουλαὶ πρὸς τὴν θυγατέρα μου, καὶ μίαν Τραγωδίαν εἰς τὸ πεζόν, ἐπιγραφουμένην Ὁ Νικηράτορ, ὅπου μὲ ζωηρότατα χρώματα ζωγραφίζεται ἡ καταστροφὴ τοῦ Μεσολογγίου.

(15) Ὁ Κ. Νικόλαος Πίκκολες, γόνος ἑλληνικῆς τινος οἰκογενείας καταστημένης εἰς Τύρναβον τῆς Θεσσαλίας, ἀνετράφη εἰς Βουκορέστιον καὶ ἀνεδείχθη εἰς τῶν δεικνυτέρων μαθητῶν τοῦ σοφοῦ Βαρδαλλέου. Μετέπειτα γενόμενος διδάσκαλος τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας εἰς τὸ Λύκειον τῆς Χίου, ἔδειξεν εἰς τὰς παραδόσεις τοῦ πολυμαθεῖς πολὺ ἄνωτέραν τῆς νεκρᾶς τοῦ ἡλικίας Φιλοπεριγηγῆς εἰς ἄκρον καὶ ἀπληκτος νέων μαθητῶν, περιῆλθε τὴν Γερμανίαν, διέτριψε πολλὸν χρόνον εἰς Γαλλίαν, ὅπου ἀπέκτησε γνώσεις ἐπιστημονικὰς ἐκτεταμένας, καὶ ἐδίδαξε τὴν Φιλοσοφίαν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῆς Κερκύρας, ὅθεν μετέβη εἰς Ἰταλίαν διὰ νὰ λάβῃ τὸ δίπλωμα τοῦ ἱατροῦ, καὶ τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο μετέρχεται σήμερον εἰς Βουκορέστιον. Εἶναι συγγραφεὺς τινῶν ποιήσεων καὶ ἐκδότης ἀξιολόγων μεταφράσεων, μεταξύ τῶν ὁποίων διαπρέπει διὰ τὴν γλαφυρότητα καὶ ἀκρίβειαν τοῦ ὅρου ὁ περὶ Μεθόδου λόγος τοῦ Καρτεσιου.

(16) Ὑπάρχουν πολλοὶ πεπαιδευμένοι φέροντες τὸ ὄνομα τοῦτο· ἐπειδὴ δὲ ὁ ἡμέτερος σκοπὸς εἶναι πρὸ πάντων νὰ ἐξυμνήσωμεν ἐκείνους τῶν λογίων, ἀφ' ὧν ὁ θάνατος ἐστέρησε τὴν Ἑλλάδα, ἀρκούμεθα ν' ἀναφέρωμεν ἐνταῦθα τὸν Μιχαήλ, υἱὸν τοῦ Δημητρίου Σχινᾶ, γεννηθέντα εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ ἀποθανόντα εἰς Βουκορέστιον κατὰ τὰ 1813. Ὁ νέος οὗτος, ὅστις ἐνίσχυσε τὰς σπουδὰς ὅχι μόνον διὰ τοῦ παραδείγματός του, ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν χρηματικῶν του βοηθειῶν πρὸς τὴν ἐνδεῇ καὶ φιλομαθῇ νεολαίαν, κατέλιπε πολλὰς ἀνεκδότους ποιήσεις πολλοῦ λόγου ἀξίας, καὶ μά-

λιστα τὴν Πανδώραν, ὅπου ἡ φιλοκαλία καὶ ἡ κομψότης συναμιλλώμεναι ἀναδεικνύουν τὸν συγγραψάντα ἀνώτερον τῆς ἐποχῆς του.

(17) Ὁ Ἀθανάσιος Βογορίδης, γεννηθεὶς εἰς Τύρναβον, ἦλθε νήπιον ἔτι εἰς Βουκεράστιον. Ἠκροάσθη τὸν ἑνδοξόν Λάμπρον Φωτιάδην, ἀπὸ τὴν Σχολὴν τοῦ ὁποίου ἐξῆλθον πολλοὶ μαθηταί, καὶ τὸν ὁποῖον, ἀποθανόντα πρόωρα, ὁ Βογορίδης μόλις εἰκοσαετῆς διεδέχθη ἐν μέρει μὲ πολλὴν εὐδοκίμησιν. Μετ' ὀλίγα ἔτη μετέβη εἰς Γερμανίαν διὰ νὰ σπουδάσῃ τὰς ὑψηλὰς ἐπιστῆμας καὶ τὴν Ἱατρικὴν, καὶ ἐκαῖθεν εἰς Παρισίους, ὅπου ὁ θάνατος τὸν κατέλαβεν εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας, ἐνασχολούμενον εἰς σχέδια διαφόρων συγγραμμάτων, διωρισμένων εἰς διδασκαλίαν τῆς ἑλληνικῆς νεολαίας.

(18) Ὁ Κ. Κωνσταντῖνος Ἀσώπιος, ἐξ Ἰωαννίνων, ἐσπούδασεν αὐτόθι τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν Φιλολογίαν ὑπὸ τὸν ἑνδοξόν διδάσκαλον Ψαλίδαν. Προχωρημένος ἤδη εἰς τὴν παιδείαν, ἐπροσκλήθη παρὰ τῶν ἐν Τεργέστη παροικούντων Ἑλλήνων, διὰ νὰ διδάξῃ τὴν ἔθνικὴν γλῶσσαν εἰς τὸ Σχολεῖον τῆς πόλεως ταύτης. Ὁ μακαρίτης Λόρδος Γκαϊφόρτας, ὁ ὅσον γνωστός διὰ τὴν πρὸς τοὺς Ἕλληνας ἀνέκδοτον συμπάθειάν του καὶ τὰς δαψιλεῖς του βοηθείας πρὸς τοὺς σπουδάζοντας, νὰ συντελέσωσιν εἰς τὴν παλιγγενεσίαν τῆς Ἑλλάδος, τὸν ἀπέπεμψε δι' ἐξόδων ἰδίῳ εἰς Γερμανίαν, Γαλλίαν καὶ Ἀγγλίαν διὰ ν' αὐξήσῃ τὰς γνώσεις του, καὶ τὸν καθίδρυσεν ἔπειτα διδάσκαλον τῆς ἑλληνικῆς Φιλολογίας εἰς τὴν ἰόνειον Ἀκαδημίαν, ὅπου μέχρι τῆς σήμερον παραδίδει ἀγαπώμενος καὶ τιμώμενος παρὰ πάντων.

Τὸ ὄνειρόν μου,

Ἦ ὁ εἰς Δραγατσάνι θυσιασθεὶς ἱερὸς Λόχος.

Εἰς τοῦ ὕπνου τὰς ἀγκάλας ἀνεπαύετο ἡ πόλις·
 Ἦτον ὦρα μεσανύκτεω, καὶ ὁ λύχνος τοῦ θαλάμου
 Εἰς τὸ ἄγρυπνόν μου μάστι ἐφεγγε θοὰ καὶ μ' αἶς·
 Βαθυμυδὸν ἀπεναρκώθην κ' ἔκλεισα τὰ βλέφαρά μου·
 Πλὴν τὸν ἱερὸν μας Δόχον στ' ὄνειρόν μου παρ' ἐλπίδα
 Καὶ τὸν Ἐκατόνταρχόν του, τὸν Δημήτριόν μου εἶδα.

Ὅφιν εἶχε τοῦ θανάτου κ' ἔτρεκε συλλογισμένος·
 Ὁ ἀκρόμητός του Λόχος γύρω του συναθροισμένος,
 Ἐξοχος εἰς τὴν ἀνδρίαν, τὴν νεότητα, τὰ κάλλη,

Εἰς τὸν νοῦν μου ἀνεκάλει

Τὸν ἐν Θερμοπύλαις Δόχον τοῦ μεγάλου Δεωνίδα,
 Καὶ τὸν Ἐκατόνταρχόν του, τὸν Δημήτριόν μου εἶδα.

Ἐρρίψε τ' ὠχρόν του βλέμμα εἰς τὸ βλέμμα μου ἐπάνω,
 Μ' ἀνεγώρισε, μ' ἀσπάσθη καὶ με εἶπε « Θ' ἀποθάνω »

Καὶ γυμνώσας μέγα ξίφος, βῆμα ἦναιξε δρομαῖον
Μόνος κατὰ χιλιάδων, καὶ πεζὸς κατὰ ἱππέων·
Κ' ἔτρεχε μ' αὐτὸν ὁ Λόχος, σφάγιον εἰς τὴν πατρίδα·
Καὶ τὸν Ἑκατόνταρχόν του, τὸν Δημήτριόν μου εἶδα.

Νὰ σαλεύουν καὶ νὰ τρέμουν εἶδα ὅλας τὰς κοιλάδας·
Εἶδα, εἶδα νὰ γαμίζουν ἀπὸ Τούρκων χιλιάδας
Τοῦ βουνοῦ αἱ ῥάχαι ὅλαι καὶ τοῦ δάσους ὅλ' αἱ κῶχαι·
Κ' ἤκουσα φωνὴν μεγάλην, κρᾶζουσάν· «Γενναῖε Λόχε,
Εἰς τὰς φλόγας, εἰς τὰ ξίφη ἀπολούθει με καὶ πῆδα!»
Καὶ τὸν Ἑκατόνταρχόν του, τὸν Δημήτριόν μου εἶδα.

Καὶ τὸν εἶδα τοὺς βαρβάρους εἰς τὴν γῆν νεκροὺς νὰ ῥίπτῃ,
Νὰ κτυπᾷ καὶ νὰ κτυπᾶται, νὰ σηκώνεται, νὰ πίπτῃ·
Κ' ἔτρεξα τὴν συνδρομὴν μου εἰς τὸν ἥρωα νὰ φέρω·
Καὶ μὲ εἶπεν· «Ἀποθνήσκω. . . νέος ἔπασα. . . πλὴν χαίρω·
Εἰς τῆς δόξης τὸν ἀγῶνα ἔλαβα κ' ἐγὼ μερίδα.»
Κ' αἵματοβρεγμένον ὅλον τὸν Δημήτριόν μου εἶδα.

Δραγατσάνι, τῆς Δακίας μέρος ἄσημον τὸ πάλαι,
ἦρώ σου περιπλανῶνται σκιαὶ σήμερον μεγάλαι·

- « Τρισενδοξου, λέγε, μάχης ἐνδοξος ἐστάθην μάρτυς·
 » Εἰς τοὺς κόλπους μου οἱ νέαι τριακόςαι τῆς Σπάρτης
 » ἔχυσαν τοῦ αἵματός των τὴν ὑστερινὴν ῥανίδα,
 » Καὶ τὸν ἑκατόνταρχόν των, τὸν Δημήτριόν των εἶδα. »

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΝ (Ι).

Σὺ δὲν εἶται ὁποῦ εἶδα τόσον θαυμαστὴν καὶ ὠραίαν,
 Εἰς τοὺς ὤμους μὲ γλαμύδα καὶ εἰς τὴν χεῖρα μὲ ῥομφαίαν;
 Τὰς σημαίας σου ὠδήγει νικηφόρος ἑταῖος,
 Καὶ εἰς τὸ ἄρμα σου κατόπιν ὁ ἑλληνικὸς στρατὸς
 ἔκραζεν· « Εἰς τοὺς βωμούς σου ὅλοι τρέχουμεν θυσία,
 ὦ Θεὰ Ἐλευθερία ! »

Σὲ ἠκολουθεῦμεν τότε πεινασμένοι καὶ διψῶντες,
 Καὶ ἐδεχόμεθα τὸ στέμμα τῶν μαρτύρων μειδιῶντες·
 Αἱ παρθένοι τοῦ Εὐρώτα μεταξὺ σφαγῶν καὶ αἱμάτων
 ἔνωναν μὲ τοὺς παιᾶνας τῶν ἡρώων τ' ἄσματά των·
 Ἐφαλλαν αὐταί, καὶ ἀγτήχουν τῶν προγόνων τὰ μνημεῖα·
 « ὦ Θεὰ Ἐλευθερία ! »

Ἐνθουσιᾶσαι τοὺς θριάμβους καὶ τὴν δόξαν μας τὴν τότε;
 Παῖδες, γέροντες, γυναῖκες, ἦσαν ὅλοι στρατιῶται·

Εἰς τὴν πρύμνην τοῦ δεμένου
ἔφερεν ἐξήντα πλοῖα ὁ Μισούλης στὸν λιμένα,
Καὶ ἡ θάλασσα στὸ κλέος τῆς Ἑλλάδος ἐμειδία,
Ὡ Θεὰ Ἐλευθερία!

Ἀνεξάρτητοὶ καὶ ἴσοι,
Δὲν ἠξεύραμεν τὸν φόβον, τὰς ἐνέδρας καὶ τὰ μίσση·
Ὡ Θεά, ἐπίσρεψέ μας τὰς στιγμὰς τὰς εὐτυχεῖς
Τῆς ἐνδοξοῦ μας ἐκείνης καὶ μεγάλης ἐποχῆς!
Ἀπ' τὸν οὐρανὸν κατέβη ὡς ἡ Ἀρετὴ ἁγία,
Ὡ Θεὰ Ἐλευθερία!

Ἐφθασεν ὁ Κερκυραῖος, καὶ Κρατὴρ ἀπεσβεσμένος,
Τρεῖς ἐνιαυτοὺς εἰσίγα ὁ λαὸς καταθλιμμένος·
Τρεῖς ἐνιαυτοὶ δουλείας ὕβρεων καὶ καταισχύνῃς
Προετοίμασαν τὴν ὥραν τῆς ἐκρήξεως ἐκείνης,
Κ' ἔμπροσθέν σου νεκρωμένη ἔπεσεν ἡ Τυραννία,
Ὡ Θεὰ Ἐλευθερία!

Σήμερον τῶν ὀφθαλμῶν σου ἔαβυσσε πλέον τὸ πῦρ;
ἔδουσε λοιπὸν τῆς πρώτης λάμψεώς σου ὁ ἀστὴρ;

Ὅλα μακραμένα βλέπω τοῦ στεφάνου σου τὰ ῥόδα·

Βλέμμα ἔχεις πλανεμένον καὶ ἀπαυδισμένον πόδα.

ὦ Θεά, δὲν εἶσαι πλέον ἡ ἀκμαία, ἡ ἀνδρεία,

Ἡ Θεὰ Ἐλευθερία;

ΤΟ ΤΥΦΛΩΜΕΝΟ ΚΑΙ ΕΙΣ ΚΛΟΥΒΙ

ΚΛΕΙΣΜΕΝΟ ΑΗΘΟΝΙ (Ι).

Στὸ κλουβὶ φυλακωμένο, ἀηθόني μου, θρηνεῖς

Καὶ τὴν μευσικὴν φωνὴν σου ἄρχησες νὰ λησιμονῇς.

— Ἀνεξάρτητο στὰ δάσκη κελαδούσα μιὰν φορὰ,

Κ' εὐφραῖνα τὴν φύσιν ὅλην πρὶν μὲ κόψουν τὰ φτερά·

Τώρα ὅμως σκλαβωμένο,

Κλαίω, κλαίω τὸ καυμένο.

Ἔβλεπα, πρὶν μὲ τυφλώσουν, τὴν κοιλάδα, τὸ βουνὸ

Καὶ τὸ πράσινο λιβάδι καὶ τὸν ἄσπρον οὐρανόν,

Καὶ κοντὰ στὴν κρύα θρύσι καὶ στὴν τριανταφυλλιά

Γλυκὸς ζέφυρος κουνεῦσε τὴν εὐώδη μου φωλιά·

Τώρα ὅμως τυφλωμένο,

Κλαίω, κλαίω τὸ καυμένο.

(Ι) Ἡ σκληρότης τοῦ ἀνθρώπου, μὴ ἀρκουμένη ν' ἀφαιρῇ τὴν ἑλευθερίαν καὶ ἀπὸ τὰ πτηνά, ἐσοφίσθη ν' ἀποστερῇ τινα ἐξ αὐτῶν καὶ τῆς ὁράσεως, διὰ νὰ τέρψῃ τὴν ἀκοήν του μὲ τὰ συχνὰ καὶ θρηνώδη καλαδήματα των. Ἡ θία μιᾶς ἀηθόνης εἰς τοιαύτην στάσιν μ' ἐκίνησεν εἰς συμπάθειαν καὶ μ' ἐνέπνευσε τὸ προκείμενον ποίημα.

Ὅταν εἶδα πῶς πηγαίνω στὸ κλουβὶ νὰ κλειδωθῶ,
 Πρόβλεψα πῶς καὶ τὸ φῶς μου ἐμελλὰ νὰ στερηθῶ.
 — Καλὰ πρόβλεπες· εἰ σκιάζει πικροζοῦν στὰ σκοτεινὰ,
 Καὶ μαζὴ μὲ τὴν δουλείαν καὶ τὸ σκότος ἀρχινᾷ.

Σκλαβωμένο, τυφλωμένο,

Ἀναστέναζε καῦμένο.

— Ἄν δὲν ψάλλω καὶ τὴν λύπην κρατῶ μέσα μου κρυφὴν,
 Μὲ θυμὸν ὁ τύραννός μου μὲ στερεῖ καὶ τὴν τροφήν.
 Τί νὰ κάμω κ' ἐγώ; Ψάλλω, καὶ μὲ τ' ἀναφιλητό
 Τῆς ἡμέρας ἀγοράζω τὸ πικρὸ μου φαγητό.

Σκλαβωμένο, τυφλωμένο,

Κλαίω, κλαίω τὸ καῦμένο.

— Ὁμοῖος μ' ἐσένα ἦτον κ' ἓνας Ψάλτης παλαιός (τ)¹
 Ἀηδὼν τοῦ Ἑλικῶνος, τῆς ποιήσεως Θεός,
 Πλὴν τυφλὸς καὶ πένης ἕως τὴν ἐσχάτην του πνοήν,
 Μὲ τ' ἀρμονικὰ του μέλη κέρδιζε τα πρὸς ζωήν,

Καὶ πτωχὸς καὶ τυφλωμένος

Ἐκελάδει ὁ καῦμένος.

(1) Ὁ ὅμηρος

ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΑΛΑΙΟΝ ΧΙΤΩΝΑ ΜΟΥ.

Φιλοσόφει ἴ-μὴν λυπῆσαι, φόρεμά μου γηραλέον !

Ἐχάμεν τὴν ἐποχὴν μας· ἤμουν νέος κ' ἦσαν νέον·

Πλὴν ἡ πρώτη καλονή σου, ἡ νεότης σου δὲν ζῇ

Κ' ἐγηράσκαμεν μαζῇ!

Ἀς γελαῖ, τὴν σεβαστὴν σου ἡλικίαν ὅστις βλέπει·

Πλὴν ἀγέρωχος νὰ ἦσαι, πτωχὲ φίλε μου, σὲ πρέπει.

Ὅταν εἶχαμεν ἀρχίσει νὰ συζῶμεν, χιτῶν γέρε,

Τῆς πατρίδος, ἐνθυμεῖσαι, λαμπρὰ ἦσαν αἱ ἡμέραι·

Εἴφος ἡ Ἐλευθερία εἰς τὴν χεῖρά της ἐκράτει,

Καὶ εἰς πτώματα τυράννων ἡ Ἑλλάς ἐπεριπάτει·

Εἰς τοὺς βράχους, εἰς τοὺς βᾶτους ἐσχισθήκαμεν μαζῇ,

Κ' ἐπεράσκαμεν λαγγάδιχ ἰδρωμένοι καὶ περσὶ.

Φαίνασαι πῶς ἐγεννήθης εἰς ἡμέρας παλαιάς·

Διὰ τὰς πληγὰς σου ὅμως πρέπει νὰ ἐρυθριᾷς,

Ὡς ἀπόμαχος ἂν φέρης τρισενδόξους ἐνθυμήσεις,
 Ὑπερήφανος ἐστάθης κι' ἀνεξάρτητος ἐπίσης·
 Δὲν σέ εἶδαν εἰς τὰς θύρας τῶν Μεγάλων νὰ συχναῖζης,
 Καὶ τὸ ἐντιμὸν σου γῆρας σήμερον δὲν ἀτιμάζεις.

Τὸ ἀρχαῖον ἐνδυμὰ του ὁ καθεὶς ζητεῖ ν' ἀλλάξῃ,
 Κι' ἀμελεῖ τὸν ἐθνικὸν του χαρακτῆρα νὰ φυλάξῃ·

Σταθερὸς στὸ φρόνημά μου
 Καὶ πιστὸς στὸ φόρεμά μου,
 Σὲ προκρίνω ἀπὸ κάθε χρυσοκέντητον μανδύαν
 Ποῦ στολίζει ἐπισήμως τὴν ἐπίσημην κακίαν.

Μὴ νομίσης πολὺν χρόνον πῶς μ' ἐμὲ θὰ τυραννῆσαι,

Καὶ ἡμέρας μὴ φοβῆσαι

Μειγμένους μὲ χαλάζας, μὲ βροχὰς καὶ τρικυμίας.

Τοὺς περισπασμοὺς τοῦ βίου, τὸν ζυγὸν τῆς κοινωνίας]

Βαρυνθεῖσα ἡ ψυχὴ μου,

Ἢ τὸν τάφον θὰ ἐκλέξῃ, ἢ τὰ βάθη τῆς ἐρήμου.

Ἦθελα, σὰν ἀποθάνω, εἰς τοὺς κλάδους γηραλέας

Μελαγχολικῆς ἰτέας,

Εἰς τὸ μνημᾶ μου πλησίον φίλος μου νὰ σ' ἀποθέσῃ·

Ἄν κανένας νὰ περάσῃ ἀπ' τὴν ἔρημον συμπέσῃ,

« Ποιητοῦ, εἰπέ τον, ἤμουν ἀκηλίδωτος χιτῶν·

» Ἐγὼ ζῶ, κ' ἡ πέτρα κρύπται καὶ τὴν μνήμην του κι' αὐτόν. »

ΕΙΣ ΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑ.

Σύνταγμα! . . εἰς τοὺς τυράννους ὄνομα κεραυνοβόλον!

Ἐγείνες εἰς τὴν Ἑλλάδα τῶν ἀπαταιῶνων θῦμα·

Ἀλλὰ ἡ φωνὴ τῶν Σούτσων καὶ τῶν Ἐλευθέρων ὅλων

« Ζῆθι! Ζῆθι! σὲ φωνάζει, καὶ ἂν ᾔσαι εἰς τὸ μνημα·

Ζήτη ἡ Ἐλευθερία! Ὁ Μονάρχης μας νὰ ζῇ

Καὶ τὸ Σύνταγμα μαζί! »

Μετὰ τόσους σου ἀγῶνας καὶ λαμπρὰς ἐπιτυχίας,

Ἐμείλλες εἰς τὰς ἐνέδρας νὰ ἐμπέσης τῆς Προνοίας!

Πλὴν τοὺς μιαροὺς προδότας περιμένει θεία δίκη

Καὶ σὲ θρίαμβος καὶ νίκη.

Ζήτη ἡ Ἐλευθερία! Ὁ Μονάρχης μας νὰ ζῇ

Καὶ τὸ Σύνταγμα μαζί!

Λαοπλάνων ἀνδραπόδων σ' ἐθυσίασε τὸ χέρι·

Πλὴν θυμίαμα λατρείας καθεὶς Ἕλλην σὲ προσφέρει·

Ἠλὴν ἢ γῆ μας, τὰ θουνά μας ἓνα ἤχον μόνον χύνουσι,

Μιὰν φωνὴν μόνον ἀφίγουσι·

« Ζήτω ἡ Ἐλευθερία ! Ὁ Μονάρχης μας νὰ ζῇ

Καὶ τὸ Σύνταγμα μαζῇ ! »

Ὡ σεῖς μάρτυρες πεσόντες χίλιοι εἰς ἓνα χρόνον

Εἰς τὸν Πόρον, εἰς τὸ Ἄργος κ' εἰς τὰ τεῖχη τῶν Σαλῶνων,

Δεῖξετε ἀπὸ τοὺς τάφους τὰ ἡρώικά σας στήθη !

Δεῖξετε εἰς τοὺς οἴκους σας τῶν τραυματῶν σας τὰ πλήθη,

Καὶ φωνάζετε μαζῇ τῶν· « Ὁ Μονάρχης μας νὰ ζῇ

Καὶ τὸ Σύνταγμα μαζῇ ! »

Σύνταγμα ! . . ὁ πρῶτος ἤχος τῆς δημοτικῆς μου λύρας

Διὰ σὲ ἀκούσθη μόνον . .

Σ' ἀποχαιρετῶ καὶ φεύγω· ἂν ἀνέβῃς εἰς τὸν θρόνον,

Μὲ γλυκύφθογγον κιθάραν ἐπιστρέφων εἰς τὰς χεῖρας,

Διὰ σὲ θὰ ψάλλω πάλιν· « Ὁ Μονάρχης μας νὰ ζῇ

Καὶ τὸ Σύνταγμα μαζῇ ! »

Βλέπω, βλέπω εἰς τὸ μέλλον ἐλευθέραν νεολαίαν

Τοῦ Συντάγματος νὰ φέρῃ τὴν τρισίνδεξον σημαίαν . .

Ἄν τοῦ ἔθνους μου τὸ κλέος δὲν ἰδῶ πρὶν ἀποθάνω,
 Νὰ τὴν στήσουν ἐπεθύμουν εἰς τὸ μνημῆμά μου ἐπάνω,
 Καὶ νὰ ψάλλῃ χορὸς νέων· « Ὁ Μονάρχης μας νὰ ζῇ
 Καὶ τὸ Σύνταγμα μαζὶ ! »

Σ Λ Τ Υ Ρ Λ. (1)

- Τάλα! Τάλα! — Ποῖος εἶναι; — Εἴμ' ἐγὼ καὶ ἀνοιξέ με.
 — Εἴς' ἐσύ! Καὶ ποῖος εἶσαι; Τ' ὄνομά σου χάρισέ με.
 — Ἀνοιξέ με· εἴμ' ἡ Τύχη· ἔρχομαι νὰ σὲ πλουτίσω,
 Καὶ τοῦ Γύγου καὶ τοῦ Κροίσου τ' ἀγαθὰ νὰ σὲ χαρίσω.
 — ὦ! ἡ Τύχη! Κυρά Τύχη, τὸ χεράκι σας φιλῶ.
 Αἱ ἐμὲ τιμὴ μεγάλη! . . . Πλὴν πῶς τοῦτο τὸ καλόν;
 — Καλὲ ἀνοιξέ με· πρῶτα,
 Κι' ἀρ' αὐτῷ εἰμῶ τὸν ἴρωτα.
 — Μὴν θυμώετα, Κυρία· τόσο μὴν πολυθρονῶτε,
 Καὶ τὸν τόπον σας πῆλασμένον ἄλλῃ τὸν θαστῶ Κυρία,
 Ἡ Θεὰ Ἐλευθερία.
 Εἰς τ' ἀχύρινό μου στρῶμα ἥσυχα γλυκοκοιμᾶται.
 — Τὴν πτωχὴν αὐτὴν Θεὸν σου εἰς τὸ Κάϊρο δὲν στέλλεις (2);
 Ἐγὼ ἦλθα φορτωμένη ἀπὸ δῶρα ὅσα θέλεις.
 — Εἶναι πρώτη Ἀπριλίου καὶ σ' ἐγέλασαν, χρυσῇ μου.

(1) Συνετίθη τὸν τελευταῖον Σκετσίμδριον.

(2) Εἰς τὴν Πελοπόννησον, καὶ μάλιστα εἰς τὴν Λακεδαίμονα, μεταχειρίζονται διακατάραν τὸ " Ἀς πάγῃ στὸ Κάϊρο! Στείλέ τον εἰς τὸ Κάϊρο!", αἱ ὁποῖαι φράσεις ἰσοδυναμοῦσι μὲ τὸ " Ἀς πάγῃ στὸν διάβολο! Στείλέ τον εἰς τὸν διάβολο!"

Ἄλλου σπῆτι θὰ ζητοῦσες, καὶ σὲ εἶπαν τὸ καλὶ μου·

Ἡ τυφλή, καθὼς σὲ λέγουν, μὲ τὰ μάτια σφαιλισμένα·

Τυφλὰ ἦλθες κ' εἰς ἐμένα;

— Ἀπατᾶσαι· εἰς τὸ Ναύπλι ἐν ᾧ χθὲς ἐτριγυρνέῃς,

Καὶ εἰς τὰς μεταμορφώσεις τῆς χειρός μου ἐγελοῦσα,

Κ' ἔβαλλα ἐξ ὕπουργεῖα εἰς ἐνὸς Σαμψόνη πλάτην,

Κ' ἔκαμνα τὸν χρεωκόπον τῶν προσόδων Ἐπιστάτην,

Πολιτάρχην τὸν ληστὴν

Καὶ τὸν ψεύτην Φροντιστὴν,

Ἔτυχε νὰ μ' ἀντικρύσῃς καὶ νὰ σὲ παρατηρήσῃς.

Ὁ μισάνθρωπός σου τρόπος καὶ τὸ ἄγριόν σου ἦθος

Μ' ἐγαργάλισαν τὸ στήθος,

Κ' ἦλθα, θέλῃς ἢ δὲν θέλῃς, στὸ χρυσάφι νὰ σ' ἐνδύσω.

— Καλοσύνη σας, Κυρία, καὶ οἶμαι εἶμαι τρισευγνώμων·

Πάρτε ὁμῶς ἄλλον δρόμον.

— Ἄκουσέ με· μὴ μ' ἀφήσῃς ἀπ' τὸ χέρι σου νὰ ἔσχω·

Ὅσον ἐρχομαι δυσκόλως, τόσον εὐκόλως καὶ φεύγω.

Νᾶξευρες πῶς μὲ χαδεύουν δύο φίλοι μου μεγάλοι,

Τρέμοντες μήπως τοὺς φύγω καὶ τοὺς ἔλθῃ παραχέλη,

Τρέμοντες ἡ Βασιλεῖα μήπως μάθῃ τὰς μυρίας.

Ἀγκιδεῖς τῶν ἀδικίαις,

Καὶ πρὸς παῖσιν τοῦ σκανδάλου καὶ πρὸς χυδαίαν χεῖρα.

Εἰς τῶν προδοτῶν τοὺς βάλῃ, καθὼς ἦσαν, τὴν σειράν!

— Ἄγια τὰ ὅσα λέγεις! Πλὴν, Κυρία μου, μὲ θάρρος

Θὰ στὸ 'πῶ, καὶ μὴ πρὸς βάρος·

Ἄν τὴν θύραν μου σ' ἀνοίξω, θὰ συρρέουσιν μαζῇ σου

Ἡ Ἀπάτη καὶ ὁ Δόλος, εἰ συνήθεις σύντροφοί σου,

Καὶ πρὸ πάντων ὁ αὐθάδης καὶ ὁ φουσκωμένος Τύφος·

Αὐτοῦ δὲ τοῦ νεανίου ἀποστρέφωμαι τὸ ὄφρος,

Ἀρ' εἶ μάλιστα καὶ μία Φουστάνελα παχυτάτη

Τὸν συσσωματώθῃ ὅλον, καὶ θαρρεῖ πῶς εἶναι κάτι.

— Ἐννοῶ μ' αὐτοὺς τοὺς λόγους πρὶν ζητεῖς νὰ σατυρίσῃς· . .

Συνταγματικῶν δακρύων εἶν' οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ βρύσης·

Ν' ἄκουες μὲ τί κατάραις τῆς πατρίδος ὁ Πατέρας

Ἄρπαξε τὸ Δίπλωμά του κ' ἐφυγεν ἕνα ἐσπέρης!

— Τὸν λυπεῖσαι; Σὲ συγχαίρω· πῆγαινε νὰ τὸν θρηνήσῃς;

Καὶ τὴν καλосύνην λάβε ἀπ' ἐδῶ νὰ τὰ προμνήσῃς.

— Τοῦτ' ἡ γλῶσσα θὰ σὲ φάγῃ . . Βερνζέρος ἢ Βυρῶν

Νὰ μᾶς γένῃς ἐφαντάσθῃς;

Ἐγραψες ὀλίγους στίχους χωρὶς ἄλλας, κ' ἐξιππάσθῃς;

Ἄκουσέ με· σωφρονήσου ὅσα εἶσαι εἰς καιρόν·

Σέβας κἄν, ἂν ὅχι ἄλλο, ἀπὸ σὲ δὲν ἀποσπῶσι

Τῆς λαμπρᾶς αὐτῆς στολῆς μου οἱ ἀδάμαντες οἱ τόσσοι

Καὶ τὸ σκῆπτρον κ' ἡ πορφύρα

Καὶ τὰ δέκα ὅπου φέρω διαδήματα στήν χεῖρα,
Πτωχὸν πότε στρατιώτην μὲ χλαμύδα μου ἐνδύω

Καὶ τὸ μέτωπόν του χρίω·

Βασιλεῖς ἀπὸ τὸν θρόνον ἄλλοτε καταβιβάζω

Κ' εἰς ἀθλίου ζευγαλάτου ἄροτρον καταδικάζω·

Ἐγὼ φέρω εἰς τὰς χεῖρας τὸ κλειδί τῶν καρδιῶν σας,

Τὸν χρυσὸν ὅπου θαυμάζει καὶ τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν σας

Καὶ τὰς φρένας σας ζαλίζει·

Ὡς τὸ πῦρ ἐν μέσῳ σιότους ὁ παμπόνηρος ἀστράπτει·

Παρηφαί, πῶς σᾶς φλογίζει! Πόσους πόθους σᾶς ἀνάπτει!

Πῶς γλυκὴ σᾶς γαργαλίζει!

Ὁ θυματοουργὸς χρυσὸς μου! Αὐτὸς δίδει πνεῦμα, χάριν,

Καὶ τὸν ἄσχημον Θερσίτην παριστᾷ ὠραῖον Πάριν·

Αὐτὸς δίδει στοὺς ἀφόνους Δημοσθένους στωμυλίαν,

Καὶ εἰς τοὺς ἀναλφάβητους τοῦ Σωκράτους τὴν σοφίαν.

— Σὲ περιχέει νὰ κομπάζῃς εἰς τὸν ἔρημον χρυσὸν σου!

Εἰς τὸ ἄθλιόν μας ἔθνος δι' αὐτὸ τὸ μέταλλόν σου

Ἐγιναν μυρίαί ταςσι σφαγαί, μάχαι καὶ ληστεῖαι,

Λορπαγαὶ καὶ προδοσίαι·

Δι' αὐτὸν καὶ τρεῖς κακουργοὶ, ἄτιμοι Πολιτικοί,

Θρασεῖς περσι ὀχλοκράται, δειλοὶ φίτες Αὐλικοί,

Θύματα εἰς στρατιώτας πένητας καὶ ἐγκληματίδας

ἔδωκαν τοὺς ἐλευθέρους Παραστάτας τῆς Προνοίας.

Αἱ αὐτὸν στὸ Ναύπλι τώρα τοῦ ἀνδρός της, τὴν τιμὴν

Ἡ γυνὴ φροναῖ παίγνιδι,

Κ' ἡ παρθένος εἰς ἀσώτου φαυλοβίου πληρωμὴν

Τὴν αἰδῶ της παραδίδει. . .

— Εἶσαι πλούσιος εἰς λόγους. Ἐνθυμήθης τὸ Σχολαῖον,

Καὶ ζητεῖς νὰ μ' ἀναγνώσῃς τοῦ Σενέκα τὸ βιβλίον;

Ἀρετὴ, δικαιοσύνη καὶ πατρίς κ' ἐλευθερία

Εἶναι λέξεις, καὶ ὄχι ἄλλο.

Ἀπὸ λέξεις ν' ἀπατᾶσαι εἶναι, φίλε μου, μαυρία.

Καὶ, μὲ συγχωρεῖς, στὸν νοῦν σου κάμνεις ἄδικον μεγάλο.

Κύτταξε δυὸ τρεῖς μου φίλους. . . Μ' ἀπολαύσεως ἐλπίδα

Πρόδωκαν στὸν Κυβερνήτην κατὰ πρῶτον τὴν πατρίδα,

ἔπειτα τὸν Κυβερνήτην, ὕστερα τὸ ἔθνος πάλιν,

Καὶ αὐτὸ μὲ κρύον αἷμα καὶ μ' ἀναίδειαν μεγάλην.

Αὐτοὺς λάβε διδασκάλους, καὶ ἄφες τοὺς πολιτικούς σου

Ἀληθεῖς σολικισμούς σου.

Ἄκουσε τὰς συμβουλὰς μου, καὶ χωρὶς πολὺν ἀγῶνα

Μετ' ὀλίγον εἰς τῆς δόξης θ' ἀναβῇς τὸν κολοφῶνα,

Κ' ἐκ τοῦ βίου θὰ μετέλθῃς εἰς τοῦ μνήμχτος τὸν ὕπνον

Ἐμπλεως τρυφῶν κ' ἐρώτων καὶ πολυποικίλων δειπνῶν,

Καὶ ἀσμάτων καὶ κρευσμάτων

Καὶ γλυκῶν τερτισμάτων.

Τί Θεὸς διαβολεμένη! Τί διαβόλου εὐγλωττία!
 Δημοσθένης καὶ Κικέρων εἰς σὲ δίδουν τὰ πρωτεῖα...
 Εἰς ζυγὸν μὲ συμβουλεύεις τὸν αὐχένά μου νὰ κύψω,
 Καὶ ἀκόμη πρὶν χαράξῃ, πρὶν τὰ βλέφαρά μου νύψω,
 Εἰς τῶν ἀναιδῶν σου φίλων τὰς αὐλὰς νὰ τριγυρίζω,
 Ἀπὸ πληξίν νὰ σφυρίζω,

Νὰ κυττάζω στ' ὥρολόγι πότε θὰ μεσημερίσῃ,
 Κ' οἱ Ὀλύμπιοι Θεοὶ μὰς πότε θέλουν ἐξυπνᾶσαι·
 Τέλος πάντων εἰ Αὐθένται νὰ ἐξγαίνουν νυσταγμένους
 Καὶ ὡς κοῦρκοι φουσκωμένοι,
 Ἄλλ' ἀντ' ἄλλων νὰ μᾶς λέγουν ἄλλοῦ στρέφοντες τὸ βλέμμα,
 Καὶ νὰ παίζουν μὲ τοῦ ἔθνους τὰς θυσίας καὶ τὸ αἷμα,
 Ὑπερήφανοι ταῶνες εἰς καιρὸν ἐπιτυχίας,
 Λαγῶσι στὰ δυστυχίας,

Ὡς ἀλώπεκες πανοῦργοι, κόλακες ὡς τοὺς πιθήκους,
 Δηκτικοὶ ὡς τὰς ἐχίδνας, πλεονέκται ὡς τοὺς λύκους!...
 Ἀπ' ἐμὲ μὴν περιμένης αἰσθημάτων προδοσίας·
 Ἐν ᾧ ἐφθειρες τοὺς φίλους τῆς Θεᾶς Ἐλευθερίας
 Καὶ κἀνένα δὲν εὐρίσκω τῶν ἀπίστων ὀπαδῶν τῆς,
 Τὸ θυμίαμά μου φέρω εἰς τὸν ἔρημον βωμὸν τῆς·
 Ὁκόλα δὲν παραιτοῦμαι τὴν ἀθάνατον τιμὴν

Τοῦ πῶς ἤμουν κ' ἐγὼ ἓνας λάτρης τῆς καὶ δορυφόρος,

Κι' ὡς τὴν ὑστερὴν στιγμὴν

Ἄτρομός τῆς, ὡς ἐστάθην, θά σταθῶ σημαιοφόρος.

Οἱ αἰσχροὶ τῆς λειποτάκται ἄς ζητοῦν μ' ἐπιτυχίας

Νὰ καλύψουν τὰς γνωστὰς τῶν πρὸς τὸ ἔθνος προδοσίας·

Μ' ὅλας τὰς λαμπράς τῶν τύχας, ἄς μὲ τρέμωσιν ἀκόμα·

Εἰς αὐτοὺς τῆς Ἀληθείας φοβερὸν εἶναι τὸ στόμα·

Κατ' ἐμοῦ τὸ πρόσωπόν τῶν καταφρόνησιν ἂν πνέῃ,

Εἰς τὸ νὰ τοὺς ταπεινώσῃ, ἓνας στίχος μὲν ἀρκεῖ,

Καὶ τὸ ἔθνος ἐκδικεῖ·

Σίδηρος πεπυρωμένος, εἰς τὸ μέτωπον τοὺς καίει,

Κ' εἰς αὐτοὺς τοὺς πατραλίας

Βαθὺ στίγμα ἐγχαραττεῖ κατασχύντης αἰωνίας.

Εἶναι πλοῦτος διὰ ὅλους, πλοῦτος ὅμως τὸν ὅποιον

Οὔτε τύραννος ν' ἀρπάσῃ, οὔτε κλέπτης ἠμπορεῖ,

Πλοῦτος ὅστις εἰς ἐκναύσιον καὶ κακυέργων ἀνδραρίων

Τὰς καρδίας δὲν χωρεῖ,

Κ' εἶν' αὐτὸς ἢ διὰ πράξεις ἐναρέτους εὐφροσύνη,

Καὶ τῆς συναιδήσεώς μας ἢ ἀτάραχος γαλήνη.

Ὅσον δι' ἐμέ, εἰς μέγαν περιπλέκομαι ἀγῶνα,

Ὅταν εἰς τῆς Πρωτευούσης εὐρεθῶ τὸν κυκεῶνα·

Μὲ θαρύνουν, βεβαιώσου, καὶ τὸ σῶμα κ' ἡ ψυχὴ,
 Καὶ πρὸς ἑαυτὸν φωνάζω· « Διὰ τί, ὦ δυστυχῇ,
 Τῆς ἐρημῆς σου ν' ἀφῆσθς τὴν ζωὴν τὴν γαλήναιαν,
 Καὶ τ' ἄθωα σου βιβλία, καὶ τὴν φύσιν τὴν ὡραίαν;
 Διὰ νὰ ἰδῇς ἀνθρώπων καὶ ἀπάτας, καὶ κακίας
 Καὶ αὐθαδεῖς ἐξουδίσεις καὶ ἀσέμνους κολακείας

Καὶ φιλίας ἐπιπλάστους

Κ' ἐντροφήσεις ἀκολάστους; . .

— Μὲ κινεῖν εἰς μέγαν οἶκτον οἱ μισὰ ἄνθρωποι σκοποί σου,

Κ' ἡ κρυμμένη, πλὴν μεγάλη τρικυμία τῆς ψυχῆς σου.

Ἀθλίε, προβλέπεις ἄρα ποῖον μέλλον σὲ προσμένει;

— Φύγε! φύγε! δὲν σ' ἀκούω, καὶ ἄς γένη ὅ,τι γένη . . .

Ἡ Κακία νὰ μὲ φθειρῇ μὲ τὰ χεῖλη σου ζητεῖ·

Πλὴν τὰ δάκρυά μου τρέχουν καὶ νικᾷ ἡ ἰσότης.

— Ἀκουσε λοιπόν, αὐθαδῆ, τὰς ἐσχάτας μου εὐχάς·

Ἄμποτε, δι' ὅσας δίδεις εἰς τὸ ἔθνος διδασχάς,

Δι' αὐτάς τὰς κυνικάς σου, δι' αὐτάς σου τὰς ὡραίας

Διογενικάς ιδέας,

Διογενικά νὰ ζήσῃς μὲ τὸ εἶκτρον, μὲ τὴν πῆραν,

Καὶ μὲ δίσκον καὶ μὲ λύραν

Δυστυχῆς νὰ περιτρέχῃς ἀπὸ γῆς εἰς γῆς γωνίαν,

Καὶ κατόπι σου νὰ συρρῇς σύνοικόν σου τὴν πενίαν! →

Ἐγένεν ἡ κακοδαίμων ἄφαντος στήν δρασίν μου,

Κ' αἰ κατάραι της, ὡς θρῆνοι, ἀν-γκοῦν στήν ἀκοήν μου . . .

Πήγαινε, διεφθαρμένη, πήγαινε στοὺς ὀπαδοὺς σου

Ἄσωτα νὰ δαψιλεύσης τοὺς ἀτίμους θησχυροὺς σου!

Πλὴν καὶ ἂν ἀπὸ τὸν ἕνα ἕως εἰς τὸν ἄλλον πόλον,

Καθὼς λέγεις καὶ καυχᾶσαι, κυβερνᾷς τὸν κόσμον ὅλον,

Δι' αὐτὸ δὲν σέ τιμῶ·

Δι' αὐτὸ ἐπιθυμῶ,

Δι' αὐτὸ ν' ἀφήσω πλέον καὶ τὸν κόσμον σου κ' ἐσένα,

Καὶ νὰ ζήσω ἐρημίτης καὶ μακράν σου κ' εἰς τὰ ξένα . .

Φεύγετε, ὑπερινοὶ μου πενθοφορεμένοι στίχοι!

Μελαγχολικῆς κιθάρας φεύγετε θρηνώδεις ἤχοι!

Ἀποχαιρετᾶτε, τέκνα, διὰ πάντα τὴν πατρίδα

Καὶ τοὺς φίλους καὶ τὴν δόξαν καὶ ἀκόμη τὴν ἐλπίδα!

Ἄν κἀνένα μετὰ χρόνους εὑρετε πιστὸν σας φίλον,

Πρόθυμον νὰ ἐξετάσῃ τοῦ πατρός σας τὴν καρδίαν,

Παραττήσετέ τον ὅλον τὸν πρὸς τὴν ἐλευθερίαν

Ἀμετάτρεπτόν μου ζῆλον.

— Κωμικός, τινὲς θὰ κράζουν. νὰ ἐμπαιζῇ ἐπεθύμειν

Καὶ τὸν Ποιητὴν τῶν ὄντων

Τὴν χολὴν τοῦ Ἀρχιλόχου ἔχουσιν κατὰ τῶν ζώντων·

Τοῦ σατυρικοῦ πατρός σας μισητὴ μᾶς εἶ' ἡ μνήμη.

— Πλὴν ἀπακριθῆτε τότε κατ' αὐτῶν τῶν κακοτρόπων·

Ἐχθρὸς ἦτον τῆς κακίας, ὅχι ὅμως τῶν ἀνθρώπων.

— Ἡ ψυχὴ του, θὰ προσθέσουν, εἶχε φρόνημα γενναῖον,

Καὶ ὁ τόσος σαρκασμὸς του σκοπὸν εἶχε καὶ σπουδαῖον;

Ὁ γελῶν αὐτὸς δι' ὅλους οἶκτον εἶχε πρὸς κἀνένα;

— Μεταξὺ σκοπέλων, ἔπετε, καὶ μακρὰν ἀπὸ λιμένα

ὅταν ἔβλεπε τὸ σκάφος τῆς πατρίδος του νὰ πλέη,

ἤξευρε καὶ αὐτὸς νὰ κλαίῃ. —

Σεῖς ὀλίγοι σύγχροναί μου, τῶν ὁποίων ἐδυνήθην

Τὴν συμπάθειαν νὰ στρέψω πρὸς τὰς τύχας τῆς πατρίδος,

Σεῖς τῆς Μεύσης μου προστάται, μὴν ἀφήσετε εἰς ληθην

Καὶ τὸ τραγικὸν τῆς εἰδός·

Εἰς τὰ τέκνα σας εἶπέτε ὅτι δάκρυα καὶ ἐπαίνους

ἔδωκα καὶ ἐγὼ πολλάκις εἰς τὰς συμφοράς τοῦ Γένους.

Τ Ε Λ Ο Σ.

